

ЕРАТРИЛЪР

ЛИНУД БАРКЛИ

Те са изчезнали безследно...
Или така изглежда... Досега.

НЯМА ВРЕМЕ
ЗА СЪБОГОМ

ЛИНУД БАРКЛИ НЯМА ВРЕМЕ ЗА СБОГОМ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Една сутрин четиринайсетгодишната Синтия се събужда и открива, че семейството ѝ е изчезнало безследно...

Двайсет и пет години по-късно съдбата на близките ѝ остава загадка, а Синтия все още е преследвана от въпроси, останали без отговор.

Твърдо решена да открие истината, тя се съгласява на отчаяна стъпка с надеждата, че това може да я отведе до липсващите ѝ близки. И съвсем скоро започват да се случват странни неща — непозната кола, обикаляща квартала, мистериозни телефонни обаждания, влизане с взлом, писмо, в което няма логика...

Синтия осъзнава, че роленето в миналото ще се окаже най-голямата грешка в живота ѝ.

Защото някой се е върнал, за да довърши започнатото преди двайсет и пет години. И ако Синтия и съпругът ѝ не го спрат, може дори да нямат време да си кажат сбогом...

Посвещавам книгата на съпругата си Нийта

ПРОЛОГ

Май 1983 година

Синтия се събуди. В къщата цареше тишина и тя си помисли, че е неделя.

Уви.

Искаше ѝ се да бъде събота или ваканция, само и само да не ходи на училище. Стомахът все още я присвиваше, а главата ѝ сякаш беше пълна с цимент и трябваше да полага усилия да не падне на гърдите или раменете ѝ.

Господи, какво беше това в кошчето за отпадъци до леглото ѝ? Не си спомняше да е повръщала вечерта, но доказателството беше пред очите ѝ.

Трябваше да го изчисти, преди родителите ѝ да влязат. Синтия стана, олюля се за миг, грабна малкия пластмасов контейнер с едната си ръка и с другата откряна вратата на стаята си. В коридора нямаше никого. Тя се промъкна покрай отворените врати на спалните на брат си и родителите си, влезе в банята и заключи.

Изсипа съдържанието на кошчето в тоалетната, изми го и се погледна в огледалото. „Ето как изглеждат четиринайсетгодишните момичета, когато се напият“ — помисли си тя.

Гледката не беше красива. Смътно си спомняше какво ѝ беше дал Винс снощи. Беше откъснал от дома си две кутии „Будвайзер“, водка, джин и отворена бутилка червено вино. Синтия бе обещала да занесе малко от рома на баща си, но после се уплаши.

Нещо я глождеше. Спалните.

Тя наплиска лицето си със студена вода и се избърса с хавлия. Пое си дълбоко дъх и опита да се стегне, в случай че майка ѝ я чака от другата страна на вратата.

Не беше там.

Тръгна обратно към стаята си. Стените бяха украсени с плакати на „Кис“ и други унищожаваци души изпълнители, от които родителите ѝ изпадаха в нервни кризи. По пътя Синтия надзърна в

стаята на брат си Тод и после в спалнята на майка си и баща си. Леглата им бяха оправени. Майка ѝ обикновено ги застилаше чак покъсно сутринта, а креватът на Тод беше вечно разхвърлян, но не му се караха. Сега обаче леглата изглеждаха така, сякаш никой не беше спал в тях.

Синтия почувства вълна на паника. Закъсняваше ли за училище? Колко беше часът?

Видя часовника на Тод на нощното му шкафче. Осем без десет. Почти трийсет минути до времето, когато трябваше да тръгне за първия час.

Къщата беше тиха.

По това време обикновено чуваше родителите си в кухнята. Макар да не разговаряха в повечето случаи, винаги се долавяха тихите звуци от отварянето и затварянето на хладилника, изгребването на тигана, приглушеното потракване на чиниите в умивалника и шумоленето на баща ѝ, който прелиства страниците на сутрешния вестник и неволно сумти за нещо в новините, което го е ядосало.

Странно.

Синтия влезе в стаята си, затвори вратата и си внуши, че трябва да се стегне, да отиде на закуска, все едно нищо не се е случило, да се преструва, че снощи не е имало скандал, и да се държи така, сякаш баща ѝ не я беше измъкнал от колата на много по-големия ѝ приятел и не я бе закарал у дома.

Тя погледна теста по математика върху отворената тетрадка на бюрото си. Беше успяла да отговори само на половината въпроси, преди да излезе снощи, като се заблуждаваше, че ще стане рано и ще го довърши.

Тод обикновено тропаше насам-натам по това време на утрото. Влизаше и излизаше от банята, пускаше „Лед Цепелин“ по стереоуредбата си, викаше на майка им долу да я пита къде са панталоните му и се оригваше пред вратата на Синтия.

Не беше споменал, че ще тръгва рано на училище, но пък защо да ѝ казва? Рядко ходеха заедно. За него Синтия беше тъпа, своеволна деветокласничка, въпреки че тя правеше всичко възможно да се забърква в неприятности също като него. Само да му каже, че се е напила за пръв път през живота си. Не, той щеше да я издаде, когато сгазеше лука, изпаднаше в немилост и трябваше да отбележи точки.

Е, добре, може би Тод беше отишъл на училище по-рано, но къде бяха майка ѝ и баща ѝ?

Баща ѝ вероятно отново бе заминал някъде по работа още преди слънцето да изгрее. Той постоянно пътуваше. Жалко, че снощи си беше у дома.

А майка ѝ може би беше закарала Тод на училище.

Синтия облече джинси и пуловер и се гримира — съвсем леко, колкото да не изглежда ужасно, а майка ѝ да не я ухапе, че отива на „прослушване за проститутки“.

Слезе в кухнята и застана в средата.

Кутиите със зърнени закуски, сокът и чиниите не бяха извадени на масата. В кафеарката нямаше кафе, нито филии в тостера или купа със следи от мляко и накиснати оризови „Криспис“ в умивалника. Кухнята изглеждаше точно както си беше снощи, когато майка ѝ я беше почистила.

Синтия потърси бележка. Майка ѝ винаги оставяше бележки, щом ѝ се налагаше да излезе, дори когато беше ядосана. „Днес ще бъдете сами“; „Изпържете си яйца. Трябва да закарам Тод“. Или само „Няма да се бавя“. Ако беше много ядосана, пишеше „О, мама“, вместо „Обичам ви, мама“.

Нямаше бележка.

Синтия събра смелост и извика.

— Мамо?

Гласът ѝ прозвуча странно. Може би защото в него имаше нещо, което не искаше да признае. Никой не отговори и тя отново извика.

— Татко?

Отново не последва отговор.

Синтия предположи, че това е наказанието ѝ. Беше ядосала и разочаровала родителите си и сега те се държаха така, сякаш тя не съществуваше. Мълчаливо пренебрежение.

Е, щеше да го понесе. Това беше по-добре от грандиозен скандал рано сутринта.

Имаше чувството, че стомахът ѝ няма да задържи никаква закуска, затова грабна учебниците и тетрадките си и се отправи към вратата.

На стъпалата отпред лежеше „Джърнъл Куриър“, навит на руло с ластик.

Синтия подритна вестника, за да го отмести от пътя си, и тръгна по алеята за коли. Доджът на баща ѝ и фордът „Ескорт“ на майка ѝ ги нямаше. Може би ако намереше брат си, щеше да разбере какво става и колко е загазила.

Предполагаше, че много.

Беше нарушила вечерния час, който беше в осем. На другия ден трябваше да ходи на училище, пък и госпожа Асфодъл се бе обадила вечерта, че няма да я пусне да премине в по-горен клас, ако не предаде домашните си по английски език. Синтия каза на родителите си, че отива при Пам да учат, въпреки че е пълна загуба на време.

— Добре, но пак трябва да се прибереш вкъщи до осем.

— Я стига — отвърна Синтия. — Едва ли ще имам време да напиша и едно домашно. Искате да ме скъсат, така ли?

— Осем — заяви баща ѝ. — Не по-късно.

„По дяволите“ — помисли си тя. Щеше да се прибере, когато иска.

Когато не се върна до осем и петнайсет, майка ѝ се обади в дома на Пам.

— Здравейте. Аз съм Патриша Биги, майка на Синтия. Може ли да говоря с нея?

— Моля? — учуди се майката на Пам.

Не само че Синтия не беше там, но и Пам не си беше вкъщи.

Тогав бащата на Синтия грабна избелялата си мека шапка, без която не ходеше никъде, качи се в доджа и замина да я търси из квартала. Подозираше, че тя може би е с Винс Флеминг, седемнайсетгодишното момче от единайсети клас, което имаше шофьорска книжка и караше ръждясал червен мустанг от 1970 година. Клейтън и Патриша Биги не го харесваха. Той беше непокорно хлапе от проблемно семейство и можеше да ѝ окаже лошо влияние. Една вечер Синтия чу родителите ѝ да говорят, че бащата на Винс е лош човек, но реши, че сигурно преувеличават.

Баща ѝ случайно забеляза колата в края на паркинга на Кънектикът Поуст Мол, встрани от Поуст Роуд, недалеч от кината. Мустангът беше паркиран със задницата към тротоара и доджът спря отпред и препречи пътя му. Синтия разбра, че е баща ѝ, веднага щом видя меката му шапка.

— По дяволите — възкликна тя.

Добре че не беше довтасал две минути по-рано, докато се целуваха, или когато Винс ѝ показваше новото си джобно ножче. Беше страхотно. Натискаш малко копче и щрак! Изведнъж се появяват осемнайсет сантиметра стомана. Винс го държеше в скута си, въртеше го и се хилеше, сякаш беше нещо друго. Синтия го хвана, разсече въздуха пред себе си и се изкикоти.

— Внимавай — предупреди я той. — Може да направиш големи бели с такова ножче.

Клейтън Биги се запъти право към вратата до Синтия и я отвори. Ръждясалите панти изскърцаха.

— Хей, полека, приятелю! — рече Винс. Вече не държеше ножа, а кутия бира — нещо също толкова лошо.

— Не ми викай „хей, приятелю“ — отвърна Клейтън, хвана дъщеря си за ръката и я замъкна в доджа. — Господи, вониш на алкохол.

Идваше ѝ да потъне в земята от срам.

Не го погледна и не пророни дума, докато той ѝ се караше, че не носи нищо друго, освен неприятности, че ако не се вразуми, ще прецака целия си живот, и че в каквото и да е сгрешил, иска само тя да порасне и да бъде щастлива, и така нататък. Въпреки че беше ядосан, баща ѝ караше така, сякаш взимаше изпит по шофиране, не превишаваше скоростта и винаги включваше мигачите, когато завиваше. Беше невероятен.

Спряха на алеята пред къщата и тя изскочи от колата, преди той да паркира. Отвори вратата и влезе, като се опитваше да не залита. Майка ѝ изглеждаше не толкова бясна, колкото разтревожена.

— Синтия! Къде беше...

Тя мина покрай нея и се качи в стаята си.

— Слез тук! — извика баща ѝ. — Трябва да обсъдим някои неща!

— Защо не пукнете? — изкрещя Синтия и тресна вратата.

Спомни си само това, докато отиваше на училище. Остатъкът от вечерта се губеше в мъгла.

Имаше бегъл спомен, че седна на леглото. Виеше ѝ се свят. Беше твърде уморена, за да се чувства неудобно. Реши да легне и да изтрезнее, като се наспи добре. Разполагаше с цели десет часа.

До сутринта можеше да се случат много неща.

Докато се унасяше, ѝ се стори, че чу някого на вратата, сякаш се колебаеше дали да влезе.

И по-късно пак го чу.

Стана ли да види кой е? Опита ли да се надигне от леглото? Не си спомняше.

А сега вече приближаваше училището.

Изпитваше угризения. За една вечер беше нарушила почти всички правила в семейството. Започна с лъжа, че отива у Пам, най-добрата ѝ приятелка. Нощуваше там през седмица в почивните дни. Смяташе, че майка ѝ харесва Пам и може би дори ѝ вярва. Въвличайки Пам, се надяваше да спечели време и майка ѝ да не се обади толкова бързо в дома ѝ. Дотук с този план.

Престъпленията ѝ обаче не свършваха дотам. Беше нарушила вечерния час. Седеше с момче в кола. *Седемнайсетгодишно* момче. Говореше се, че той е счупил прозорците на училището предишната година и се е возил с колата на съсед, без да поиска разрешение.

Родителите ѝ не бяха лоши хора, поне през повечето време. Особено майка ѝ. Дори баща ѝ не беше лош, когато си беше у дома.

Може би бяха закарали Тод на училище. Ако имаше практика и закъсняваше, мама сигурно го беше закарала, а после беше решила да пазарува или да отиде в „Хауард Джонсън“ да пие кафе. Правеше го от време на време.

Първият час по история беше мъчение. Вторият, по математика, беше още по-неприятен. Синтия не можеше да се съсредоточи и главата още я болеше.

— Как се справи с въпросите, Синтия? — попита учителят по математика, но тя дори не го погледна.

Точно преди обяд видя Пам.

— Господи, трябваше да ме предупредиш, щом си казала на майка си, че си у нас — възкликна приятелката ѝ. — Тогава може би щях да обясня на мама.

— Съжалявам. Тя ядоса ли се?

— Да, когато се върнах.

На обяд Синтия се измъкна от трапезарията, отиде до телефонния автомат в училището и се обади у дома. Искеше да каже на майка си, че искрено съжалява, и сетне да помоли да се върне вкъщи,

защото ѝ е лошо. Мама щеше да се погрижи за нея. Нямахте да ѝ се сърди повече, щом не се чувства добре. Щеше да ѝ направи супа.

Синтия се отказа след петнайсетото позвъняване и дори си помисли, че е набрала грешен номер. Опита отново, но пак никой не отговори. Нямахте служебен телефон на баща си. Той непрекъснато пътуваше и го чакаха да се обади от мястото, където беше в момента.

Синтия стоеше с няколко приятелки пред училището, когато Винс Флеминг пристигна с мустанга си.

— Съжалявам за снощи — каза той. — Мили боже, баща ти е голяма работа.

— Да — отвърна тя.

— Какво стана, след като се прибрахте вкъщи? — От начина, по който я попита, пролича, че вече знае отговора. Синтия вдигна рамене и поклати глава. Не искаше да говори за това. — Къде е брат ти?

— Какво?

— Болен ли е?

Никой в училище не беше виждал Тод. Винс прошепна, че искал да го попита дали Синтия има неприятности, защото се надявал да излезе с нея в петък или събота вечерта. Приятелят му Кайл щял да донесе бира и можело да отидат на онова място на хълма, да поседят в колата и да гледат звездите.

Тя побягна към дома си. Не помоли Винс да я закара, нито се обади на учителите, че ще си тръгне по-рано. Тича по целия път и се молеше колата им да е пред къщата.

Когато обаче зави зад ъгъла на Пъмпкин Дилайт Роуд и Хикъри и видя двуетажната им фамилна къща, жълтият форд „Ескорт“ на майка ѝ не беше там. Синтия влезе и задъхано извика майка си, а после и брат си.

Разтрепери се и положи усилия да спре.

Нямахте логика. Колкото и ядосани да бяха, родителите ѝ не биха постъпили така. Да заминат, без да ѝ кажат? И да вземат Тод с тях?

Почувства се глупаво, че го прави, но позвъни на вратата на съседите Джеймисън. Вероятно за всичко това имаше елементарно обяснение, нещо, което беше забравила, например час при зъболекаря или нещо друго, и всеки момент колата на майка ѝ щеше да свърне в алеята и Синтия щеше да се почувства като пълна идиотка, но тогава всичко щеше да бъде наред.

Госпожа Джеймисън отвори вратата и Синтия започна да бръщолеви несвързано как се е събудила сутринта и вкъщи не е имало никого, а после отишла на училище и Тод не бил там, и майка ѝ още не...

— Успокой се — прекъсна я госпожа Джеймисън. — Майка ти сигурно е отишла да пазарува.

Изпрати Синтия до дома ѝ и видя вестника, който още не беше прибран. Двете огледаха стаите на двата етажа, гаража и задния двор.

— Наистина е странно — призна госпожа Джеймисън. Не знаеше какво да мисли, затова неохотно се обади на полицията в Милфорд.

Те изпратиха служител, който отначало не изглеждаше притеснен. Скоро обаче дойдоха още ченгета и коли и до вечерта кварталът гъмжеше от полиция. Синтия ги чу как разпространяват описания на двата автомобила на семейството ѝ и се обаждат в местната болница. Ченгетата обикаляха улицата, чукаха на вратите и разпитваха съседите.

— Сигурна ли си, че не са споменали, че ще ходят някъде? — попита я мъжът, който каза, че е детектив, и не носеше униформа като другите полицаи. Името му беше Финдли или Финли.

Как можеше да си помисли, че Синтия би забравила такова нещо и изведнъж ще се сети: „А, да, сега си спомням! Отидоха на гости на леля Тес, сестрата на мама!“.

— Родителите и брат ти не са взели багаж — продължи той. — Дрехите им са тук, а куфарите са в мазето.

Зададоха ѝ много въпроси. Кога за последен път ги е видяла? Кога си е легнала? С кое момче е била? Синтия се опита да разкаже на детектива всичко, дори призна, че се е скарала с родителите си, колкото и лошо да звучеше това, че се е напила и ѝ се е искало да умре.

Детективът изглеждаше приятен и добър човек, но не засегна въпросите, които я вълнуваха. Например защо мама, татко и брат ѝ бяха изчезнали внезапно? Къде бяха отишли? Защо не я бяха взели с тях?

Изведнъж, в пристъп на безумие, тя започна да претърсва кухнята. Надигна рогозките на столовете, премести тостера, погледна под столовете и надзърна в пролуката между печката и стената. По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Какво има, миличка? — попита детективът. — Какво правиш?
— Къде е бележката? — Очите ѝ умоляваха. — Трябва да има бележка. Мама никога не излиза, без да остави бележка.

1

Синтия стоеше пред двуетажната къща на Хикъри. Нямах чувството, че вижда дома от детството си за пръв път от двайсет и пет години. Все още живееше в Милфорд и ходеше там от време на време. Беше ми показала къщата веднъж, след като се оженихме.

— Ето я — беше казала тя, като продължи да шофира. Дори и да спреше понякога, никога не заставаше на тротоара и не се взираше в сградата.

Много време беше изминало, откакто беше прекривала този праг.

Сега стоеше като вкоренена на тротоара и очевидно не беше в състояние да направи и една крачка към къщата. Исках да бъда до нея и да влезем заедно. Алеята за коли беше дълга само десетина метра, но се простираше четвърт век назад в миналото. Сякаш гледахме от обратната страна на бинокъл. Можехме да вървим цял ден и никога да не стигнем до края.

Останах на отсрещната страна на улицата и се втренчих в гърба и късата ѝ червена коса. Имах заповеди.

Синтия не помръдваше, сякаш чакаше разрешение да се приближи. И то дойде.

— Добре. Госпожо Арчър, тръгнете към къщата. Не много бързо. И така, като че ли се колебаете, сякаш влизате за пръв път, откакто сте били четиринайсетгодишна.

Синтия погледна през рамо жената в джинси и маратонки и завързана на опашка коса, пъхната през отвора отзад на бейзболната ѝ шапка. Тя беше една от тримата асистент-продуценти.

— Това *наистина* е първият път — рече Синтия.

— Хубаво. Не гледайте мен, а къщата. Тръгнете по алеята и мислете за времето отпреди двайсет и пет години, когато се е случило всичко.

Синтия се озърна към мен и изкриви лице в гримаса. Усмихнах ѝ се вяло, сякаш я питах: „Какво да се прави?“.

Тя тръгна бавно по алеята. Ако камерата не беше включена, дали щеше да подходи така? Дали изпитваше смесица от решителност и мрачни опасения? Вероятно, но изглеждаше неискрена и принудена.

Докато се качваше по стъпалата и протягаше ръка към вратата обаче, видях, че трепери. Чувството беше искрено и предположих, че камерата няма да го улови.

Синтия сложи ръка на валчестата дръжка, превъртя я и се приготви да бутне вратата.

— Добре. Задръжте! — провикна се в същия миг младата жена с опашката, а после се обърна към оператора. — Чудесно. Да отидем вътре и да я заснедем, като влиза.

— Шегувате се, по дяволите — обадох се аз достатъчно високо, за да ме чуе целият екип — шест души плюс Паула Малой с искрящите зъби и костюм на Дона Каран, която отговаряше за видео и аудиозаписите. Паула се приближи към мен.

— Господин Арчър — рече тя, протегна ръце и ме докосна точно под раменете — характерният ѝ похват. — Всичко наред ли е?

— Как можете да ѝ причинявате това? Съпругата ми влиза в къщата за пръв път, откакто семейството ѝ е изчезнало, по дяволите, а вие непрекъснато крещите „Стоп“.

— Тери — каза Паула и се промъкна по-близо до мен. — Може ли да ви наричам Тери?

Не отговорих.

— Тери, съжалявам, но трябва да нагласим камерата на позиция. Искаме да заснедем изражението на Синтия, когато влезе в къщата след всичките тези години, и държим да бъде неподправено и искрено. Мисля, че и вие двамата искате същото.

Добре го каза. Когато телевизионното новинарско-развлекателно предаване „Фатален срок“ не се занимаваше със странни, неразкрити престъпления от минали години, то преследваше знаменитости, шофиращи в нетрезво състояние, или попзвезди, които не бяха сложили предпазни колани на децата си. Като негов репортер Малой трябваше да бъде откровена и да показва нещата в истинската им светлина.

— Разбира се — уморено отвърнах аз и се замислих в по-далечна перспектива. Може би показването ѝ по телевизията най-после щеше да даде на Синтия някои отговори. — Както прецените.

Паула показа съвършените си зъби и бързо прекоси улицата. Високите ѝ токчета потракваха по настилката.

Правех всичко възможно да не се намесвам и да не преча, откакто със Синтия дойдохме тук. Бях си уредил свободен ден от училище. Директорът, моят дългогодишен приятел Роли Каръдърс, знаеше колко важно е това предаване за Синтия и беше намерил заместник за часовете ми по английски език и творческо писане. Синтия се обади, че няма да отиде на работа в „Памела“, магазина за дрехи, където работеше. По пътя закарахме осемгодишната ни дъщеря Грейс на училище. Щеше да ѝ бъде интересно да наблюдава работата на снимачния екип, но представянето ѝ в телевизионната продукция не беше част от личната трагедия на майка ѝ.

Продуцентите бяха платили на обитателите на къщата, двойка пенсионери, които преди десетина години се бяха преместили там от Хартфорд, за да бъдат близо до яхтата си в пристанището на Милфорд, да я освободят за деня. Екипът махна украшенията и снимките от стените и се опита да ѝ придаде колкото е възможно по-автентичен вид за времето, когато Синтия бе живяла там.

Преди да отплават с яхтата си, собствениците казаха няколко думи пред камерите.

— Трудно ми е да си представя какво се е случило тук. Питам се дали всички не са били накълцани на парчета в мазето — рече съпругът.

— Понякога ми се струва, че чувам гласове — допълни съпругата, — сякаш духовете им още се разхождат из къщата. Седя до масата в кухнята и изведнъж появява хлад, все едно майката, бащата или момчето минават покрай мен.

— Не знаехме какво се е случило тук, когато купихме къщата — продължи мъжът. — Беше препродадена три пъти. Научих какво е станало от вестниците в библиотеката в Милфорд. Чудя се защо момичето е било пощадено. Изглежда странно, не мислите ли?

Синтия го наблюдаваше, застанала до единия телевизионен микробус.

— Извинете — извика тя. — Какво искате да кажете?

— Тихо! — прошепна някой от екипа, но Синтия не искаше и да чуе.

— Не ми шъткай, по дяволите — тросна му се тя и отново се обърна към стареца. — Какво намекувате?

Той я погледна стреснато. Сигурно нямаше представа, че човекът, за когото говори, е там. Помощник-продуцентката хвана Синтия за лакътя и полека, но твърдо я заведе зад микробуса.

— Що за щуротии бръщолевии? — възмути се Синтия. — Какво се опитва да каже? Че имам нещо общо с изчезването на семейството си? Прекалено дълго търпя тези глупости и...

— Не се тревожете за него.

— Казахте, че правите предаването, за да ми помогнете да разбера какво се е случило с близките ми. Това е единствената причина да се съглася да участвам. Ще включите ли думите му? Какво ще помислят зрителите, като ги чуят?

— Не се безпокойте, няма да използваме кадрите — увери я асистентката.

Членовете на телевизионния екип сигурно се уплашиха, че Синтия ще си тръгне, без да са успели да заснемат и една минута с нея, затова я отрупаха с уверения и обещания, че щом излъчат предаването, със сигурност ще го види някой, който знае нещо. Често се случвало. Разкривали нерешени случаи от цялата страна.

След като я убедиха, че намеренията им са почитени и разкараха старците, най-после започнаха да снимат.

Последвах двамата оператори в къщата, и се дръпнах встрани, докато те заемаха позиции да уловят от различни ъгли изражението на мрачни предчувствия и дежа вю на Синтия. Предположих, че щом материалът стигне до телевизията, ще има много монтаж и може би щяха да направят образа зърнест и да прероят торбата с номерата си, за да извадят повече драматизъм за събитие, което телевизионните продуценти преди две десетилетия и половина биха намерили за достатъчно драматично.

Заведоха Синтия на горния етаж в старата ѝ стая. Тя изглеждаше вцепенена. Искаха кадри как влиза вътре и се наложи да я заснемат два пъти. Първия път вратата беше затворена и операторът чакаше в стаята, за да улови как тя предпазливо прекрачва прага. След това повториха епизода, този път откъм коридора. Камерата надничаше над рамото ѝ, докато Синтия пристъпваше. Когато излъчеха предаването, зрителите щяха да видят, че операторът е използвал обектив „Рибешко

око“, за да направи сцената още по-загадъчна и призрачна, сякаш очакваха да съзрат някого с дяволска маска, скрит зад вратата.

Паула Малой, която бе започнала кариерата си в метеорологичната прогноза, освежи грима си и оправи русите си коси. След това на нея и Синтия закачиха микрофони отзад на полите. Жиците се спускаха под блузите им и бяха защипани под яките. Паула допря рамо до Синтия, сякаш бяха стари приятелки, които неохотно си припомнят лошите моменти вместо добрите.

Двете влязоха в кухнята и камерите забръмчаха.

— Какво си мислехте? — попита Паула. — Не сте чули никакви звуци в къщата, брат ви не е горе. Слизате в кухнята и не виждате признаци на живот.

— Не знаех какво става — промълви Синтия. — Мислех си, че всички са излезли рано, татко е отишъл на работа, а мама е закарала брат ми на училище. Реших, че ми се сърдят, защото се бях държала лошо предната вечер.

— Били сте проблемно момиче в пубертета, така ли?

— Имах... моменти. Вечерта излязох с момче, което родителите ми не одобряваха. Пих алкохол. Не бях като някои други деца обаче. Обичах родителите си и мисля, че... — Гласът ѝ стана дрезгав. — И те ме обичат.

— В полицейските доклади от онова време пише, че сте се скарали с родителите си.

— Да, защото не се прибрах у дома, както обещах, и ги излъгах. Наговорих им ужасни неща.

— Какви?

Синтия се поколеба.

— Децата казват на родителите си неща, които всъщност не мислят.

— И къде предполагате, че са днес, две и половина десетилетия по-късно?

Синтия тъжно поклати глава.

— И аз това се питам. Не минава ден, без да си задам този въпрос.

— Ако са живи и искате да им кажете нещо чрез „Фатален срок“, какво е то?

Объркана, Синтия безнадежно погледна през прозореца на кухнята.

— Погледнете в камерата — рече Паула Малой и сложи ръка на рамото ѝ. Аз бях встрани и едва се сдържах да не вляза в кадър и да излича престореното ѝ изражение. — Кажете им нещо, попитайте ги след толкова много години.

Синтия погледна с блеснали очи към камерата и отначало не можа да каже нищо друго, освен:

— Защо?

— Защо какво, Синтия? — подкани я Паула след драматична пауза.

— Защо — повтори Синтия, полагайки усилия да се успокои — ме оставихте? Ако сте живи и имате възможност, защо не се свързвате с мен? Защо не ми оставихте бележка? Защо поне не се сбогувахте?

Усетих напрежението на екипа и продуцентите. Всички бяха затаили дъх. Знаех какво си мислеха. Предаването щеше да стане страхотно. Ненавиждах ги, че използват нещастieto на Синтия и употребяват страданията ѝ за развлекателни цели, защото в края на краищата, ставаше дума за развлечение, но си замълчах. Съзнавах, че Синтия вероятно разбира, че те се възползват от нея и за тях тя е само поредната история, начин да запълнят половинчасово предаване. Но беше готова да бъде използвана, ако това означаваше, че някой ще се обади и ще хвърли светлина върху миналото ѝ.

По желание на организаторите на шоуто Синтия беше донесла две огънати картонени кутии от обувки, пълни със спомени — изрезки от вестници, избелели снимки, фотографии на съученици, бележници, всевъзможни неща, които бе успяла да вземе от дома си, преди да отиде да живее при леля си, сестрата на майка ѝ, Тес Берман.

Накараха я да седне до масата в кухнята, да отвори кутиите, да извади спомените един по един и да ги нареди като картинен ребус, като започне от краищата и се придвижва към средата.

В колекцията ѝ обаче нямаше крайни късове, които да реди от периферията към центъра. Вместо хиляда къса от една картонена мозайка, тя сякаш имаше по едно парче от хиляда ребуси.

— Това сме ние — каза тя и показа снимка — на къмпинг във Върмонт.

Камерата се приближи към разрошените Тод и Синтия, които стояха от двете страни на майка си. Зад тях се виждаше палатка. Синтия изглеждаше на пет, а брат ѝ на седем години. Лицата им бяха изцапани. Майка им се усмихваше гордо. Косата ѝ беше прибрана под забрадка на червени и бели карета.

— Нямам снимка на баща си — тъжно добави Синтия. — Все той ни снимаше. Но си спомням как изглеждаше. Още е пред очите ми с меката си шапка и тънките мустачки. Красив мъж. Тод прилича на него.

Тя взе пожълтяла изрезка от вестник и внимателно я разгърна.

— Намерих я в чекмеджето на баща ми. Едно от малкото неща там. — Камерата отново се приближи и се фокусира върху правоъгълника хартия. Беше избеляла, зърнеста, черно-бяла снимка на училищен баскетболен отбор. Дванайсетина момчета гледаха към обектива. Някои се усмихваха, а други правеха смешни физиономии. — Татко сигурно я е запазил, защото Тод е на нея, въпреки че името му не е записано в надписа. Баща ми се гордееше с нас. Непрекъснато ни го повтаряше. Обичаше да се шегува, че ние сме най-хубавото семейство, което има.

После взеха интервю от моя директор, Роли Каръдърс.

— Пълна загадка. Познавах Клейтън Биги. Ловихме риба няколко пъти. Той беше добър човек. Не мога да си представя какво се е случило с тях. Може би в страната вилнее сериен убиец и семейството на Синтия е било на неподходящо място в неподходящ момент.

Разговаряха и с леля Тес.

— Изгубих сестра, зет и племенник, но Синтия загуби много повече. Тя успя да превъзмогне трудностите и се оказа страхотен човек.

Продуцентите удържаха на обещанието си и не излъчиха коментара на мъжа, който живееше сега в къщата на Синтия, но намериха друг. Той каза нещо почти също толкова зловещо.

Синтия беше стъписана, когато две седмици по-късно гледа предаването и видя детектива, който я беше разпитвал, след като съседката госпожа Джеймисън се бе обадила на полицията. Вече не работеше и живееше в Аризона. В долната част на екрана пишеше: „Пенсиониран детектив Бартоломю Финли“. Той беше водил

разследването и след година, в която не стигна доникъде, беше махнал папките от бюрото си. Продуцентите изпратиха екип от филиала си във Финикс, за да заснемат коментара му по случая пред лъскава каравана.

— Въпросът, който не ми дава покой, е защо тя оцеля. Разбира се, при положение че останалите от семейството са мъртви. Не вярвам на теорията, че някое семейство би зарязало детето си ей така. Разбирам да изгонят проблемно хлапе. Случва се непрекъснато. Но да си направят труда да изчезнат само за да се отърват от нея? Не се връзва. Ето защо подозирам нещо нередно. И това пак ме връща към основния въпрос. Защо тя е останала жива? Версиите не са много.

— Какво искате да кажете? — чу се гласът на Паула Малой, въпреки че камерата не се отмести от лицето на Финли. Въпросите ѝ бяха вмъкнати по-късно, защото тя не беше изпратена в Аризона да вземе интервю от детектива.

— Замислете се.

— За какво да се замислим?

— Само това ще кажа.

Когато видя предаването, Синтия се вбеси.

— Господи, пак ли? — изкрещя тя на телевизора. — Кучият син намеква, че аз имам нещо общо с изчезването им. Слушам тези слухове от години. А проклетата Паула Малой обеща, че няма да излъчват такива неща!

Успях да я успокоя, защото като цяло предаването беше позитивно. Кадрите, където Синтия се разхождаше из къщата и разказваше на Паула какво ѝ се е случило в онзи ден, бяха искрени и правдоподобни.

— Ако някой знае нещо, няма да се повлияе от приказките на някакво задръстено пенсионирано ченге — уверих я аз. — Всъщност думите му може да подтикнат някого да проговори, за да го опровергае.

Програмата продължи, но по същото време излъчваха финала на някакво риалити шоу с група дебели кандидати за рок звезди, които трябваше да живеят под един покрив и да се надпреварват кой ще сваля повече килограми, за да спечели договор за запис на компактдиск.

Предаването свърши и Синтия седна да чака до телефона. Надяваше се, че някой, който знае нещо, веднага ще се обади в

телевизията, продуцентите ще се свържат с нея, преди слънцето да изгрее на другия ден, загадката ще бъде разкрита и най-после ще научи истината.

Нямаше обаче други обаждания, освен от една жена, която заяви, че семейството ѝ е било отвлечено от извънземни, и някакъв мъж, който изказа предположението, че родителите на Синтия са минали през разкъсване в тъканта на времето и в момента или бягат от динозаври, или промиват мозъците им в бъдещето, както във филма „Матрицата“.

Никой не се обади с правдоподобна история.

Очевидно хората, които знаеха нещо, не бяха гледали предаването. Или ако го бяха гледали, не искаха да говорят.

Първата седмица Синтия се обаждаше на продуцентите на „Фатален срок“ всеки ден. Те се държаха любезно и отговаряха, че ако чуят нещо, ще се свържат с нея. Втората седмица тя започна да им звъни през ден, но те взеха да се дразнят и повтаряха, че няма смисъл да им се обажда и ако нещо се появи, те ще ѝ съобщят.

Занимаваха се с нови истории и нейният разказ скоро се превърна в стара новина.

2

Очите на Грейс умоляваха, но тонът ѝ беше строг.

— Татко. Аз съм. На осем. Години.

Запитах се откъде е научила метода да накъсва изречението на отделни думи, за да постигне драматичен ефект. Всъщност нямаше защо да се чудя. В семейството ни имаше предостатъчно драматизъм.

— Да, знам.

Овесените ѝ ядки се размекваха и не беше докоснала портокаловия си сок.

— Другите деца ми се подиграват.

Отпих от кафето си. Бях си го сипал преди малко, но вече изстиваше. Кафемашината беше повредена и не работеше добре. Реших да си купя още едно кафе от „Дънкин Донътс“ по пътя за училище.

— Кой ти се подиграва?

— Всички.

— Всички? И какво правят? Свикват съвещание, идва директорът и им казва да ти се подиграват?

— Сега ти ми се подиграваш.

— Вярно е, признавам. Извинявай. Опитвам се да добия представа какъв е обхватът на проблема. Предполагам, че не са всички, а само така ти се струва. Но дори да са неколцина, разбирам, че се чувстваш неудобно.

— Така е.

— Приятели ли са ти?

— Да. Казват, че мама се държи с мен като с бебе.

— Майка ти е предпазлива. И много те обича.

— Знам, но вече съм на осем.

— Мама иска да бъде сигурна, че ще стигнеш жива и здрава до училището, това е всичко.

Грейс въздъхна и пораженски наведе глава. Къдрица от кестенявите ѝ коси падна над кафявите ѝ очи. Тя взе лъжицата и

разбърка ядките в млякото.

— Но не е нужно да ме води на училище. Родителите водят децата си само ако са в детската градина.

Бяхме обсъждали този въпрос и се бях опитал деликатно да намегна на Синтия, че може би е време Грейс да ходи сама на училище, след като вече е в четвърти клас. Имаше много други деца, с които да върви. Нямах да бъда сама.

— Защо ти не ме водиш? — попита Грейс и очите ѝ заблестяха.

Рядко я водех на училище и обикновено я изпращах само до половината разстояние. Правех се, че се разхождам и не я наблюдавам, за да се уверя, че ще пристигне благополучно. И не казвах на Синтия. Тя ми вярваше, че съм вървял с Грейс през целия път до училище „Феърмонт“ и съм стоял на тротоара, докато не влезе вътре.

— Не мога — отвърнах аз. — Трябва да бъда в моето училище в осем. Ако те заведе, преди да тръгна, ще трябва да чакаш отпред цял час. Майка ти започва работа в десет, затова за нея не е проблем. Понякога нямам първи час и мога да те вода.

Синтия бе уредила работното си време в „Памела“ така, че да бъде свободна всяка сутрин и да води дъщеря ни на училище. Тя не беше мечтала да работи в магазин за дамско облекло, собственост на най-добрата ѝ приятелка от гимназията, но това ѝ позволяваше по-кратък работен ден и можеше да се прибира у дома, преди да свършат часовете. Като отстъпка пред Грейс тя не я чакаше до вратата на училището, а на улицата. Оттам виждаше училището и не след дълго съзираше Грейс в тълпата. Беше се опитала да я убеди да ѝ помахва, за да я забелязва веднага, но Грейс упорито отказваше.

Проблем възникваше, когато някой учител задържеше класа след биенето на звънеца — заради наказание или указания за домашното в последната минута. Грейс изпадаше в паника не защото майка ѝ щеше да се тревожи, а защото можеше да влезе в училището да я търси.

— И телескопът ми се счупи — добави Грейс.

— Как така се счупи?

— Нещата, които го закрепват за статива, се разхлабиха. Затегнах ги, но сигурно пак ще се измъкнат.

— Ще го погледна.

— Трябва да следя за астероиди убийци. Няма да ги видя, ако телескопът ми е повреден.

— Добре, ще го оправя.

— Знаеш ли, че ако астероид падне на Земята, взривът ще бъде като от един милион ядрени бомби?

— Не мисля, че са чак толкова много, но ми е ясно, че ще стане много лошо.

— Когато сънувам кошмари, че на Земята пада астероид, мога да ги прогоня, ако преди да си легна проверя, че нищо не се приближава.

Кимнах. Истината беше, че не й бяхме купили скъп телескоп, а съвсем обикновен. Не искахме да похарчим цяло състояние за нещо, към което не бяхме сигурни, че дъщеря ни ще прояви интерес. Нямахме много пари за прехосване.

— Ами мама? — попита Грейс.

— Какво за нея?

— Трябва ли да ме води на училище?

— Ще говоря с нея.

— С кого ще говориш? — попита Синтия, която влезе в кухнята.

Изглеждаше добре тази сутрин. Красива. Тя беше поразителна жена и не можех да се нагледам на зелените очи, високите скули и огненочервените й коси. Измина много време от първата ни среща, но чарът ѝ все още ме държеше в плен. Някои биха си помислили, че редовно прави гимнастика, но според мен безпокойството ѝ помагаше да поддържа фигурата си. Тя изгаряше калории, като се тревожеше. Не тичаше за здраве, нито посещаваше фитнес център. И без това не можехме да си го позволим.

Както вече споменах, аз съм гимназиален учител по английски език и литература, а Синтия работи в магазин, въпреки че е завършила семейни науки и известно време беше социален работник. Ето защо не може да се каже, че сме червиви с пари. Имаме къща, достатъчно голяма за трима ни, в скромен квартал, само на няколко преки от дома, в който Синтия е израснала. Човек би предположил, че тя ще иска да живее далеч от родната си къща, но аз мисля, че предпочита да бъде наблизко, в случай че някой се върне и пожелае да установи контакт с нея.

И двете ни коли са на десет години, а ваканциите — евтини. Всяко лято ходим в бунгалото на чичо ми край Монпелие за една седмица, а преди три години, когато Грейс беше на пет, отидохме в

Дисни Уърлд и отседнахме в евтин хотел, където след полунощ чухме как някакво момче казва на приятелката си да внимава със зъбите си.

Въпреки всичко смятам, че живеем добре и общо взето сме щастливи. Поне през повечето дни.

Нощите обаче понякога бяха трудни.

— Учителката на Грейс — излъгах аз.

— Защо искаш да говориш с учителката на Грейс? — попита Синтия.

— Мисля да отида на следващата родителска среща и да говоря с госпожа Ендърс. Последния път и аз имах родителска среща по същото време. Винаги става така.

— Тя е симпатична, много по-мила от миналогодишната учителка госпожа Фелпс. Струваше ми се малко зловна.

— Мразех я — присъедини се Грейс. — Караше ни да стоим на един крак по няколко часа, когато не слушахме.

— Трябва да тръгвам — заявих аз и отново отпих от студеното кафе. — Мисля, че се нуждаем от кафемашина.

— Ще видя какво предлагат в магазините.

Станах от масата и Грейс ме погледна отчаяно. Знаех какво иска от мен. Да говоря с майка ѝ.

— Тери, виждал ли си резервния ключ? — попита Синтия.

— Какво?

Тя посочи празната кукичка на стената до вратата на кухнята, която водеше към малкия ни заден двор.

— Къде е резервният ключ?

Използвахме го, когато се разхождахме до пролива и не искахме да носим тежка връзка с дистанционни управления за коли и служебни ключове.

— Не знам. Грейс, ти ли си го взела?

Дъщеря ни все още нямаше ключ от къщата. Не ѝ трябваше, защото Синтия я водеше и взимаше от училище. Тя поклати глава и гневно се втренчи в мен.

Свих рамене.

— Може би аз съм го оставил до леглото. — Приближих се до Синтия и вдъхнах уханието на косите ѝ. — Ще ме изпратиш ли?

Тя ме последва до външната врата.

— Има ли нещо? — попита Синтия. — Добре ли е Грейс? Тази сутрин е много тиха.

Направих гримаса и поклатих глава.

— Нали знаеш. Вече е на осем години.

Синтия леко се дръпна назад и се наежи.

— Оплаква ти се от мен?

— Иска да се чувства малко по-независима.

— Ето какво било. Иска да говориш с мен, а не с учителката ѝ.

Усмихнах се уморено.

— Другите деца ѝ се подигравали.

— Ще го преживее.

Искаше ми се да кажа нещо, но бяхме обсъждали въпроса много пъти и доводите ми се бяха изчерпали.

Синтия наруши мълчанието.

— Знаеш, че светът е пълен с лоши хора.

— Знам, Синти, знам. — Положих усилия чувството на безсилие и отегчението да не прозвучат в гласа ми. — Но докога ще я водиш на училище? Докато стане на дванайсет? На петнайсет? И в гимназията ли ще я придружаваш?

— Ще мисля за това, когато му дойде времето — отвърна тя и след кратко мълчание добави: — Пак видях колата.

Колата. Винаги имаше кола.

По изражението ми Синтия видя, че не вярвам от това да излезе нещо.

— Мислиш, че съм луда.

— Не мисля, че си луда.

— Видях я два пъти. Кафява кола.

— Каква марка?

— Не знам. Обикновена. С тъмни стъкла. Когато минава покрай мен и Грейс, намалява.

— Спря ли? Шофьорът каза ли ти нещо?

— Не.

— Запомни ли регистрационния номер?

— Не. Първия път не обърнах голямо внимание, а вторият бях твърде развълнувана.

— Синти, вероятно е някой от квартала. Шофьорите трябва да намаляват, защото наблизко има училище. Спомняш ли си онзи ден,

когато ченгетата дебнеха за скоростта? Искаха да накарат хората да не карат бързо по това време на деня.

Тя отмести поглед от мен и скръсти ръце на гърдите си.

— Ти не си навън всеки ден като мен и не знаеш.

— Знам само, че не правиш услуга на Грейс, ако не я оставиш сама да се грижи за себе си.

— Смяташ ли, че ако някой я дръпне в колата си, тя ще може да се защити? Осемгодишно момиченце?

— Как стигнахме от кафява кола, която минава покрай теб, до човек, който се опитва да отвлече дъщеря ни?

— Ти не приемаш тези неща сериозно като мен. И мисля, че за теб това е разбираемо.

Издих бузи и изпухтах.

— Няма да решим проблема сега. Трябва да тръгвам.

— Разбира се — отбеляза Синтия, без да ме поглежда. — Мисля да им се обадя.

Поколебах се.

— На кого?

— На онези от „Фатален срок“.

— Синти, изминаха три седмици, откакто излъчиха предаването. Ако някой имаше намерение да се обади с информация, вече щеше да го е направил. Пък и ако в телевизията получат интересни обаждания, ще се свържат с теб, защото ще искат да заснемат продължение.

— Въпреки това ще им се обадя. Не съм звъняла от известно време, затова този път може би няма да се ядосат. Може да са чули нещо и да са решили, че не е важно или че е някой откачен, а всъщност да е полезно. Провървя ни, че един следовател си спомня какво се е случило и прецени, че си заслужава случаят да се разгледа отново.

Обърнах я нежно към себе си и повдигнах брадичката ѝ така, че очите ни да се срещнат.

— Добре. Прави, каквото смяташ, че трябва. Обичам те.

— И аз те обичам. Знам, че не ти е лесно да живееш с мен заради тези неща. И на Грейс ѝ е трудно. Съзнавам, че безпокойството ми ѝ се отразява, но предаването отново направи миналото съвсем реално за мен.

— Знам. Искам да живееш и за настоящето, а не постоянно да си обсебена от миналото.

Усетих, че раменете ѝ потрепериха.

— Обсебена? Мислиш, че съм обсебена?

Избрах неподходяща дума. Един учител по английски език и литература би трябвало да измисли нещо по-добро.

— Не се дръж снизходително с мен — добави Синтия. — Мислиш, че знаеш какво е, но не е така. Не можеш да разбереш.

Не можех да възразя, защото това беше вярно. Наведох се, целунах косите ѝ и отидох на работа.

3

Тя искаше думите ѝ да прозвучат утешително, но беше също толкова важно да бъде твърда.

— Разбирам защо намираш идеята за малко смущаваща. Ясно ми е, че се чувстваш нервен, но аз съм го изпитвала и те уверявам, че много съм мислила и това е единственият начин. Така се решават семейни проблеми. Трябва да направиш необходимото, макар да е трудно и болезнено. Разбира се, онова, което ще сторим с тях, ще бъде трудно, но трябва да видиш нещата в перспектива. Има поговорка: „Трябва да разрушиш селото, за да го спасиш“. Мисли за семейството като за село. Трябва да направим необходимото, за да го спасим.

Хареса ѝ, че говори в първо лице множествено число. „Ние“. Те бяха екип.

4

Когато ми я показа в Университета на Кънектикът, приятелят ми Роджър прошепна:

— Арчър, погледни. Онова маце е сериозно откачено. Страхотна е и косата ѝ е като пожар, но ѝ хлопа дъската.

Синтия Биги седеше на втората редица в лекционната зала и си водеше записки върху литературата за холокоста. Роджър и аз бяхме горе, близо до изхода, за да изскочим навън веднага щом преподавателят престане да мърмори монотонно.

— Как така ѝ хлопа дъската? — попитах аз.

— Спомняш ли си, че преди няколко години имаше случай с едно момиче, чието семейство изчезна и повече никой не го видя?

— Не. — Тогава не четях вестници и не гледах новините. Подобно на много младежи, бях съсредоточен в себе си и си въобразявах, че ще стана следващият Филип Рот, Робъртсън Дейвис или Джон Ървинг. Стеснявах кръга какъв по-точно ще бъда и не обръщах внимание на текущите събития, освен когато някоя по-радикална организация в университета протестираше за нещо. Опитвах се да дам приноса си, защото демонстрациите бяха страхотно място да се запозная с хубави момичета.

— Родителите и сестра ѝ, или може би беше брат, не си спомням, изчезнали безследно.

— Убили ли са ги?

Роджър повдигна рамене.

— Никой не знае и затова е толкова интересно. — Той кимна към Синтия. — Може би тя знае. Вероятно ги е пречукала всичките. Понякога не ти ли се е искало да убиеш цялото си семейство?

Свих рамене. Предполагам, че на всекиго му е минавало през ума.

— Мисля, че тя е надменна — продължи Роджър. — Не обръща внимание на никого. Непрекъснато е сама и чете в библиотеката. Не се среща с никого и не ходи на купони. Но е хубавица.

Наистина беше хубава.

Бях с нея само на онзи курс. Учих в колеж по образование и се готвех да стана учител, в случай че не пробия веднага като автор на бестселъри. Родителите ми се бяха пенсионирали и живееха в Бока Ратон, Флорида. И двамата бяха учители и професията им харесваше. Поне беше неподвластна на рецесиите. Разпитах колегите и научих, че Синтия следва семейни науки в „Сторс“. Обучението ѝ включваше курсове по науките за половете, брачни проблеми, грижи за възрастни хора, семейна икономика и други такива щуротии.

Седях пред университетската книжарница, издокаран в анцуг на „Юкон Хъскис“, и поглеждах записките си от една лекция, когато усетих, че някой застава пред мен.

— Защо разпитваш за мен? — попита Синтия.

За пръв път я чух да говори. Гласът ѝ беше тих, но уверен.

— Моля?

— Казаха ми, че си разпитвал за мен — повтори тя. — Ти си Терънс Арчър, нали?

Кимнах.

— Тери.

— Добре. Е, защо разпитваш за мен?

Повдигнах рамене.

— Не знам.

— Какво искаш да знаеш? Ако искаш да знаеш нещо, ела и ме попитай. Не обичам хората да говорят зад гърба ми. Разбирам, когато приказват.

— Виж, съжалявам. Аз само...

— Мислиш ли, че не знам какво говорят за мен?

— Господи, да не би да страдаш от параноя? Не говорех за теб, а само се питах дали...

— Питаше се дали съм онази, чието семейство е изчезнало. Е, да, аз съм. А сега можеш да си гледаш проклетата работа.

— И косата на мама е червена — прекъснах я аз, — но не толкова като твоята, а леко русолява. Твоята е прекрасна. Може да съм попитал двама-трима души за теб, защото се чудех дали излизаш с някого. Отговорът беше отрицателен и сега разбирам защо.

Синтия ме погледна и примигна.

Демонстративно напъхах записките си в раницата и я преметнах на рамо.

— Извинявай. — Станах и се обърнах да тръгна.

— Не — рече тя.

Спрях.

— Какво?

— Не излизам с никого — отвърна Синтия и преглътна.

Имах чувството, че съм действал прекалено бързо.

— Не исках да се покажа като глупак. Изглеждаш малко докачлива.

Съгласихме се, че тя е докачлива, а аз съм глупак, и накрая пихме кафе в снекбара на университета. Синтия ми разказа, че живее с леля си, когато не ходи на лекции.

— Тес е много сваятна. Няма деца и когато се преместих при нея след случилото се със семейството ми, това сякаш преобърна света ѝ. Но тя нямаше нищо против. Какво можеше да направи, по дяволите? Тес също преживяваше трагедия. Сестра ѝ, зет ѝ и племенникът ѝ бяха изчезнали внезапно.

— Какво стана с дома ти, където живееше с родителите и брат си?

Такъв си бях. Практичен. Семейството на момичето беше изчезнало, а аз питах за недвижимите им имоти.

— Не можех да живея там сама. Нямаше кой да плаща ипотеката и другите сметки и когато не успяха да намерят семейството ми, банката взе къщата. Намесиха се и адвокати и парите, вложени от родителите ми в къщата, отидоха в попечителски фонд, но не намалиха ипотеката. А сега вече измина много време и официално ги смятат за умрели, дори и да не са. — Тя завъртя очи и направи гримаса.

Какво можех да кажа?

— Леля Тес ме издържаше, докато учех в училище. Работех през лятото, но парите не бяха много. Не знам как смогна да ме отгледа и да плаща за образованието ми. Сигурно е затънала до шията в дългове, но така и не се оплака.

— Брей — възкликнах аз и отпих глътка кафе.

Синтия се усмихна за пръв път.

— Брей. Само това ли ще кажеш, Тери? — Усмивката ѝ изчезна толкова бързо, колкото се беше появила. — Извинявай. Не знам какво

очаквам да кажат хората. И аз нямаше да знам какво да кажа, ако чуех история като моята.

— Нямам представа как си го понесла.

Синтия отпи от чая си.

— На моменти ми се искаше да се самоубия. А сетне си мислех, ами ако се появят на другия ден? — Тя отново се усмихна. — Нямаше ли да е невероятна изненада?

Усмивката ѝ пак помръкна, сякаш отвяна от лек ветрец.

Кичур от червените ѝ коси падна над очите ѝ и тя го прибра зад ухото си.

— Може да са мъртви и да не са имали възможност да се сбoguват с мен. А може и да са живи и да не искат да ги безпокоят. — Тя погледна през прозореца. — Не мога да преценя кое е по-лошо.

Мълчахме минута и нещо и после Синтия наруши тишината:

— Ако се отчаеш, знаеш къде да ме намериш.

Тя се втренчи в студентите, които се разхождаха навън, и за миг сякаш се отнесе някъде.

— Понякога ми се струва, че виждам някого от тях.

— Какво имаш предвид? — попитах аз. — Като призрак ли?

— Не, не — отвърна тя и продължи да гледа през прозореца. — Виждам някого в гръб и ми се струва, че е баща ми или майка ми. В тези хора има нещо, като например как държат главата си или вървят, което ми изглежда познато, и си мисля, че са те. Или виждам някое момче, малко по-голямо от мен, което прилича на брат ми, само че седем години по-късно. Родителите ми не са се променили, но брат ми вероятно изглежда съвсем различно. И все пак в него ще има нещо, което си останало същото, нали?

— Предполагам.

— И когато видя такъв човек, хуквам след него и го хващам за ръката, а той се обръща и аз го оглеждам добре. — Синтия отмести очи от прозореца и се вторачи в чая си, сякаш търсеше отговора там. — Но никога не е някой от тях.

— Някой ден ще престанеш да го правиш.

— Да, ако видя някого от тях.

* * *

Започнахме да се срещаме. Ходехме на кино и четяхме заедно в библиотеката. Синтия се опита да ме запали по тениса. Не си падам по тази игра, но дадох всичко от себе си. Тя си призна, че е посредствена тенисистка, но че има великолепен бекхенд. Това се оказа достатъчно голямо предимство, за да ме размаже. Когато сервирах и видех как замахва с дясната ръка над лявото си рамо, знаех, че има малка надежда да прехвърля топката над мрежата. Ако изобщо я видех.

Един ден се бях прегърбил над пишещата си машина „Роял“, която дори тогава вече имаше антикварна стойност. Беше обемиста, направена от стомана и боядисана в черно, тежка като фолксваген. Клавишът с буквата „е“ отпечатваше нещо като „с“ дори когато лентата беше нова. Опитвах се да довърша есе за Торо, за когото изобщо не ми пукаше. Не ми помогна и фактът, че Синтия е под одеялото, облечена, на единственото легло в стаята ми в общежитието и е заспала с окъсан екземпляр с меки корици на „Мизъри“ от Стивън Кинг. Тя не учеше английска литература и можеше да чете каквото иска. Понякога намираше утеха, като четеше за хора, преживели по-лоши неща от нея.

Бях я поканил на гости и да ме гледа как печатам есето.

— Много е интересно. Използвам и десетте си пръста.

— Едновременно? — попита тя.

Кимнах.

— Изумително.

Синтия също си донесе работа, седна мълчаливо на леглото, подпряла гръб на стената, и на моменти усещах, че ме гледа. Срецахме се, но не се бяхме докосвали. Допирах рамото ѝ, когато минавах покрай стола ѝ в кафенето, подавах ѝ ръка да ѝ помогна да слезе от автобуса и раменете ни се сблъскваха, докато гледахме нощното небе, но нищо повече.

Стори ми се, че я чух да отмята одеялото, но бях погълнат да пиша бележка под линия. И после тя застана пред мен. Присъствието ѝ беше наелектризиращо. Плъзна ръка по гърдите ми, наведе се и ме целуна по бузата. Обърнах се така, че устните ни да се срещнат. По-късно под одеялото, преди да го направим, тя прошепна:

— Ти не можеш да ме нараниш.

— Не искам да те наранявам. Ще бъда внимателен.

— Не за това. Ако решиш, че повече не искаш да бъдеш с мен и ме зарежеш, не се тревожи. Нищо не може да ме нарани по-силно от онова, което вече се случи.

5

Когато я опознах и сърцето ѝ постепенно се отвори за мен, Синтия ми разказа повече за семейството си и по-големия си брат Тод, когото обичала и мразела в зависимост от държането му към нея.

Докато говореше за тях, тя често объркваше глаголните времена.

— Майка ми се казваше... казва се Патриша. — Водеше борба с онази част от себе си, която се бе примирила, че са мъртви. Все още имаше искри на надежда, досущ жарава в оставен без надзор лагерен огън.

Синтия била от фамилията Биги^[1]. Това, разбира се, било шега, като се има предвид, че семейството на баща ѝ не е голямо. Клейтън Биги нямал сестри и братя. Родителите му починали, когато бил малък, и не знаел дали има лели или чичовци. Няколко семейни срещи, на които да ходи, нито спорове между Клейтън и Патриша на кое семейство да отидат на гости на Коледа, въпреки че понякога той работел по празниците.

„Аз съм човек-семейство — обичал да казва той. — Няма други.“

Не бил сантиментален. Няма прашни семейни албуми от предишни поколения, нито снимки от миналото си или стари любовни писма, които Патриша да изхвърли, когато се омъжила за него. А когато бил петнайсетгодишен, пожар в кухнята изгорил дома му. Спомени от две поколения се изпарили с дима. Живее ден за ден, за момента, и не се интересувал от миналото.

Патриша също нямала много роднини, но поне имала фамилна история, купища снимки на родителите си, близките и приятелите от детството, които пазела в картонени кутии. Баща ѝ починал от полиомиелит, когато била малка, но майка ѝ още била жива, когато се запознала с Клейтън. Макар и очарователен, той бил тих и сдържан, и придумал Патриша да избягат и да се оженят, за да няма официална сватба. Това разочаровало семейството ѝ.

Сестра ѝ Тес със сигурност не била на негова страна. Не ѝ харесвало, че през повечето време работата на Клейтън го отвежда по

пътищата и за дълги периоди Патриша сама отглеждала децата. Той обаче се грижел за тях, бил порядъчен и любовта му към нея изглеждала силна и искрена.

Преди да срещне Клейтън, Патриша работела в дрогерия в Милфорд, на Норт Брод стрийт, с изглед към градската градина, малко по-нататък от старата библиотека, от чиято голяма музикална колекция взимала класически записи. Подреждала лавиците, работела на касата и помагала на аптекаря, но само за най-основните неща. Нямала необходимото образование и знаела, че е трябвало да учи повече, да усвои някаква професия, но преди всичко се налагало да ходи там, за да се издържа. Същото се отнасяло и за сестра ѝ Тес, която работела във фабрика в Бриджпорт, произвеждаща радиочасти.

Един ден Клейтън влязъл в дрогерията и поискал шоколадов десерт „Марс“.

Патриша обичала да казва, че ако съпругът ѝ не изгарял от желание за „Марс“ в онзи ден през юли 1967 година, когато спрял в Милфорд, докато пътувал да разнася доставки, всичко щяло да бъде съвсем различно.

Що се отнасяло до нея, нещата се развили чудесно. Ухажването протекло бързо и няколко седмици след като се оженили, тя забременяла с Тод. Клейтън им намерил прелестна къща на Хикъри, близо до Пъмпкин Дилайт Роуд, на един хвърлей място от плажа и пролива Лонг Айланд. Искал съпругата и детето му да имат свестен дом, където да живеят, докато той пътува. Отговарял за коридора между Ню Йорк, Чикаго и нагоре към Бъфало и доставял индустриални смазочни масла и други стоки на фабрики и работилници по пътя. Имал множество редовни клиенти и през повечето време бил зает.

Синтия се родила две години след Тод.

Разсъждавах за всичко това, докато карах към гимназията „Олд Феърфийлд“. Често размишлявах за миналото на съпругата си, за израстването ѝ и членовете на нейното семейство, които не познавах и по всяка вероятност никога нямаше да видя.

Може би ако имах възможност да прекарам известно време с тях, щях да вникна по-добре в характера и личността на Синтия. Реалността обаче беше, че жената, която познавах и обичах, е

формирана повече от случилото се след загубата на семейството ѝ, отколкото от събитията преди това.

Отбих се в магазина за понички да си купя кафе и устоях на желанието да си взема поничка с лимонов крем и да я занеса в училище в раницата, пълна с ученически есета, когато видях Роланд Каръдърс, директора на училището и вероятно най-добрия ми приятел.

— Роли.

— Къде е моето кафе? — Той кимна към картонената чаша в ръката ми.

— Ако вземеш първия ми час, ще те почерпя.

— Ако взема първия ти час, ще ми трябва нещо по-силно от кафе.

— Класът не е чак толкова лош.

— Те са диваци — заяви Роли, без да се усмихва.

— Дори не знаеш кой е класът и кои са учениците.

— Ученици са от това училище, следователно са диваци — настоя той напълно сериозно.

— Какво става с Джейн Скавуло? — попитах аз. Тя учеше в часовете ми по творческо писане, проблемно дете с объркан и неясен семеен произход, и прекарваше много време при секретарките в училищната канцелария. Освен това пишеше прекрасно.

— Казах ѝ, че е много близо до изключване.

Преди няколко дни Джейн и едно друго момиче се бяха скарали и сбили пред училището. Очевидно за момче. За какво друго можеше да бъде? Двете бяха привлекли голяма, крещяща насърчително тълпа. Зрителите не се интересуваха кой ще победи, стига схватката да продължеше. Роли бе изтичал навън и ги беше разтървал.

— А тя какво отговори?

Роли замляска, като се престори, че дъвче дъвка.

— Ясно, разбрах.

— Ти я харесваш — отбеляза той.

Махнах капачката на чашата и отпих от кафето.

— В нея има нещо.

— Не губиш вяра в хората, но и ти имаш добри качества.

Приятелството ми с Роли можеше да се нарече многопластово. Беше ми колега и приятел, но тъй като бе две десетилетия по-голям от мен, и нещо като баща. Търсех го, когато ми трябваше мъдър съвет,

или както обичах да му казвам, от перспективата на възрастта. Оpozнах го чрез Синтия. Ако за мен беше неофициален баща, то за нея Роли беше неофициален чичо. Беше приятел на баща ѝ и на леля ѝ Тес, и горе-долу единственият човек, свързан с миналото ѝ.

Предстоеше му да се пенсионира и понякога се виждаше как мечтае и брой дните до заминаването си във Флорида, където ще живее в наскоро купената си каравана някъде край Брадентън и ще лови марлини и риба меч.

— Ще се видим ли по-късно? — попитах аз.

— Да, разбира се. Какво става?

— Ами... разни неща.

Той кимна. Разбра какво имам предвид.

— Ела след единайсет. Преди това ще разговарям с шефа на управителния съвет.

Влязох в учителската стая, проверих дали в отделението ми има поща или важни бележки, но не намерих нищо, и докато се обръщах да тръгна по коридора, се сблъсках с Лорън Уелс.

— Извинявай.

— Хей — възкликна тя, преди да осъзнае с кого се е сблъскала, и когато видя, че съм аз, се усмихна изненадано. Беше се издокарала в червен анцуг и бели маратонки и това беше логично, тъй като преподаваше физическо възпитание. — Как си?

Лорън бе постъпила в „Олд Феърфийлд“ преди четири години. Беше се преместила от гимназията в Ню Хейвън, където преподаваше бившият ѝ съпруг. Бракът им се беше разпаднал и тя не искала да работи в една сграда с него, или поне така твърдеше клюката. Беше си спечелила славата на блестящ треньор по лека атлетика, чиито ученици са спечелили доста регионални състезания, и можеше да избира между няколко училища с директори, щастливи да я включат в преподавателския си състав.

Роли спечели. Каза ми на четири очи, че я е назначил заради евентуалния ѝ принос към училището, както и заради страхотното тяло, чупливи кестеняви коси и прелестни очи.

— Кестеняви? — реагирах аз. — Кой каза, че са кестеняви?

— Успокой се. Това е само наблюдение. Единствената въдица, която използвам, е да ловя костур.

През цялото време, откакто дойде в нашето училище, Лорън Уелс сякаш не ме забелязваше, докато не излъчиха предаването за семейството на Синтия. Винаги когато ме видеше след това, тя питаше как вървят нещата.

— Някой клъвна ли? — попита Лорън Уелс.

— Моля? — За миг помислих, че пита дали някой е донесъл закуски в учителската стая. Понякога като по чудо там се появяваха понички.

— За предаването — поясни тя. — Минаха две седмици, нали? Някой обади ли се с информация какво се е случило със семейството на Синтия?

Стори ми се смешно, че употребява името на Синтия, а не „съпругата ти“. Прозвуча така, сякаш Лорън познава Синтия, макар че доколкото знаех, не се бяха срещали. А може би се бяха виждали на някое училищно събиране, където учителите водят половинките си.

— Не — отвърнах аз.

— Сигурно е много разочарована — рече тя и състрадателно сложи ръка на рамото ми.

— Да. Щеше да е хубаво да ѝ се обадят. Все някой трябва да знае нещо дори след толкова много години.

— Непрекъснато си мисля за вас двамата. Онази вечер разказах на приятелката си за вас. А ти? Държиш ли се? Добре ли си?

— Аз? — изненадах се. — Да, разбира се, добре съм.

— Защото — тихо добави тя, — понякога изглеждаш... Знаем ли. Може би не трябва да го казвам, но понякога те наблюдавам в учителската стая и ми се виждаш уморен. И тъжен.

Не бях сигурен кое ме поразя като по-важно — дали че според Лорън изглеждам уморен, или че ме наблюдава в учителската стая.

— Добре съм. Наистина.

— Хубаво — усмихна се тя и сетне се прокашля. — Е, да отивам във физкултурния салон. Трябва да поговорим някой път. — Лорън Уелс отново докосна рамото ми и задържа ръката си там за миг, а после излезе от учителската стая.

* * *

Тръгнах към класната стая за първия час по творческо писане и ми хрумна, че човек, който изготвя програмата в гимназията така, че каквото и да е „творческо“ нещо да е първото сутринта, или не разбира от гимназисти, или има извратено чувство за хумор. Бях споменал за това на Роли, чийто отговор беше: „Затова го наричат творческо. Трябва да проявяваш творчество, за да заинтригуваш децата толкова рано през деня. Ако някой може да го направи, това си ти, Тери“.

В стаята имаше двацет и един ученици. Половината се бяха изтегнали на масите, сякаш някой по хирургичен път бе премахнал гръбнаците им през нощта. Оставих кафето и пуснах с трясък раницата си на катедрата. Звукът привлече вниманието им, защото знаеха какво има вътре.

Седемнайсетгодишната Джейн Скавуло се беше навела на последния чин и едва забелязах превръзката на брадичката ѝ.

— Проверих разказите ви, има и хубави неща. Някои от вас дори са успели да напишат цели параграфи, без да употребят думите „мамка му“ и „шибан“.

Неколцина се подсмихнаха.

— Няма ли да ви уволнят, ако говорите такива работи? — попита хлапак на име Бруно, който седеше до прозореца. От ушите му висяха бели жички и се скриваха в якето.

— Искрено се надявам, мамка му — отвърнах аз и посочих ушите си. — Може ли да ги махнеш засега?

Той извади слушалките от ушите си. Разрових купчината есета, повечето написани на компютър, само няколко на ръка, и отделих едно.

— Спомнете си разговора ни, че не е необходимо да пишете за престрелки, терористи с ядрени бомби или извънземни, които изскачат от гърдите на хората, за да бъдат историите ви интересни. Можете да намерите сюжети и в най-прозаични обстоятелства.

Бруно вдигна ръка.

— Какви обстоятелства?

— Прозаични. Обикновени.

— Тогава защо не кажете „обикновени“, а употребявате шикозна дума за нещо обикновено?

Усмихнах се.

— Сложи си слушалките в ушите.

— Не. Може да пропусна нещо прозаично.

— Нека ви прочета част от това есе. — Видях, че Джейн леко надигна глава. Може би позна своето, защото листовете, изписани на ръка, изглеждаха различно от принтираните. — „Баща ѝ — или поне мъжът, който спеше с майка ѝ достатъчно отдавна, за да го нарича така — взема кутия яйца от хладилника, счупва две с едната си ръка и ги изсипва в купа. В тигана вече цвърчи бекон и когато тя влиза в кухнята, той кимва, сякаш я кани да седне на масата. Пита я как обича яйцата и тя отвърща, че ѝ е все едно, защото не знае какво друго да каже, тъй като досега никой не я е питал как обича яйцата. Майка ѝ правеше само пържени филии с яйца. Каквото и да приготвеше мъжът, имаше голяма вероятност да бъде по-хубаво от тъпите филии“. — Спрях да чета и вдигнах глава. — Някой има ли забележки?

— Аз обичам яйцата рохки — обади се Бруно.

— Харесва ми — заяви момиче в другия край на стаята. — Искат ли се да знаеш какъв е мъжът. Щом се интересува от закуската ѝ, може би не е задник. Повечето мъже, с които моята майка има връзка, са задници.

— Може би мъжът ѝ прави закуска, защото иска да изчука и нея, и майка ѝ — подхвърли Бруно.

В стаята се разнесе смях.

Час по-късно, докато учениците се изнизваха навън, аз повиках Джейн. Тя се приближи до катедрата без желание.

— Ядосана ли си?

Джейн повдигна рамене и неволно прокара пръсти по марлята, опитвайки се да я закрие, но я направи още по-забележима.

— Есето ти е хубаво и затова го прочетох.

Тя пак сви рамене.

— Чух, че вървиш към изключване.

— Онази кучка започна първа.

— Ти пишеш добре. Предадох другия ти разказ за конкурса за ученици, който библиотеката организира.

Очите ѝ затанцуваха.

— Някои от разказите ти ми напомнят за Оутс. Чувала ли си за Джойс Каръл Оутс?

Джейн поклати глава.

— Прочети „Огнена лисица: Изповедите на една момичешка банда“. В нашата библиотека вероятно я няма, но може да я намериш в

градската.

— Приключихме ли?

Кимнах и тя се отправи към вратата.

* * *

Открих Роли в кабинета му. Седеше пред компютъра и гледаше нещо на монитора. Видя ме и посочи екрана.

— Искат повече тестове. Скоро няма да имаме време да ги научим на нищо. Само ще ги изпитваме по цял ден.

— Каква е историята на момичето? — попитах аз и му напомних за кого говоря.

— Джейн Скавуло. Да, жалко за нея. Мисля, че дори нямам настоящия ѝ адрес. Последното местожителство на майка ѝ трябва да е от две години. Преместила се е при друг мъж и е взела и дъщеря си.

— Като оставим настрана сбиването, мисля, че тя се представя малко по-добре през последните месеци. Не създава много главоболия и не е толкова невъзпитана. Може би новият приятел на майка ѝ е свестен.

Роли повдигна рамене и отвори кутия с бисквити.

— Искаш ли?

Взех си една с ванилия.

— Всичко това ме изтощава. Не е както по времето, когато започнах. Знаеш ли какво намерих зад училището онзи ден? Не само кутии от бира, но и тръбички за крек и пистолет. Беше в храстите, сякаш изпаднал от нечий джоб, а може би са го скрили там.

Свих рамене. Не можеше да се каже, че това е нещо ново.

— Е, как си? Днес изглеждаш малко унил и потиснат. Добре ли си?

— Домашни вълнения. Синти не иска да позволи на Грейс да вкуси свободата.

— Грейс още ли търси астероиди? — Роли и съпругата му Милисът ни бяха идвали на гости няколко пъти и много му хареса да разговаря с Грейс. Тя му показа телескопа си. — Умно дете. Сигурно го е наследила от майка си.

— Знам защо го прави. Ако бях преживял същото като Синти, може би и аз нямаше да я пускам да се разхожда сама. Не знам. Синти каза, че видяла кола.

— Кола?

— Кафява. Забелязала я два пъти, докато водела Грейс на училище.

— Нещо случило ли се е?

— Не. Преди два месеца беше зелено комби. Миналата година каза, че някакъв мъж с брада стоял на ъгъла три дни в продължение на седмица и ги гледал странно.

Роли отхапа от бисквитата.

— Може би напоследък причината е телевизионното предаване.

— Мисля, че предаването е само част от всичко. Плюс двацет и петата годишнина от изчезването на семейството ѝ. Това ѝ се отразява.

— Трябва да говоря с нея. Време е да отидем на плажа.

В годините след изчезването на семейството ѝ Роли от време на време взимал Синтия от дома на Тес. Ядели сладолед в „Карвел“ на Бриджпорт авеню и Кларк стрийт и после се разхождали по брега на пролива Лонг Айланд. Понякога разговаряли, а друг път мълчали.

— Идеята може би е добра — съгласих се аз. — Ходим и при доктор Наоми Кинцлър, психиатъра, и говорим за тези неща.

— Как върви?

Повдигнах рамене.

— Какво мислиш, че се е случило, Роли?

— Колко пъти ще ме питаш, Тери?

— Искам всичко да приключи и Синти да получи отговор. Тя смяташе, че телевизионното предаване ще свърши тази работа. Ти си познавал Клейтън. Ходил си за риба с него. Знаеш що за човек е бил.

— Познавах и Патриша.

— Бяха ли хора, които внезапно биха изоставили дъщеря си?

— Не. Предполагам, че са били убити от сериен убиец или някакъв откачен.

Кимнах, въпреки че полицията не вярваше много на тази версия. Ченгетата не можеха да свържат с нищо изчезването на семейството на Синтия.

— Ако в дома им се е промъкнал сериен убиец и ги е отвлякъл и убил, защо не е взел Синтия? Защо я е пощадил?

Роли нямаше отговор на този въпрос.

— Може ли да те питам нещо, Тери?

— Разбира се.

— Защо според теб нашата великолепно изваяна учителка по физкултура би оставила бележка в отделението ти, а след минута би се върнала да я вземе?

— Какво?

— Не забравяй, че си женен, Тери.

[1] Big (англ.) — голям. — Б.пр. ↑

6

След като ми разказа какво е видял, докато е седял в ъгъла на учителската стая и се е правел, че чете вестник, Роли ми съобщи и друга новина. Силвия, учителката по театрално изкуство, щеше да прави репетиция рано сутринта на следващия ден за големия ежегоден концерт на училището, тази година под мотото „Проклети янки“. Участваха половината деца от класа ми по творческо писане и първият ми час се проваляше. След като нямаше да присъстват толкова много ученици, останалите едва ли щяха да се чувстват задължени да дойдат.

— Познай кой ще те води на училище днес? — попитах аз сутринта, докато Грейс закусваше препечена филия с конфитюр.

Лицето ѝ засия.

— Ти? Наистина ли?

— Да. Вече казах на мама. Днес нямам първи час.

— Ще вървиш ли до мен или...

Чух, че Синтия слиза по стълбите и допрях показалец до устните си. Грейс мигновено млъкна.

— Е, Тиквичке, днес ще те води баща ти. — Майката на Синтия я беше наричала „Тиквичке“. — Съгласна ли си?

— Разбира се!

Синтия повдигна вежди.

— Ясно. Моята компания не ти харесва.

— Мамо!

Синтия се усмихна. Дори да се беше обидила, не го показа. Грейс беше по-неуверена от мен и отстъпи.

— Забавно е да вървя с татко за разнообразие.

— Какво гледаш? — обърна се Синтия към мен.

Бях разгърнал вестника на обявите за недвижими имоти. Веднъж седмично имаше специално приложение с къщи за продан.

— Нищо.

— Как така нищо? Нима смяташ да се местим?

— Не искам да се местим — обади се Грейс.

— Никой няма да се мести — заявих аз, — но понякога си мисля, че ни трябва дом с повече пространство.

— Как ще имаме дом с повече пространство, без да се преместим? — настоя Грейс.

— Добре. Тогава ще трябва да се преместим, за да имаме повече пространство.

— Освен ако не направим пристройка — отбеляза Синтия.

— Може да си направим обсерватория — провикна се Грейс, осенена от прозрение.

Синтия се засмя.

— Мислех си по-скоро за нова баня.

— Не, не. — Грейс все още не се предаваше. — Можем да направим стая с дупка в тавана, за да виждаме звездите, когато е тъмно. И ще си купя по-голям телескоп, за да гледам право нагоре, вместо през прозореца, което е гадно.

— Не казвай „гадно“ — упрекна я Синтия, но продължи да се усмихва.

— Добре — съгласи се Грейс. — Сгафих ли?

— Да, миличка, употреби дума, която не искаме да чуваме.

— Къде ми е бележката? — смени темата Грейс.

— Каква бележка? — попита майка ѝ.

— За екскурзията. Трябваше да ми напишете бележка.

— Миличка, не си споменавала нищо за бележка или екскурзия — рече Синтия. — Не бива да оставяш такива неща за последната минута.

— За какво е? — попитах аз.

— Днес ще ходим в пожарната и не мога да отида, ако нямам разрешение от вас.

— Защо не ни каза по-рано?

— Не се тревожи. Ей сега ще я напиша.

Хукнах нагоре по стълбите към третата спалня, която в момента служеше за шивачница и кабинет. В ъгъла имаше бюро, където със Синтия споделяхме компютъра, а аз проверявах домашни и пищеве планове на уроците си. На бюрото стоеше и старата ми пищевца машина „Роял“, която все още използвах за кратки бележки, тъй като почеркът ми е ужасен и ми е по-лесно да сложа лист в нея, отколкото

да включа компютъра, да отворя „Уърд“, да създам и напиша документ, да го принтирам и така нататък.

Напечатах бележката за учителката на Грейс, в която давах разрешение дъщеря ни да напусне територията на училището и да отиде в пожарната. Надявах се това, че „е“ прилича на „с“, да не предизвика объркване.

Върнах се долу, сгънах бележката, дадох я на Грейс и ѝ казах да я сложи в раницата си, за да не я изгуби.

— Изпрати я до сградата — каза Синтия.

Грейс вече търчеше по алеята за коли и не я чу.

— Ами ако първо поиграят навън? — попитах аз. — И видят някой мъж като мен да се мотае около училищния двор, няма ли да извикат ченгетата?

— Ако аз те видя там, веднага ще те арестувам. Добре, отиди с нея до училищния двор. — Синтия ме придърпа към себе си. — Кога точно трябва да бъдеш в училище?

— Чак за втория час.

— Тогава ти остава почти цял час. — Тя ми отправи поглед, който не виждах толкова често, колкото ми се искаше.

— Да, права сте, госпожо Арчър. Имате ли нещо предвид?

— Може би имам, господин Арчър. — Синтия се усмихна и ме целуна леко по устните.

— Грейс няма ли да заподозре нещо, когато ѝ кажа, че трябва да тичаме до училището?

— Върви — отвърна тя и ме изблъска навън.

— Е, какъв е планът? — попита Грейс, когато тръгнахме по тротоара.

— План ли? Няма план.

— Докъде ще вървиш с мен?

— Мисля да вляза в училището и да поседя до теб на чина в класната стая един-два часа.

— Татко, не се шегувай.

— Кой каза, че се шегувам? Искам да седя в час до теб и да видя дали учиш.

— Няма да се побереш на чина.

— Може да седна отгоре. Не съм придирчив.

— Мама изглежда щастлива днес.

— Разбира се. Тя е щастлива през повечето време — отвърнах аз, но погледът на Грейс загатваше, че не съм напълно искрен. — Напоследък майка ти има много грижи. Периодът не е лесен за нея.

— Защото минаха двайсет и пет години, нали?

— Да.

— И заради телевизионното предаване. Не разбирам защо не ми позволихте да го гледам. Записахте го, нали?

— Мама не иска да те разстройва с неща, които са се случили на нея.

— Една моя приятелка го е записала. Гледах го — тихо каза Грейс.

— Как така си го гледала? — Синтия държеше изкъсо дъщеря ни и щеше да знае, ако Грейс е ходила при приятелка след училище. Дали Грейс тайно беше донесла видеокасетата вкъщи и е гледала записа с намален звук, докато ние сме били в кабинета?

— Ходих у тях на обяд.

Въпреки че беше осемгодишна, явно не можехме да знаем всичко, което прави. След пет години щеше да бъде в пубертета. Господи.

— Онзи, който ви е позволил да го гледате, не е трябвало да го прави.

— Мисля, че ченгето беше злобно.

— Какво ченге? Какви ги говориш?

— Онзи в предаването. Живее в каравана. Според него е странно, че само мама била оцеляла. Разбрах за какво намеква. Мисли, че мама е убила всички.

— Да, той беше пълен задник.

Грейс завъртя глава и ме погледна.

— Сгафи.

— Ругатните не са гаф. — Поклатих глава. Не исках да навлизаме в подробности.

— Мама харесвала ли е брат си Тод?

— Да. Обичала го е. Понякога са се карали, както правят много братя и сестри, но го е обичала. И не го е убила, нито него, нито майка си или баща си. Съжалявам, че си гледала предаването и си чула глупостите на онзи задник. Ще кажеш ли на майка си, че си го гледала?

Все още малко стъписана от безсрамната употреба на лошата дума, тя поклати глава.

— Мисля, че ще се ядоса.

Това може би беше вярно, но не исках да го призная.

— Можеш да й кажеш някой ден, когато всички сме в добро настроение.

— Днес денят ще бъде хубав. Снощи не забелязах астероиди и ще бъдем в безопасност поне до вечерта.

— Радвам се.

— Може би вече трябва да ме оставиш сама.

Пред нас видях ученици на годините на Грейс, вероятно нейни приятели. От страничните улици прииждаха още деца. Училището беше през три преки и се виждаше.

— Приближаваме се — добави Грейс. — Оттук ще можеш да ме наблюдаваш.

— Добре. Ето какво ще направим. Ти тръгни пред мен. Аз ще вървя бавно като старец. — Затътрих крака и тя се разсмя.

— Довиждане, татко.

Грейс забърза напред, а аз правех малки крачки и другите деца ме изпреварваха. Някои бяха с велосипеди или ролкови кънки.

Грейс не се обърна. Тичаше да настигне приятелките си и крещеше: „Чакайте“. Пъхнах ръце в джобовете си и се замислих дали да не се върна у дома и да се насладя на интимни мигове със Синтия.

И тогава мина кафявата кола.

Мисля, че беше стар американски модел, често срещан шевролет „Импала“ с леко ръждясали джанти. Стъклата бяха тъмни, но евтини, покрити с мехурчета въздух, сякаш на пъпки.

Автомобилът се отправи към последния ъгъл преди училището, където Грейс бърбеше с две приятелки, и спря на няколко метра от нея. Сърцето ми подскочи в гърлото.

И после единият мигач на кафявата кола се включи. Шевролетът зави надясно и се скри от погледа ми. С помощта на пазач в яркооранжев елек, размахващ огромен знак СТОП, Грейс и приятелките ѝ пресякоха улицата и влязоха в двора на училището. За мое учудване тя се обърна и ми махна. Аз също вдигнах ръка.

Оказа се, че има кафява кола, но от нея не изскочи никой и не хукна след дъщеря ни, нито след някое друго дете. Ако беше откачен

сериен убиец — а и напълно вменяем сериен убиец, шофьорът не планираше серийни убийства тази сутрин.

Изглежда човекът беше тръгнал на работа.

Постоях още малко там, видях как тълпа ученици погълна Грейс и почувствах, че ме обзема тъга. В света на Синтия всички заговорничеха да ѝ отнемат любимите хора.

Може би ако не мислех така, щях да вървя по-оживено на връщане към дома. Докато се приближавах, опитах да се отърся от мрачното настроение и да мисля за по-приятни неща. В края на краищата, жена ми ме чакаше, по всяка вероятност под завивките.

Пробягах остатъка от пътя, забързах по алеята за коли и докато влизах през предната врата, извиках:

— Върнах се.

Отговор не последва.

Реших, че Синтия вече е в леглото и ме чака да се кача горе в спалнята, когато чух глас от кухнята.

— Тук съм. — Прозвуча потиснато.

Застанах на прага. Тя седеше до масата. Телефонът беше пред нея. Лицето ѝ бе пребледняло.

— Какво има?

— Обадиха се.

— Кой?

— Не каза.

— Какво искаше?

— Каза, че имал послание.

— Какво послание?

— Те ми прощавали.

— Кои?

— Семейството ми. Прощавали ми за онова, което съм направила.

Седнах до Синтия, сложих ръка върху нейната и усетих, че трепери.

— Добре. Опитай се да си спомниш точните му думи.

— Нали ти казах. — Тя прехапа устни. — Чакай малко. — Синтия събра мислите си. — Телефонът иззвъня, вдигнах слушалката и той попита: „Синтия Биги ли е?“. Встрещих се, че ме нарече така, но отвърнах, че съм аз. Не мога да повярвам, че го каза. „Твоето семейство ти прощава за онова, което си направила“. Не знаех какво да отговоря. Попитах го кой е и за какво говори.

— А той?

— Помълча и после затвори. — Докато ме гледаше в очите, по лицето ѝ се търколи сълза. — Защо някой би казал подобно нещо? Какво имаше предвид? За какво ми прощават?

— Не знам. Вероятно е някой луд, който е гледал предаването.

— Но защо ще се обажда и ще казва такова нещо? Какъв е смисълът?

Придърпах телефона към себе си. Беше единственият високотехнологичен уред в къщата и имаше екранче, което показваше кой те търси и номера.

— Защо ще казва, че семейството ми прощава? Какво мислят, че съм направила? Не разбирам. И ако смятат, че съм им сторила нещо, как може да ми кажат, че ми прощават? Няма логика, Тери.

— Знам. Безумно е — отвърнах аз, без да откъсвам очи от телефона. — Видя ли откъде е обаждането?

— Погледнах, но не пишеше, а после, когато той затвори, се опитах да проверя номера.

Натиснах бутона за историята на обажданията, но нямаше запис за обаждане през последните няколко минути.

— Не показва нищо.

Синтия подсмръкна, избърса сълзата от бузата си и се наведе над телефона.

— Трябва да съм... Какво съм направила? Когато проверих откъде е обаждането, натиснах бутона да го запамята.

— Но си го изтрила.

— Какво?

— Изтрила си последното обаждане.

— По дяволите. Бях толкова развълнувана и разстроена, че не знаех какво правя.

— Как звучеше гласът на мъжа?

Синтия не чу въпроса ми. Изражението ѝ беше безучастно.

— Не мога да повярвам, че съм изтрила номера. Но и без това на екрана нямаше нищо. Пишеше само, че номерът е непознат.

— Добре. Не се тревожи повече за това. Как звучеше гласът на мъжа?

Синтия вдигна ръце безпомощно.

— Обикновен мъжки глас. Говореше тихо, сякаш се опитваше да го преправи, но нямаше нищо особено. — Тя млъкна, а после очите ѝ блеснаха от идея. — Да се обадим на телефонната компания. Те са регистрирали обаждането и може дори да са го записали.

— Не пазят записи на всички телефонни обаждания, каквото и да мислят хората. И какво ще им кажем? Позвънил е някакъв луд, който вероятно е гледал предаването. Не те е заплашил, дори не е използвал обидни думи. — Сложих ръка на рамото ѝ. — Не се безпокой. Много хора знаят какво ти се е случило. Това може да те превърне в мишена. Знаеш ли какво трябва да направим?

— Какво?

— Ще си вземем неписан в указателя номер и няма да получаваме такива обаждания.

Синтия поклати глава.

— Не.

— Миля, че не струва много скъпо и...

— Не.

— Защо?

Тя преглътна.

— Защото когато са готови да ми се обадят... щом семейството ми най-после реши да установи връзка с мен, трябва да могат да ме намерят.

* * *

След обяда имах свободен час, измъкнах се от училището, отидох с колата до „Памела“ и влязох вътре с четири чаши кафе.

Магазинът не предлагаше луксозно облекло и Памела Форстър, най-добрата приятелка на Синтия от гимназията, не се целеше в младите и екстравагантни клиенти. Лавиците бяха отрупани с консервативни дрехи, предпочитани от жени, които носят удобни и практични обувки, както обичах да се шегувам със Синтия.

— Е, добре, не е точно „Абъркромби и Фич“ — отстъпи тя, — но там няма да ми позволят да ходя на работа, когато искам, за да вода и взимам Грейс от училище. А Пам ми разрешава.

Синтия стоеше пред пробната в дъното на магазина и разговаряше с клиентка през завесата.

— Искате ли да пробвате същото, но дванайсети номер? — попита тя.

Не ме забеляза, но Пам ме видя и ми се усмихна. Тя беше висока и слаба и ходеше на осемнайсетсантиметрови токчета. Дългата до коленете ѝ тюркоазна рокля беше стилна и очевидно не беше от наличната в магазина ѝ стока. Фактът, че клиентите ѝ не бяха запознати със страниците на „Вог“, не означаваше, че Пам не трябва да бъде в тон с модата.

— Много си любезен — отбеляза тя, поглеждайки четирите чаши кафе, — но в момента само аз и Синти държим фронта. Ан е в почивка.

— Може би кафето все още ще бъде топло, когато се върне.

Пам махна пластмасовото капаче и изсипа вътре пакетче захарин.

— Е, как вървят нещата?

— Добре.

— Синтия каза, че още никой не се е обадил след предаването.

За това ли искаха да говорят всички? Лорън Уелс, дъщеря ми и сега Памела Форстър?

— Да.

— Казах ѝ да не го прави. — Пам поклати глава.

— Така ли? — Това беше нещо ново за мен.

— Отдавна беше. Когато се обадиha за предаването, посъветвах я да забрави миналото. Няма смисъл да се рови в тези глупости.

— Да.

— Изминаха двайсет и пет години. Станалото — станало. Ако не можеш да продължиш с живота си, след като под моста е изтекла толкова много вода, какво ще стане с теб след още пет или десет години?

— Не е споменавала за това.

Синтия ни видя, че разговаряме, и махна, но не помръдна от поста си пред завесата на пробната.

— Жената вътре пробва дрехи, в които няма начин да се побере — прошепна Пам. — Преди известно време си тръгна с неща, които не беше платила, и затова я държим под око. Плътно лично обслужване.

— Крала е от магазина? — попитах аз и Пам кимна.

— Тогава защо не я обвините? Защо я пускате да влиза?

— Не можем да го докажем. Само я подозираме. Даваме ѝ да разбере, без да казваме нищо, и не я изпускаме от очи.

Започнах да си изграждам образ за жената зад завесата. Млада, грубовата и наперена. Типичната крадла, която всеки би посочил на очна ставка, може би с татуировка на рамото.

Завесата се дръпна. От пробната излезе ниска, пълна жена на петдесетина години и подаде няколко тоалета на Синтия. Ако трябваше да я категоризирам, щях да кажа, че е библиотекарка.

— Днес не виждам нищо интересно — учтиво каза тя, мина покрай Памела и мен и излезе.

— Тази жена? — учудих се аз.

— Същински дявол — отвърна Памела.

Синтия се приближи до мен и ме целуна по бузата.

— Черпиш кафе? По какъв случай?

— Имам свободен час и ми хрумна да дойда тук.

Памела се извини, взе кафето си и отиде в задната част на магазина.

— Заради тази сутрин ли? — попита Синтия.

— Ти беше развълнувана след телефонното обаждане и исках да видя как си.

— Добре съм — неубедително отвърна тя и отпи от кафето. — Нищо ми няма.

— Не знаех, че Пам се е опитвала да те разубеди да не участваш във „Фатален срок“.

— Отначало и ти беше против.

— Но не си споменавала, че и Пам не одобрява.

— Тя винаги държи да изкаже мнението си. Освен това мисли, че трябва да свалиш два-три килограма.

Самочувствието ми направо рухна.

— Жената, която пробваше дрехи, е крадла, така ли?

— Човек невинаги може да разпознае лошия — отвърна Синтия и отново изпи глътка кафе.

* * *

Днес беше денят за посещение при доктор Наоми Кинцлър след работа. Синтия бе уредила да остави Грейс при една приятелка след училище и после тръгнахме. От четири месеца веднъж на всеки две седмици се срещаме с доктор Кинцлър, която ни бе препоръчал домашният лекар. Той безуспешно се опитваше да помогне на Синтия да се справи с безпокойството си и реши, че ще бъде по-добре и за двама ни да говорим с някого, вместо да я види зависима от рецепти.

Отначало бях скептично настроен, че психиатърът може да свърши нещо, и след десет сеанса не бях по-убеден. Доктор Кинцлър имаше кабинет в една сграда в източния край на Бриджпорт с изглед към магистралата, когато не спускаше щорите, както бе направила днес. Предполагам, че ме беше забелязала да гледам през прозореца при предишните посещения, а мислите ми се рееха другаде, докато броях тировете.

Обикновено Кинцлър ни приемаше заедно, а понякога единият от нас излизаше, за да ѝ позволи да говори насаме с другия.

Дотогава не бях ходил при психиатър. Знаех някои неща от филма „Семейство Сопрано“, където доктор Мелфи помага на Тони да преодолее проблемите си. Не можех да преценя дали нашите са по-сериозни от неговите. Около Тони непрекъснато изчезваха хора, но често той им уреждаше това и имаше предимството да знае какво им се е случило.

Наоми не приличаше на доктор Мелфи. Тя беше ниска и пълна и косите ѝ бяха прибрани назад с фиби. Наближаваше седемдесетте ѝ се занимаваше с консултации достатъчно отдавна, за да измисли как чуждата болка да не издълбае бръчки на лицето ѝ и да не се загнезди в душата ѝ.

— Е, какво ново след последния ни сеанс? — попита тя.

Не знаех дали Синтия ще спомене за смахнатото обаждане сутринта. Не исках да говорим за него, не го смятах за важно и чувствах, че сме изгладили нещата с отиването ми в магазина, затова преди тя да отвори уста, се обадох:

— Нещата вървят добре. Много добре.

— Как е Грейс?

— Добре е. Сутринта я заведох на училище. Хубаво си поговорихме.

— За какво? — попита Синтия.

— Просто побъбрихме.

— Още ли проверява нощното небе за метеори? — попита доктор Кинцлър.

Махнах пренебрежително с ръка.

— Това е нищо.

— Мислиш ли?

— Да. Интересува се от слънчевата система, космоса и другите планети.

— Но ѝ купихте телескоп.

— Разбира се.

— Защото се тревожи, че астероид ще унищожи Земята — напомни ми доктор Кинцлър.

— Помага ѝ да успокоява страховете си и го използва да гледа звездите и планетите. А може би и съседите — усмихнах се аз.

— Какво е общото ѝ ниво на безпокойство? Как бихте го определили? Засилва ли се или намалява?

— Намалява — отвърнах аз.

— Засилва се — едновременно с мен каза Синтия.

Доктор Кинцлър повдигна вежди в недоумение. Мразех, когато правеше така.

— Мисля, че все още е притеснена — рече Синтия и ме погледна. — Понякога е много уязвима.

Доктор Кинцлър кимна замислено.

— Защо мислите, че е така? — попита тя, като гледаше Синтия.

Жена ми не беше глупава и знаеше за какво намеква психотерапевтът. Не ѝ беше за пръв път.

— Мислите, че аз ѝ го предавам.

Раменете на доктор Кинцлър се повдигнаха един-два сантиметра.

— А ти какво мислиш?

— Опитвам се да не се тревожа и да не говорим за тези неща пред нея.

Предполагам, че издадох някакъв звук, защото привлякох вниманието им.

— Да? — попита доктор Кинцлър.

— Грейс знае много повече, отколкото казва. Гледала е предаването.

— Какво? — учуди се Синтия.

— Гледала го е в дома на една приятелка.

— Коя? Искам име — настоя Синтия.

— Не знам. И мисля, че няма смисъл да бием Грейс, за да ни го каже. — Погледнах доктор Кинцлър. — Това беше в преносен смисъл.

Тя кимна.

Синтия прехапа устни.

— Грейс не е готова. Не е необходимо да знае тези неща за мен. Още не. Трябва да я предпазим.

— Това е едно от най-трудните неща за един родител — отбеляза доктор Кинцлър. — Да съзнаваш, че не можеш да предпазиш децата си от всичко.

— Имаше телефонно обаждане — след кратък размисъл изрече Синтия и разказа подробностите.

Доктор Кинцлър ѝ зададе няколко въпроса, подобни на моите. Познала ли е гласа? Мъжът обаждал ли се е и преди?

— Какво мислиш, че е искал да каже с думите, че семейството ти прощава?

— Това не означава нищо — намесих се аз. — Бил е някой откачен.

Доктор Кинцлър ме погледна така, сякаш искаше да ми каже да млъкна.

— Точно това си мислех и аз — отвърна Синтия. — За какво да ми прощават? Че не съм ги намерила? Или че не съм направила повече, за да разбера какво се е случило с тях?

— Не си можела да го сториш — рече психотерапевтът. — Била си дете. Четиринайсетгодишните все още са деца.

— А после се зачудих дали мислят, че аз съм виновна за случилото се с тях. Моя ли е вината, че са заминали? Какво съм направила, че да ме оставят посред нощ?

— Още мислиш, че ти си отговорна.

— Виж — побързах да изпреваря Синтия, — обадил се е ненормален човек. Всякакви хора са гледали предаването. Не трябва да се изненадваме, че ще позвънят и неколцина луди.

Доктор Кинцлър леко въздъхна и ме погледна.

— Тери, може би моментът е подходящ Синтия и аз да поговорим насаме.

— Не — възрази Синтия. — Не е нужно той да излиза.

— Тери — повтори психиатърът. Усилено се опитваше да бъде търпелива, но виждах, че ѝ е писнало. — Разбира се, че може да се е обадил някой луд, но думите му пак са отключили чувствата на Синтия, и ако разберем реакцията ѝ към тези чувства, ще имаме по-добра възможност да се справим с проблема.

— С какъв по-точно проблем се справяме? — Не исках да споря, а да знам. — Не се правя на интересен. За миг изгубих от поглед целта.

— Опитваме се да помогнем на Синтия да преодолее травмиращ инцидент в детството, който резонира до днес. Не само заради нея, но и заради вашите взаимоотношения.

— Взаимоотношенията ни са чудесни.

— Той невинаги ми вярва — изтърси Синтия.

— Какво?

— Ти невинаги ми вярваш. Усещам го. Например, когато ти казах за кафявата кола. Мислиш, че не е важно. А когато не намери обаждането на онзи човек, записано в паметта на телефона, се запита дали наистина го е имало.

— Не съм казал такова нещо. — Погледнах доктор Кинцлър, сякаш тя беше съдия, а аз обвиняем, който отчаяно се опитва да докаже невинността си. — Това не е вярно. Изобщо не съм споменавал такова нещо.

— Но знам, че си го мислеше — рече Синтия, но в гласа ѝ нямаше гняв. Тя протегна ръка и докосна рамото ми. — Не те обвинявам. Знам какво изпитваш. Трудно е да се живее с мен. Не само през последните месеци, но и откакто се оженихме. Това нещо постоянно виси над нас. Опитвам се да го махна, да го прибера в килера, но всеки път сякаш отварям друга врата и всичко се изсипва. Когато се запознахме...

— Синтия, не...

— Когато се запознахме, знаех, че сближаването ни ще ти прехвърли болката, която аз изпитвам, но проявих егоизъм. Отчаяно исках да споделя любовта ти дори ако това означаваше ти да споделиш болката ми.

— Синтия.

— А ти си много търпелив. И те обичам заради това. Сигурно си най-търпеливият човек на света. На твоето място и аз бих се изнервила. Превъзмогни го. Случи се много отдавна. Както каза Пам, забрави го, по дяволите.

— Не съм споменавал такова нещо.

Доктор Кинцлър ни наблюдаваше.

— Повтаряла съм си го стотици пъти — продължи Синтия. — И ми се иска да мога да го направя. Понякога обаче, знам, че ще прозвучи налудничаво...

Психотерапевтът и аз не я прекъснахме.

— Понякога ги чувам да говорят. Мама и брат ми. И татко. Чувам ги, сякаш са в стаята с мен. Говорят.

— Отвърщаш ли им? — попита доктор Кинцлър.

— Мисля, че да.

— Смяташ ли, че сънуваш?

Синтия се замисли.

— Сигурно. Например в момента не ги чувам. — Усмихна се тъжно. — Не ги чух и в колата, докато идвахме тук.

Въздъгнах облекчено.

— Може би ги чувам, когато спя или бленувам, но те сякаш са наблизо и се опитват да говорят с мен.

— Какво искат да кажат?

Синтия махна ръката си от рамото ми и преплете пръсти на скута си.

— Не знам. Винаги е различно. Понякога само разговарят. За нищо определено. Какво ще вечеряме, какво дават по телевизията. Нищо съществено. А друг път...

Сигурно съм имал такъв вид, сякаш се готвя да кажа нещо, защото доктор Кинцлър отново ме стрелна с поглед. Аз обаче бях отворил уста в очакване и почуда да чуя какво ще каже Синтия. За пръв път я чувах да споменава, че членовете на семейството ѝ говорят.

— Друг път ми се струва, че искат да се присъединя към тях.

— Да се присъединиш към тях? — попита психотерапевтът.

— Да отида при тях и отново да бъдем семейство.

— Какво им отговаряш?

— Казвам им, че искам, но не мога.

— Защо? — попитах аз.

Синтия ме погледна в очите и се усмихна тъжно.

— Защото няма да мога да взема теб и Грейс там, където са те.

8

— Ами ако пропусна другите неща и го направя веднага? — попита той. — И после да се върна у дома.

— Не, не, не — със строг тон отвърна тя, а после млъкна и опита да се успокои. — Ясно ми е, че искаш да се върнеш. И аз го желая, но първо трябва да отстраним от пътя си другите неща. Не бъди нетърпелив. На млади години и аз бях буйна и импулсивна. Сега обаче знам, че не трябва да бързаш, ако искаш да направиш нещо добре.

Тя го чу как въздъхна от другия край на линията.

— Не искам да се проваля.

— Няма. Винаги си бил послушен. Хубаво е да има поне един такъв в къщата. — Тя се подсмихна. — Ти си добро момче и те обичам повече, отколкото си представяш.

— Вече не съм момче.

— И аз вече не съм момиче, но все си мисля какъв беше като малък.

— Ще се чувствам странно... да го направя.

— Знам. И точно това се опитвам да ти кажа. Ако си търпелив, когато моментът настъпи и сцената е подготвена, това ще бъде най-естественото нещо на света.

— Предполагам — рече той, но не прозвуча убедено.

— Не забравяй, че онова, което правиш, е част от висш цикъл, и ние сме част от него. Виждал ли си я напоследък?

— Да. Странно. Иска ми се да я поздравя и да ѝ кажа: „Хей, няма да повярваш кой съм“.

9

В събота отидохме да видим Тес, лелята на Синтия, която живееше в малка, скромна къща на половината разстояние до Дерби, близо до горите край Дерби Милфорд Роуд. Домът ѝ беше на двайсетина минути път от нас, но не я посещавахме толкова често, колкото би трябвало. Обикновено се събирахме, когато имаше специален повод, като например Деня на благодарността и Коледа или на рождения ѝ ден, какъвто беше случаят този път.

Беше ми приятно, понеже обичах Тес почти колкото Синтия, не само защото беше страхотно старо момиче — когато я наричах така, си спечелвах кръвнишки, но закачлив поглед, но и заради грижите ѝ за Синтия след изчезването на семейството ѝ. Тя беше прибрала при себе си момиче в пубертета, което понякога създавало проблеми, както самата Синтия признаваше.

— Нямах избор — сподели с мен веднъж Тес. — Тя е дъщеря на сестра ми. А сестра ми изчезна заедно със съпруга си и племенника ми. Какво друго можем да направя, по дяволите?

Тес беше своенравна, заядлива и малко арогантна, но го правеше нарочно, като средство за защита. Под фасадата беше мека като памук. Не че през годините не си беше спечелила правото да бъде малко ексцентрична. Съпругът ѝ я беше напуснал, преди Синтия да отиде да живее при нея, и бе избягал с бар дама от Стамфорд. Тес обичаше да казва, че двамата отишли на майната си някъде на запад и, слава богу, повече не била чула нищо за тях. Тя беше напуснала фабриката за радиочасти преди години, беше си намерила чиновническа работа в „Пътно строителство“ и бе изкарвала достатъчно, за да се издържа и да си плаща сметките. Не ѝ оставало много за отглеждане на ученичка, но направила, каквото могла. Нямахме деца и след заминаването на негодния ѝ съпруг било приятно да има с кого да споделя дома си, въпреки че обстоятелствата, довели Синтия при нея, били обвити в загадъчност и несъмнено трагични.

Сега Тес наближаваше седемдесетте, не работеше и се изхранваше със социалната си осигуровка и държавната пенсия. Гледаше градината, занимаваше се с домакинството и от време на време предприемаше пътувания с автобус като онова през есента във Вермонт и Ню Хампшър, за да гледа как листата променят цвета си. „Господи, автобусът беше пълен със старци и ми идваше да се самоубия“ — бе възкликнала тя. Не общуваше много. Не се включваше в организации и не ходеше на пенсионерски събирания. Но следеше новините, поддържаше абонамента си за „Харпърс“, „Дъ Ню Йоркър“ и „Атлантик Мънтли“ и не се свенеше да признае левоцентристките си политически убеждения. „Президентът изопачава всичко“ — каза ми веднъж по телефона.

Животът с Тес бе помогнал на Синтия да формира възгледите и мнението си и безспорно беше допринесъл за решението ѝ да започне кариера като социален работник в първите години на брака ни.

И Тес обичаше да бъде с нас, особено със Синтия.

— Преглеждах кашони със стари книги в мазето — рече тя и се отпусна на шезлонга си, след като се поздравихме и прегърнахме — и вижте какво намерих.

Наведе се напред, отмести броя на „Дъ Ню Йоркър“, под който криеше нещо друго, и даде на Грейс голяма книга с твърди корици, „Космос“ от Карл Сейгън. Очите на Грейс се разшириха, когато видя калейдоскопа от звезди на корицата.

— Книгата е стара — добави Тес, сякаш се извиняваше за необмислената си постъпка. — От трийсет години е, авторът ѝ почина и в интернет има много по-хубава информация, но може би все нещо ще привлече интереса ти.

— Благодаря! — Грейс грабна книгата и едва не я изпусна, защото не очакваше, че ще е толкова тежка. — Пише ли за астероидите?

— Вероятно — отвърна Тес.

Грейс хукна към сутерена. Знаех, че ще се сгуши на дивана пред телевизора, може би ще се завие с одеяло и ще прелиства страниците на книгата.

— Много мило — отбеляза Синтия, наведе се и целуна Тес вероятно за четвърти път, откакто бяхме дошли.

— Нямахме смисъл да я изхвърлям. Можех да я подаря на библиотеката, но дали щяха да искат трийсетгодишни книги? Как си, миличка? Изглеждаш уморена.

— Добре съм. А ти? И ти изглеждаш малко уморена днес.

— Нищо ми няма — отговори Тес, надничайки над очилата си за четене.

Вдигнах пълната пазарска чанта с двойни дръжки.

— Купили сме някои неща.

— О, не трябваше. Дай ми подаръка.

Извикахме Грейс да види как Тес получава нови градинарски ръкавици, копринен шал в червено и зелено и пакет хубави бисквити. Тес ахкаше при вида на всяко нещо, което изваждаше от чантата.

— Бисквитите са от мен — обяви Грейс. — Лельо Тес?

— Да, миличка?

— Защо имаш толкова много тоалетна хартия?

— Грейс! — скара ѝ се Синтия.

— Сгафи — отбелязах аз.

Тес махна пренебрежително, сякаш искаше да каже, че такива въпроси не я притесняват. Като много възрастни хора и тя имаше склонността да трупа запаси. Шкафовете в сутерена ѝ бяха пълни с двупластова тоалетна хартия.

— Когато има намаление, купувам повече.

Грейс се върна в сутерена.

— Щом настъпи апокалипсисът, аз ще съм единствената, която ще може да си бърше задника — усмихна се Тес. Поднасянето на подаръците изглежда я изтощи и тя въздъхна дълбоко и се облегна назад.

— Добре ли си? — попита Синтия.

— Чувствам се отлично — отвърна Тес и после сякаш се сети нещо. — Не мога да повярвам. Мислех да купя сладолед за Грейс.

— Няма проблем. И без това смятаме да те изведем на вечеря. Какво ще кажеш за „Никърбокърс“? Ти обожаваш небелени печени картофи с бекон и лук.

— Знам ли. Днес съм малко уморена. Защо не вечеряме тук? Имам някои неща за ядене, но наистина исках сладолед.

— Ще ида да взема. — Щях да отида с колата до Дерби и да намеря бакалия или денонощен магазин.

— Ще ми трябват и някои други неща. Синтия, може би ти трябва да отидеш. Ако изпратим него, ще обърка всичко.

— Добре — отговори Синтия.

— Освен това искам Тери да занесе някои неща от гаража в мазето, докато е тук, ако нямаш нищо против, Тери.

Написа кратък списък и го даде на Синтия, която заяви, че ще се върне след не повече от половин час.

Тя излезе, а аз се разходих из кухнята и погледнах таблото за бележки, където Тес беше закачила снимка на Грейс, направена в Дисни Уърлд. Отворих фризера и потърсих кубче лед, което да пусна в чашата си с вода.

Вътре имаше кутия шоколадов сладолед. Извадих я и махнах капака. Липсваше само една лъжичка. Предположих, че Тес става разсеяна с годините.

— Хей, Тес, тук има сладолед.

— Сериозно? — провикна се тя от всекидневната.

Сложих сладоледа обратно във фризера, затворих го и седнах на канапето срещу Тес.

— Какво става?

— Ходих на лекар — отговори тя.

— Защо? Какво има?

— Умирам, Тери.

— Как така? Какво ти е?

— Не се тревожи, няма да стане за един ден. Може би ми остават шест месеца или дори една година. Човек никога не знае. Някои хора изкарват доста време, но аз очаквам продължително, мъчително боледуване. Не искам да си отида така. Да ти кажа право, искам да умра внезапно. Много по-лесно е.

— Тес, какво не е наред?

Тя сви рамене.

— Има ли значение? Направиха ми изследвания и после още няколко, за да бъдат сигурни, но вероятно резултатът ще бъде същият. Заключение е, че вече виждам финала. Исках да кажа първо на теб, защото Синтия преживя много напоследък. Годишнината, телевизионното предаване.

— Онзи ден се обади някакъв човек. Това я разтърси много лошо.

Тес затвори за миг очи и поклати глава.

— Откачалки. Гледат нещо по телевизията и после изваждат телефонния указател.

— И аз мисля така.

— Рано или късно Синтия трябва да научи, че не съм добре. Но ще изчакаме подходящ момент.

От стълбите се чу шум. Грейс се появи от сутерена, стискайки в две ръце новата си книга.

— Знаете ли, че луната е ударена от много повече астероиди, отколкото Земята? Земята обаче има атмосфера, която заглажда повърхността, и не виждаме всички кратери, а на луната няма въздух, затова когато там падне астероид, дупката остава завинаги.

— Хубава книга, а? — отбеляза Тес.

Грейс кимна.

— Гладна съм.

— Майка ти отиде да купи някои неща — рекох аз.

— Няма ли я тук?

Поклатих глава.

— Скоро ще се върне. Но във фризера има шоколадов сладолед.

— Вземи кутията долу — предложи Тес. — И лъжица.

— Наистина ли? — Грейс не можеше да повярва. Това нарушаваше всички правила на етикета, който тя познаваше.

— Хайде — подканих я аз.

Тя изтича в кухнята, придърпа стол, за да стигне до фризера, грабна сладоледа, извади лъжица от чекмеджето и хукна обратно долу.

Погледнах Тес. Очите ѝ бяха влажни.

— Мисля, че ти трябва да съобщиш на Синтия — казах аз.

Тя хвана ръката ми.

— Разбира се. Не мога да те накарам да направиш такова нещо. Исках да го споделя първо с теб, защото когато кажа на Синтия, трябва да си готов да ѝ помогнеш да го преживее.

— И тя ще трябва да ми помогне да го преживея.

Тес се усмихна.

— Ти се оказа много добра партия за нея. Отначало не бях сигурна.

— Така беше — ухилих се аз.

— Видя ми се прекалено сериозен, но се оказа идеален. Много се радвам, че тя те намери след всичките главоболия, които преживя.

Тес отмести поглед встрани, но стисна ръката ми малко по-силно.

— Има и нещо друго. — Изрече го така, сякаш беше много по-важно от факта, че умира. — Трябва да ти кажа някои неща, докато все още мога. Разбираш ли какво имам предвид?

— Предполагам.

— И нямам много време да ги споделя. Ами ако се случи нещо и си отида утре? Ако нямам възможност да ти кажа какво знам? Въпросът е там, че не съм убедена дали Синтия е готова да чуе всичко това. Дори не съм сигурна дали ще ѝ бъде от полза да го знае, защото онова, което ще ти кажа, по-скоро повдига въпроси, отколкото дава отговори. Само ще я измъчи, без да ѝ помогне.

— Какво криеш, Тес?

— Бъди търпелив и ме изслушай. Трябва да знаеш това, защото един ден може да се окаже важна част от загатката. Аз самата не съм сигурна какво да мисля, но може би в бъдеще ти ще откриеш повече за случилото се със сестра ми, съпруга ѝ и Тод. И ако го сториш, тази информация може да ти бъде полезна.

Дишах, но имах чувството, че съм затаил дъх, докато чакам Тес да се изповяда.

— Какво? — попита тя и ме погледна така, сякаш бях малоумен. — Не искаш ли да я чуеш?

— Господи, Тес, чакам.

— Става дума за пари.

— Пари?

Тес кимна уморено.

— Имаше пари. Появяваха се изневиделица.

— Откъде?

— Там е въпросът. Откъде идваха. От кого?

Прокарах пръсти по косата си. Изгарях от нетърпение.

— Започни отначало.

Тес бавно си пое дъх през носа.

— Съзнавах, че няма да е лесно да отгледам Синтия, но както споменах, нямах избор. Тя беше моя племенница, дъщеря на сестра ми. Обичах я като свое дете, затова когато родителите ѝ изчезнаха, я взех

при себе си. Тя беше буйна преди това и по някакъв начин инцидентът я успокои. Стана по-сериозна и започна да внимава в училище. Разбира се, от време на време създаваше неприятности. Една вечер ченгетата я доведоха у дома. Бяха я хванали с марихуана.

— Сериозно?

Тя се усмихна.

— Освободиха я с предупреждение. — Тес допря пръст до устните си. — Не ѝ казвай.

— Няма.

— Щом загубиш семейството си, смяташ, че ти е разрешено да правиш каквото искаш, да караш през просото, да стоиш до късно. Мислиш, че всички са ти длъжници.

— Предполагам.

— Дълбоко в душата си обаче Синтия имаше желание да се стегне. В случай че родителите ѝ се върнат, тя държеше да стане нещо, да не бъде безполезна. Въпреки че ги нямаше, Синтия искаше те да се гордеят с нея и затова реши да ходи на училище и да завърши колеж.

— Университетът на Кънектикът.

— Точно така. Добро учебно заведение. И не беше евтино. Чудех се как ще плащам. Оценките ѝ не бяха лоши, но не бяха като на гениален учен, ако схващаш намека ми. Трябваше да търся заеми.

— Е, и?

— Намерих първия плик на предната седалка в колата. Беше оставен там. Свърших работа, качих се и белият плик лежеше на седалката до мен. Бях заключила колата, но оставих стъклата смъкнати един-два пръста, защото беше много горещо и исках да влиза въздух. Пликът беше дебел и едва се беше проврял.

Наклоних глава на една страна.

— Пари в брой?

— Пет хиляди долара. В различни банкноти — по дваайсет, пет, сто.

— Плик, пълен с пари? Без обяснение или бележка? Нищо?

— Имаше бележка.

Тес стана от стола, направи няколко крачки към старинното писалище до вратата и издърпа единственото чекмедже.

— Намерих всичко това, когато започнах да разчиствам мазето и да преглеждам кашоните с книги и други неща. Трябваше да подредя

там, за да улесня теб и Синтия да прецените какво да запазите и какво да изхвърлите, когато си отида от този свят. — Тя извади десетина плика, завързани с ластик. Купчината беше дебела един-два сантиметра. — Сега, разбира се, са празни, но запазих пликите, въпреки че на тях не е написано нищо. Няма нито адрес на подателя, нито марка. Реших обаче, че по тях може да има нещо, което да бъде полезно на някого един ден.

Тес беше оставила отпечатъците си навсякъде по пликите и беше съмнително дали съдържаха някакви веществени доказателства. От друга страна, не бях специалист по криминалистика. Не преподавах и химия.

Тес измъкна лист от свитъка.

— Това е единствената бележка, която получих. Беше в първия плик. Във всички последвали имаше само пари.

Тя ми подаде стандартен машинописен лист, прегънат на три и леко пожълтял от годините. Разгърнах го.

Съобщението беше написано много премерено и пестеливо с печатни букви и гласеше:

„ТОВА Е, ЗА ДА ТИ ПОМОГНА СЪС СИНТИЯ. ЗА ОБРАЗОВАНИЕТО Й И ВСИЧКО ДРУГО, ОТ КОЕТО СЕ НУЖДАЕШ. ЩЕ ИМА ОЩЕ, НО ТРЯБВА ДА ИЗПЪЛНЯВАШ СЛЕДНИТЕ ПРАВИЛА: НЕ КАЗВАЙ НА СИНТИЯ ЗА ПАРИТЕ. НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО. И НЕ СЕ ОПИТВАЙ ДА РАЗБЕРЕШ ОТКЪДЕ ИДВАТ.“

Това беше всичко.

Прочетох го три пъти и сетне погледнах Тес, която стоеше пред мен.

— Не казах на Синтия, нито на някого друго. Не направих опит да разбера кой ги оставяше в колата ми. Не знаех къде, нито кога ще се появят. Една вечер намерих плик, пхнат в „Ню Хейвън Реджистър“, оставен на стъпалата пред дома ми. Друг път излязох от Поуст Мол и в колата ми имаше друг плик.

— И не си видяла никого.

— Не. Мисля, че онзи, който ги даваше, ме е наблюдавал и ги е оставял, след като се е уверявал, че съм достатъчно далеч, за да не го видя. Знаеш ли какво? Когато паркирах колата, винаги оставях стъклото леко смъкнато за всеки случай.

— Колко бяха парите?

— За шест години получих четирийсет и две хиляди долара.

— Мили боже.

Тес протегна ръка. Искаше да ѝ върна бележката. Сгъна я, пхна я при празните пликосе, стана и ги сложи в чекмеджето на писалището.

— И от колко години не си получавала нищо?

Тя се замисли за миг.

— Мисля, че от петнайсетина. Пликосете престанаха да се появяват, след като Синтия завърши колежа. Парите бяха истинска благословия. Нямах да мога да я изуча без тях. Щеше да се наложи да продам къщата или да изплащам нова ипотека.

— Кой мислиш, че ги е оставял?

— Ето ти въпрос за четирийсет и две хиляди долара. И аз се питам същото през всичките тези години. Майка ѝ? Баща ѝ? Двамата?

— Това би означавало, че те са били живи, или поне единият. Може още да са живи. Но щом са били в състояние да го направят, да те наблюдават и да ти изпращат пари, защо не са се свързали с теб или с нея, или с някого другиго?

— Да, няма логика. Винаги съм мислила, че всичките са мъртви от нощта, в която изчезнаха.

— Ако са мъртви, тогава онзи, който ти е оставял парите, е изпитвал угризения за смъртта им. Опитвал се е да се реваншира.

— Разбра ли какво имах предвид? Всичко това само повдига още въпроси, не дава отговори. Парите не означават нито че те са живи, нито че са мъртви.

— И все пак означават нещо. Защо не си се обадила на полицията, след като са престанали да пристигат и е станало ясно, че няма да има повече?

Очите ѝ придобиха уморен вид.

— Сигурно мислиш, че не се боя да разравям подобни мръсотии, но в случая не съм убедена дали искам да знам истината, Тери. Страхувах се, че ако успеем да я открием, истината ще нарани Синтия.

Стресът от цялата тази история ми се отрази. Питам се дали не се разболях от това. Казват, че стресът влияе физически.

— Чувал съм това. Може би трябва да говориш с някого.

— Опитах. Ходих при вашата доктор Кинцлър.

Примигнах.

— Сериозно?

— Синтия спомена, че я посещавате, затова ѝ се обадох и отидох два пъти. Установих обаче, че не съм готова да излея душата си пред непознат. Има неща, които споделяш само със семейството си.

Чухме, че пред къщата спря кола.

— От теб зависи дали да кажеш на Синтия за парите. Аз ще ѝ съобщя за заболяването си.

Вратата на колата се отвори и затвори. Надникнах през прозореца и видях, че Синтия отваря багажника.

— Трябва да помисля — рекох аз. — Не знам как да постъпя. Но благодаря, че ми каза. Можеше да го споделиш по-рано.

— И аз бих искала.

Предната врата се отвори и Синтия влезе с две пазарски чанти. Грейс изскочи от сутерена, притиснала кутията с шоколадовия сладолед до гърдите си като плюшена играчка. По устата ѝ беше размазан шоколад.

Синтия я погледна учудено и видях как събра две и две и разбра, че са я изпратили за зелен хайвер.

— Щом излезе, осъзнахме, че тук има сладолед — обясни Тес. — Другите неща обаче ми трябва. Днес имам рожден ден, по дяволите. Хайде да празнуваме.

10

Беше се мръкнало, когато влязох в стаята на Грейс да я целуна за лека нощ, но веднага съзрях силуета ѝ на прозореца, откъдето гледаше осветеното от луната небе през телескопа. Забелязах, че е увила тиксо около статива, който се беше счупил.

— Миличка.

Тя размаха пръсти, но не откъсна поглед от телескопа. Очите ми свикнаха с тъмнината и видях, че книгата „Космос“ е отворена на леглото ѝ.

— Какво виждаш? — попитах аз.

— Не много.

— Жалко.

— Щом нищо не се приближава, за да унищожи Земята, всичко е наред.

— Не мога да го оспоря.

— Не искам нищо лошо да се случи с тебе и мама. Ако астероид ще пада върху къщата ни до сутринта, вече трябваше да съм го видяла, затова бъдете спокойни.

Погалих косите ѝ и сложих ръка на рамото ѝ.

— Татко, дразниш окото ми.

— О, извинявай.

— Мисля, че леля Тес е болна.

О, не. Грейс беше подслушвала. Вместо да седи долу в сутерена, тя се беше крила горе на стълбите.

— Грейс, нима си...

— Не изглеждаше щастлива, че има рожден ден. Аз съм много щастлива на рождения си ден.

— Когато остарееш, не се радваш много, че имаш рожден ден. Имал си твърде много. След известно време това вече не е нещо ново и вълнуващо и става скучно.

— Аха. — Грейс премести телескопа малко наляво. — Тази нощ луната е светла и блести. Виждат се всичките кратери.

— Лягай си.

— След малко.

— Приятни сънища. И не се тревожи за астероидите.

Реших да не бъда прекалено строг и да настоявам веднага да се мушне под завивките. Да позволиш на дете да остане будно след часа си за лягане, за да изследва Слънчевата система, не ми се стори престъпление, заслужаващо родителска намеса. Целунах я нежно по ухото, измъкнах се от стаята и се върнах в спалнята.

Синтия, която вече беше пожелала лека нощ на Грейс, седеше в леглото и разглеждаше списание. Само прелистваше страниците, без да им обръща голямо внимание.

— Утре трябва да отида в търговския център — каза тя, без да откъсва очи от списанието. — Искам да купя нови маратонки на Грейс.

— Сегашните не ми се виждат износени.

— Не, но са й тесни. Ще дойдеш ли с нас?

— Разбира се. Може да окося тревата сутринта. Ще обядваме там.

— Днес прекарахме добре. Не ходим достатъчно често при Тес.

— Защо не я посещаваме всяка седмица?

— Искаш ли? — усмихна се Синтия.

— Да. Ще я вземем на обяд, ще я заведем в „Никърбокърс“ или в онзи ресторант за морска храна в пролива. Ще й хареса.

— Много. Днес изглеждаше замислена. И май започва да става разсеяна. Сладоледът например.

Съблякох ризата си и преметнах панталоните си на стола.

— Е, не е нещо сериозно.

Тес не каза на Синтия за здравословния си проблем. Не искаше да разваля рождения си ден. И докато тя трябваше да реши кога да ѝ съобщи новината, аз чувствах, че не е редно да държа съпругата си в неведение.

Още по-тежко бреме беше мисълта за парите, изпращани анонимно на Тес в продължение на няколко години. Имах ли право да запазя информацията за себе си? Синтия трябваше да я научи дори преди мен. Тес обаче не ѝ каза, защото мислеше, че напоследък е прекалено уязвима, а аз бях съгласен. И все пак.

Исках да попитам Синтия дали е осведомена, че леля ѝ е ходила при доктор Кинцлър, но тя щеше да поиска да знае защо Тес е казала на мен, а не на нея, затова се отказах.

— Добре ли си? — попита Синтия.

— Да. Малко съм уморен, това е всичко.

Останах по боксерки, измих си зъбите и легнах с гръб към нея. Синтия хвърли списанието на пода и угаси лампата. След няколко секунди ръката ѝ се плъзна по мен, погали гърдите ми и после докосна члена ми.

— Колко си уморен? — прошепна тя.

— Не чак толкова много — отговорих аз и се обърнах към нея.

— Искам да бъда в безопасност с теб — рече Синтия и доближи устни до моите.

— Тази вечер няма астероиди — отбелязах аз и ако лампата беше запалена, мисля, че щях да видя как се усмихва.

* * *

Синтия заспа бързо. Аз нямах този късмет.

Втренчих се в тавана, обърнах се на една страна и се загледах в дигиталния часовник. Когато минутата се смени, започнах да броя до шейсет, за да видя дали ще отмеря точно. След това легнах по гръб и пак се вторачих в тавана. В три часа след полунощ Синтия усети, че се въртя неспокойно.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Заспивай.

Не можех да реша как да постъпя. Ако знаех отговорите на въпросите, които Синтия щеше да ми зададе за пълните с пари пликосе, оставяни на Тес, може би щях да ѝ кажа веднага.

Не, не беше вярно. Отговорите само щяха да породят нови въпроси. Дори да знаех, че някой от семейството ѝ е оставял парите, дори да ми беше известно и кой точно ги дава, пак нямаше да мога да отговоря защо.

Ами ако знаех, че някой извън семейството ѝ е оставял парите? Но кой? Кой друг би се чувствал достатъчно отговорен за Синтия и

случилото се с родителите и брат ѝ, за да ѝ изпрати толкова много пари?

А после се запитах дали не трябва да съобщя на полицията. Да помоля Тес да им предаде бележката и пликите. Може би дори след всичките тези години и въпреки че ги бяха докосвали различни ръце, те все още съдържаха тайни, които един специалист с модерни технически средства щеше да разкрие.

Разбира се, ако някой в полицията все още се интересуваше от това. Случаят отдавна беше класиран при неприключените разследвания.

Създателите на телевизионното предаване не откриха действащ полицай, който да се занимава с това. Затова заснеха онзи човек в Аризона, който намекна, че Синтия има нещо общо с изчезването на родителите и брат си. Задник.

И така, лежах буден, обсебен от информацията, която не бях споделил със Синтия, и това само ми напомни колко много неща не знаем.

* * *

Убих малко време в книжарницата, докато Синтия и Грейс разглеждаха маратонки. Държах в ръката си един от първите романи на Филип Рот, който не бях чел, когато Грейс нахлу в магазина. Синтия вървеше след нея и носеше пазарска чанта.

— Умирам от глад — заяви Грейс и уви ръце около мен.

— Купиха ли ти маратонки?

Тя отстъпи назад и протегна единия си крак, а после и другия. Бели маратонки с емблемата на „Найки“ в розово.

— Какво има в чантата? — попитах аз.

— Старите маратонки — отвърна Синтия. — Искаше да обуе новите. Гладен ли си?

Оставих книгата и се качихме на етаж с заведенията за хранене. Грейс искаше „Макдоналдс“, затова ѝ дадох пари да си купи нещо, а майка ѝ и аз отидохме на друг щанд да си вземем супа и сандвичи. Синтия непрекъснато поглеждаше към „Макдоналдс“, за да не изпускат от поглед Грейс. В неделния следобед в търговския център

имаше много хора. Бяха останали няколко свободни маси, но бързо ги заемаха.

Синтия беше толкова заета да наблюдава Грейс, че аз взех двата пластмасови подноса и сложих супите, сандвичите, приборите и салфетките върху тях.

— Намерила ни е маса — каза тя.

Огледах ресторанта и до маса за четирима видях Грейс, която продължи да ни маха дълго след като я забелязахме. Вече беше извадила своя „Биг Мак“ от кутията, когато отидохме при нея. Пържените картопки бяха натъпкани вътре.

— Пфу — възкликна тя, като видя крем супата ми от броколи.

Любезна на вид жена на петдесетина години в синьо палто, която седеше на съседната маса, ни погледна, усмихна се и продължи с обяда си.

Седях срещу Синтия, а Грейс беше от лявата ми страна. Забелязах, че Синтия поглежда над рамото ми. Обърнах се, но не видях нищо особено.

— Какво има?

— Нищо — отвърна тя и отхапа залък от сандвича си с пилешка салата.

— Какво гледаш?

— Нищо — повтори тя.

Грейс пхна един картоф в устата си и с бясна скорост го сдъвка на дребни парченца.

Синтия отново погледна над рамото ми.

— Синти, какво гледаш, по дяволите?

Този път тя не отрече веднага, че нещо е привлякло погледа ѝ.

— Ей там има един човек. — Понечих да се обърна, но Синтия ме спря. — Не поглеждай.

— Какво толкова забележително има в него?

— Нищо.

Въздъгнах и завъртях очи.

— За бога, Синти, не може да се вторачваш в хората така...

— Прилича на Тод.

„Пак се започна — помислих си. — Запази хладнокръвие.“

— Защо мислиш, че прилича на брат ти?

— Не знам, в него има нещо. Прилича на Тод, както вероятно би изглеждал сега.

— За какво говорите? — попита Грейс.

— Няма значение — отвърнах аз. — Синти, кажи ми как изглежда и аз небрежно ще се обърна и ще го погледна.

— С черна коса и кафяво яке. Яде китайска храна. В момента си взима яйчено рулце. Прилича на баща ми като млад — точно както би изглеждал Тод като по-възрастен, след двацет и пет години.

Бавно се завъртях на стола без облегалка и се престорих, че разглеждам павилионите за различни видове храна, сякаш смятам да отида и другаде да хапна нещо. Видях мъжа. Той улавяше с език парченцата брюкселско зеле, които падаха от полуизяденото яйчено рулце. Бях виждал снимки на Тод от кутиите със спомени на Синтия и предположих, че ако изобщо бе доживял до четирийсет години, щеше да прилича малко на непознатия — възпълен, бледо лице, черна коса, метър и осемдесет, въпреки че беше трудно да определя ръста му, защото седеше.

Обърнах се към Синтия.

— Изглежда като милиони други хора.

— Ще отида да го видя по-отблизо — заяви тя и стана, преди да успея да възразя.

— Скъпа. — Опитах се да я хвана за ръката, за да я спра, но Синтия мина покрай мен.

— Къде отива мама?

— В тоалетната.

— И аз трябва да отида. Пишка ми се — рече Грейс, размахвайки крака, за да огледа новите си маратонки.

— Тя ще те заведе после.

Синтия заобиколи заведението и се отправи в противоположната на мъжа посока. Мина край всички щандове за бързо хранене и се приближи до него в гръб и отстрани. Щом се изравни с човека, тя зави, отиде пред „Макдоналдс“ и се нареди на опашката, като от време на време небрежно го поглеждаше.

Върна се, даде на Грейс малък шоколадов сладолед в прозрачна пластмасова чашка и седна. Ръката ѝ трепереше.

— Брей! — възкликна Грейс.

Синтия не реагира на благодарността на дъщеря си.

— Той е — заяви тя.
— Синти.
— Това е брат ми.
— Престани, Синти. Не е Тод.
— Огледах го добре. Той е. Сигурна съм, че е брат ми, точно както и че Грейс седи тук, пред очите ми.
Грейс я погледна учудено.
— Брат ти е тук? Тод?
— Яж си сладоледа — рече Синтия.
— Знам как се казва. А татко ти е Клейтън и майка ти е Патриша.
— Грейс издекламира имената, сякаш беше на упражнения в класната стая.
— Грейс! — скастри я Синтия.
Сърцето ми започна да блъска в гърдите. Очевидно положението щеше да се влоши.
— Ще говоря с него.
— Недей — възразих аз. — Виж, няма логика да е Тод. За бога, ако се разхожда из града, влиза в търговския център и яде китайска храна на публични места, мислиш ли, че нямаше да се свърже с теб? И той те забеляза. Ти беше като инспектор Дюдю и доста биеше на очи, когато се приближи до него. Този човек просто прилича на брат ти. Ако отидеш при него и му заговориш така, сякаш е Тод, той ще се стресне и...
— Тръгва си. — В гласа на Синтия се долови паника.
Завъртях се. Мъжът беше станал и бършеше устата си със салфетка. Смачка я и я пусна в картонената чиния. Остави подноса, не го занесе в коша за отпадъци и тръгна към тоалетните.
— Кой е инспектор Дюдю? — попита Грейс.
— Не можеш да влезеш в мъжката тоалетна — предупредих Синтия.
Тя седеше неподвижно и гледаше мъжа, който бавно вървеше по коридора. Трябваше да го изчака да излезе.
— В мъжката тоалетна ли ще ходиш? — попита Грейс.
— Яж си сладоледа — повтори Синтия.
Жената в синьото палто на масата до нас чоплеше салатата си и се преструваше, че не ни слуша.

Имах само няколко секунди да разубедея Синтия да направи нещо, за което после всички да съжаляваме.

— Спомняш ли си какво ми каза, когато се запознахме? Постоянно виждаш хора, които ти изглеждат като твоите близки.

— Той скоро ще излезе, освен ако няма друг изход. Има ли друга врата?

— Мисля, че няма. Съвсем нормално е да се чувстваш по този начин. Търсиш ги цял живот. Спомням си, че преди години гледах шоуто на Лари Кинг. Беше поканил човека, чийто син бе убит от О. Джей Симпсън. Мисля, че се казваше Голдман. Той каза, че когато шофира и види кола като на сина си, тръгва да я следи и проверява шофьора, за да се убеди, че не е синът му, макар да знае, че е мъртъв и няма логика...

— Не знаеш дали Тод е мъртъв — прекъсна ме Синтия.

— Знам. Всъщност искам да кажа...

— Ето го. Отива към ескалатора. — Тя стана и тръгна.

— Мамка му.

— Татко! — скара ми се Грейс.

Обърнах се към нея.

— Стой тук и не мърдай. Разбра ли?

Тя кимна, докато поднасяше лъжица сладолед към устата си. Жената на съседната маса отново ни погледна.

— Извинете, бихте ли наглеждали дъщеря ми за малко? — попитах я аз.

Тя се втренчи в мен. Не беше сигурна какво да отговори.

— Само за няколко минути — добавих аз, опитвайки се да й вдъхна увереност, и станах, без да й давам възможност да откаже.

Тръгнах след Синтия. Успях да съзря главата на мъжа, когото преследваше. Етажът със заведенията беше препълнен. Синтия се беше забавила в тълпата и когато се качи на ескалатора, между нея и мъжа имаше пет-шест души и още толкова между Синтия и мен.

Човекът слезе и забърза към изхода. Тя се опита да мине покрай двойката пред нея, но не успя, защото те едва крепяха детска количка върху стъпалата.

Спусна се долу и хукна към мъжа, който приближаваше вратите.

— Тод! — извика тя.

Човекът не реагира. Отвори първата и после втората врата и продължи към паркинга. Настигнах я на изхода.

— Синтия!

Тя не ми обърна внимание. Изгърча навън, отново извика: „Тод!“ и после хвана мъжа за лакътя.

Той се обърна, стреснат от задъханата жена с широко отворени очи.

— Да?

— Извинете — каза Синтия и си пое дъх, — но мисля, че ви познавам.

Вече бях до нея и мъжът ме погледна така, сякаш искаше да каже: „Какво става, по дяволите?“.

— Не мисля — бавно отвърна той.

— Вие сте Тод.

— Тод? — Той поклати глава. — Госпожо, съжалявам, но не познавам...

— Знам кой сте — настоя Синтия. — Приличате на баща ми. Очите.

— Извинете — намесих се аз. — Съпругата ми мисли, че приличате на брат й. Не го е виждала отдавна.

Синтия ядосано се обърна към мен.

— Не съм си загубила ума. — Тя отново погледна мъжа. — Тогава кой сте? Кажете ми кой сте.

— Госпожо, не знам какъв ви е проблемът, по дяволите, но не ме забърквайте в него, а?

Опитах се да застана между двамата и заговорих колкото можех по-спокойно.

— Разбирам, че искаме много, но ако ни кажете кой сте, съпругата ми ще се успокои.

— Това е лудост — отвърна той. — Не е необходимо да го правя.

— Виждаш ли? Ти си, но поради някаква причина не искаш да го признаеш.

Дръпнах Синтия настрана.

— Дай ми една минута. — Обърнах се към човека. — Семейството на съпругата ми е изчезнало преди много години. Отдавна не е виждала брат си и вие очевидно приличате на него. Ще ви разбера, ако откажете, но ако ми покажете личната си карта или

шофьорската книжка, много ще ни помогнете. Въпросът ще се реши веднъж завинаги.

Той се втренчи в лицето ми.

— Тя се нуждае от помощ, да знаете.

Не казах нищо.

Мъжът въздъхна, поклати глава и извади портфейла си от задния джоб. Отвори го, измъкна карта и ми я подаде.

— Ето.

Шофьорската книжка беше издадена в щата Ню Йорк на името на Джереми Слоун. Адресът беше в Йънгстаун. Естествено, имаше и снимка.

— Може ли да я задържа за малко? — попитах аз. Той кимна. Приблжих се до Синтия и ѝ показах документа. — Виж.

Тя колебливо взе шофьорската книжка с палеца и показалеца си и я разгледа. От очите ѝ потекоха сълзи. Отместих поглед към мъжа и мълчаливо му върнах картата.

— Съжалявам. Извинете ни.

Той взе книжката, пхна я в портфейла си, отново поклати глава възмутено, измърмори нещо като „откачалка“ под носа си и тръгна към паркинга.

— Хайде, Синти. Да вървим при Грейс.

— Грейс? Оставил си я?

Синтия побягна обратно в търговския център и се качи на ескалатора. Следвах я по петите. Проправихме си път през лабиринта от пълни с хора маси към мястото, където обядвахме. Двата подноса с недовършените супи и сандвичи бяха там. Кутията от „Макдоналдс“ също.

Грейс обаче я нямаше.

И жената със синьото палто беше изчезнала.

— Къде, по дяволите...

— Господи — възкликна Синтия. — Оставил си я тук? *Сама?*

— Оставих я при жената, която седеше на съседната маса. — Искаше ми се да ѝ кажа, че ако не беше хукнала да гони вятъра, нямаше да бъда изправен пред избора да оставя сама Грейс. — Трябва да е някъде тук.

— Коя беше жената? Как изглеждаше?

— Не знам. По-възрастна от нас. Със синьо палто. Седеше тук.

Жената беше оставила на подноса недовършената си салата и картонена чаша, изпита до половината с пепси или кока-кола, сякаш беше бързала да си тръгне.

— Охраната — рекох аз, докато се опитвах да не се предавам на паниката. — Те ще са видели жена в синьо палто с момиченце... — Огледах етажа с ресторантите, търсейки някой служител.

— Да сте виждали нашето момиченце? — питаше Синтия хората на масите наоколо. — На осем години е. Седеше ето тук.

Почувствах се напълно безпомощен. Погледнах към щанда на „Макдоналдс“, помислих си, че жената може да е подмамила Грейс с обещание за още един сладолед. Грейс обаче беше умна и не би се хванала. Беше само на осем години, но бе умна и разсъдлива.

Насред тълпата, Синтия започна да вика името на дъщеря ни.

— Грейс! Грейс!

И в следващия миг зад мен се чу глас:

— Хей, татко.

Завъртях се.

— Защо крещи мама? — попита Грейс.

— Къде беше, по дяволите? — Синтия ни видя и се завтече към нас. — Какво стана с онази жена?

— Мобилният ѝ телефон звънна и тя каза, че трябва да тръгва — обясни Грейс. — А после отидох в тоалетната. Казах ви, че ми се пишка. Защо се плашите?

Синтия сграбчи Грейс и я притисна до себе си. Ако изпитвах някакви угризения, че крия информацията за тайните плащания на Тес, реших да ги забравя. Семейството ми не се нуждаеше от повече бъркотия.

Никой не пророни дума, докато се връщахме у дома.

Влязохме вкъщи и видях, че лампата на телефонния секретар проблясва. Беше ни търсила една от продуцентките на „Фатален срок“. Тримата застанахме в кухнята и изслушахме съобщението. Някой се беше свързал с тях и твърдеше, че знае какво може да се е случило с родителите и брата на Синтия.

Синтия им се обади веднага и изчака да намерят продуцентката, която беше отишла да пие кафе.

— Кой се е обадил? Брат ми? — задъхано попита Синтия. Все още беше убедена, че преди малко го е видяла.

— Не — отвърна продуцентката. Не бил брат й, а някаква ясновидка. Звучала много убедително.

Синтия затвори телефона.

— Някаква ясновидка твърди, че знае какво се е случило.

— Страхотно! — зарадва се Грейс.

„Да, страхотно — помислих си аз. — Медиум. Върхът.“

11

— Мисля, че поне можем да чуем какво има да каже — предложи Синтия.

Беше вечер. Седях в кухнята, проверявах писмени работи и ми беше трудно да се съсредоточа. Синтия не мислеше за нищо друго, освен за ясновидката. Аз, от друга страна, не бях склонен да се срещаме с нея.

Нямах какво да кажа по време на вечерята, но щом Грейс се качи в стаята си да пише домашните си, Синтия ме погледна, докато зареждаше пералнята.

— Трябва да поговорим.

— Няма какво да говорим. Ясновидка се обажда в предаването. Това е само малко по-добре от онзи, който мислеше, че семейството ти е изчезнало в разкъсване в тъканта на времето. Може би тази жена има видение, че са яхнали бронтозаври или се возят в колата на Флинтстоун.

— Изпълнен си с неприязън.

Отместих поглед от ужасно написаното есе за Уитман.

— Какво?

— Изпълнен си с неприязън.

— Не е вярно.

— Още си ми ядосан заради случката в търговския център.

Не отговорих. В думите ѝ имаше зрънце истина. Искях да ѝ кажа някои неща, докато се прибирахме у дома, но реших, че моментът не е подходящ. И че ми е писнало. И че трябва да забрави факта, че родителите и брат ѝ ги няма. И че нищо не се е променило само защото е двайсет и петата годишнина от изчезването им, или защото някакво посредствено новинарско предаване е проявило интерес. Въпреки че бе загубила семейството си, което безспорно бе трагедия, сега Синтия имаше друго семейство, и ако не беше готова да живее за нас, а в миналото, за родителите и брат си, които по всяка вероятност бяха мъртви, тогава...

Но не казах нищо. Не можех да изрека тези неща. Въпреки това не успях да постигна спокойствие, щом се върнахме у дома. Обаждането от „Фатален срок“ ме ядоса още повече. Отидох във всекидневната, включих телевизора и започнах да превъртам каналите, без да се спирам на някой за повече от три минути. Синтия изпадна в бяс и се залови да чисти, да мие и да подрежда. Правеше всичко възможно да не говори с мен. От спречкването ни не би излязло нищо добро, пък и къщата блесна от чистота.

— Не съм ядосан — отвърнах аз и прелистих писмените работи, които ми предстоеше да оценя.

— Познавам те и знам, когато си ядосан. Съжалявам за случката в търговския център. Съжалявам за Грейс. Съжалявам за онзи човек и това, което го накарах да преживее. Поставих себе си и вас в неудобно положение. Какво повече искаш от мен? Какво повече да кажа? Нали ходя при доктор Кинцлър? Какво искаш да направя? Да ходя всяка седмица? Да гълтам хапчета, които ще притъпят болката и ще ме накарат да забравя всичко? Това ще те направи ли щастлив?

Хвърлих червената химикалка.

— Господи.

— Ще бъдеш по-щастлив, ако те напусна, нали?

— Говориш глупости.

— Вече не издържаш и знаеш ли какво? И аз не издържам. И на мен ми писна. Мислиш ли, че ми харесва да се срещам с ясновидки? И че не знам колко отчаяно е това и колко жалка ще изглеждам, като отида там и слушам приказките ѝ? Но какво би направил ти на мое място? Ами ако беше изчезнала Грейс?

Погледнах я.

— Дори не си го помисляй.

— И после някой ти се обади и каже, че я е видял насън и знае къде е. Твърдиш, че ще откажеш да го изслушаш?

Стиснах зъби и отместих поглед встрани.

— Това ли ще направиш? Защото не искаш да приличаш на глупак? Защото се боиш да не изглеждаш притеснен, в неловко положение или отчаян? Ами ако има вероятност, макар и едно на милион, че този човек знае нещо? И не е ясновидец, а наистина е видял нещо, някаква улика, която тълкува като видение? Ако това ти помогне да я намериш?

Хванах се за главата. Погледът ми попадна на: „Най-известната творба на господин Уитман е «Стръкчетата трева», която някои може да помислят за марихуана, но не е така, въпреки че е трудно да се повярва, че някой, написал нещо, озаглавено «Възпявам електрическото тяло», не е бил дрогиран поне от време на време“.

* * *

На другия ден, когато срещнах Лорън Уелс, забелязах, че не е облечена в традиционния си анцуг, а в тясна черна тениска и маркови джинси. Синтия би разбрала от двайсет крачки какви са. Една вечер гледахме „Американ Айдъл“ на нашия телевизор с малък екран и без висока разделителна способност, когато тя посочи участничка, която пронизително пищеше собствена версия на песента „Вятър под крилата ми“ на Бет Мидлър.

— Джинсите ѝ са „Севънс“.

Не знаех дали Лорън носи „Севънс“ или не, но изглеждаше добре и момчетата извиваха вратове да огледат задника ѝ, докато вървеше по коридора.

Идвах от другия край и тя ме спря.

— Как си днес? По-добре?

Не си спомнях да съм признавал, че се чувствам зле.

— Да, добре съм. А ти?

— И аз, въпреки че мислех да си взема свободен ден. Една моя съученичка от гимназията е загинала в автомобилна катастрофа в Хартфорд преди два дни. Каза ми го друга приятелка, с която поддържам връзка, и ми стана много тъжно.

— Близка ли ти беше?

Лорън сви рамене.

— Бяхме в един клас последната година. Трябваша ми няколко минути да си я спомня, когато приятелката ми спомена името ѝ. Не излизахме заедно. Тя седеше зад мен. Но все пак е шокиращо, когато нещо такова се случи с човек, когото познаваш. Кара те да се замислиш и да направиш равносметка на живота си, затова не ми се идваше на училище.

— Да направиш равносметка на живота си — отбелязах аз. Не бях сигурен дали положението ѝ изискваше излияние на чувства. — Случват се такива неща.

Изпитвам тъга, когато някой загине в пътно произшествие, но Лорън ми губеше времето с трагедията на човек, когото не само аз не познавах, но и тя, както ставаше ясно.

Учениците се бутаха покрай нас и ни заобикаляха, защото стояхме по средата на коридора.

— Е, как изглежда тя в действителност? — попита Лорън.

— Кой?

— Паула Малой от „Фатален срок“. Хубава ли е като по телевизията?

— Зъбите ѝ са чудесни. — Протегнах ръка, докоснах рамото ѝ и я насочих към стената с шкафчетата, за да не пречим на движението.

— Ти и господин Каръдърс сте много гъсти, а? — попита Лорън.

— Роли и аз? Да, познаваме се отдавна.

— Малко ми е неудобно да те питам, но онзи ден той беше в учителската стая. Спомена ли, че съм сложила нещо в преградата ти и по-късно съм го взела?

— Ами...

— Наистина оставих нещо там, но по-късно реших, че идеята не е добра, и го взех. После обаче се сетих, че ако господин Роланд Каръдърс ме е видял, вероятно ще ти каже. Помислих си, че трябваше да го оставя, защото поне щеше да знаеш какво пише, вместо да се чудиш...

— Лорън, не се тревожи за това. Не е станало кой знае какво. — Не бях сигурен дали искам да знам какво е пишело в бележката. В момента не желяех други усложнения в живота си, определено не и от страна на Лорън Уелс, дори и всичко останало да ми беше наред.

— Беше бележка до теб и Синтия да ми дойдете на гости някой път. Мислех да поканя и неколцина приятели и реших, че ще бъде приятно разнообразие за вас при всичко, което ви е на главата. После обаче реших, че може би се натрапвам.

— Много мило от твоя страна. Може би ще дойдем някой ден — отвърнах аз, но си помислих: „Никакъв шанс“.

— Както и да е — продължи Лорън, като леко повдигна вежди. — Ще ходите ли довечера в Поуст Мол? Поканили са звезди от

последния сезон на „Сървайвър“. Ще раздават автографи.

— Нямах представа.

— Аз ще ходя.

— Синтия и аз ще отидем в Ню Хейвън за продължение на телевизионното предаване. Нищо интересно.

Мигновено съжалих, че ѝ го казах.

Тя засия.

— Утре ще ми разкажеш всичко.

Усмихнах се и отвърнах, че трябва да влизам в час, и щом се отдалечих от нея, леко поклатих глава.

* * *

Вечеряхме рано, за да имаме време да отидем до филиала на „Фокс“ в Ню Хейвън. Смятахме да вземем детегледачка за Грейс, но Синтия каза, че не могла да намери никоя от тези, които редовно ползвахме.

— Мога да стоя у дома и сама — заяви Грейс, когато се готвехме да излезем. Никога не бе оставала вкъщи самичка и нямахме никакво намерение това да бъде първият ѝ път. Може би — след пет-шест години.

— Няма да стане — отговорих аз. — Вземи си книгата за космоса или някое домашно, за да се занимаваш, докато сме там.

— Може ли да чуя какво ще каже госпожата?

— Не — отвърна Синтия, преди аз да успея да кажа същото.

Беше нервна по време на вечерята. На мен ми беше омръзнало да се притеснявам, затова вината не беше моя. Приписах го на безпокойството ѝ какво ще каже медиумът. Да ти гледат на ръка, да ти предсказват бъдещето и да редят карти „Таро“ на масата пред теб може да бъде забавно дори ако не вярваш в тези неща.

Така беше при нормални обстоятелства, но сега щеше да бъде различно.

— Искат да занеса кутия със спомени — каза Синтия.

— Коя?

— Все едно. Ясновидката искала да я подържи, а може би и някои от нещата вътре, за да долови повече вибрации за миналото.

— Добре. Предполагам, че ще заснемат всичко?

— Не виждам как можем да им забраним да го направят. Техният филм накара жената да се обади. Сигурно ще искат да го заснемат като продължение.

— Знаем ли коя е?

— Кийша Цейлон.

— Ясно.

— Потърсих я в интернет. Има уебстраница.

— Обзалагам се — мрачно се усмигнах аз.

— Дръж се прилично с нея.

Качихме се в колата и потеглихме на заден ход по алеята пред дома ни.

— Чакай! — възкликна Синтия. — Не мога да повярвам. Забравих кутията.

Тя беше извадила от килера една от кутиите си с фамилни спомени и я бе сложила на масата в кухнята, за да не я забрави.

— Ще отида да я взема — предложих аз и ударих спирачки.

Синтия обаче вече беше извадила ключовете от чантата си и бе отворила вратата на колата.

— Няма да се бавя — увери ме тя, хукна по алеята, отключи вратата и се втурна в къщата.

Стори ми се, че остана там по-дълго, отколкото ѝ беше необходимо, за да вземе кутията, но в този момент тя излезе. Заклучи, извади ключовете от вратата и се върна в колата.

— Защо се забави? — попитах аз.

— Глътнах хапче. Главата ми ще се пръсне.

На рецепцията в телевизионната станция ни посрещна продуцентката с конската опашка и ни заведе в студио с канапе, два стола, изкуствени цветя и евтина решетка с пълзящи растения. Паула Малой беше там и поздрави Синтия като стара приятелка, обливайки ни с талази чар. Синтия беше сдържана. До Паула стоеше чернокожа жена на петдесетина години, безупречно облечена в морскосин костюм. Запитах се дали и тя не е продуцент или дори директорът на станцията.

— Искам да ви представя Кийша Цейлон — рече Паула.

Предполагам, че очаквах да видя циганка или хипарка, жена в дълга до пода ръчно боядисана пола, а не дама, която приличаше на

председател на управителен съвет.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Кийша и се ръкува с нас. Изглежда забеляза нещо в погледа ми, защото добави: — Очаквахте нещо по-различно.

— Може би — отвърнах аз.

— А това трябва да е Грейс. — Ясновидката се наведе да стисне ръката на дъщеря ни.

— Здравейте — каза Грейс.

— Има ли място, където Грейс да отиде? — попитах аз.

— Може ли да остана? — Грейс погледна Кийша. — Видение с родителите на мама ли имахте?

— Може би в стаята за актьорите — прекъснах я аз.

Асистентката отведе Грейс.

Гримираха Синтия и Кийша и ги накараха да седнат на канапето. Кутията със спомените беше между тях. Паула се настани на един стол отсреща. Докараха камерите. Оттеглих се в тъмната част на студиото, където нямаше да преча, но щях да виждам добре.

Паула обобщи историята, която бяха излъчили преди няколко седмици, а после разказа на зрителите за изумителното развитие по случая. Беше им се обадил медиум, жена, която се надяваше да хвърли светлина върху изчезването на семейство Биги през 1983 година.

— Гледах предаването — започна Кийша Цейлон. Гласът ѝ беше тих и успокояващ. — И разбира се, ми се стори интересно. После обаче не мислих много за него. Но две седмици по-късно помагах на клиентка да се опита да установи контакт с изчезнал роднина. Нямах успеха, който обикновено постигам, имаше сякаш някаква намеса. Като че ли бях свързана с една от онези стари развлекателни линии — някой вдига телефона, докато се опитваш да се обадиш.

— Интересно — промълви Паула, но лицето на Синтия остана безизразно.

— И тогава чух глас, който ми каза: „Моля те, предай съобщение на дъщеря ми“.

— Наистина ли? Представи ли се?

— Спомена, че името ѝ е Патриша.

Синтия примигна.

— Какво друго каза?

— Искала да се свърже с дъщеря си Синтия.

— Защо?

— Не съм сигурна. Мисля, че искаше да се свържа с нея, за да науча повече. Ето защо помолих да донесете някои предмети, за да ги докосна и да разбера по-добре какво се е случило. — Ясновидката се усмихна на Синтия.

Паула се наведе напред.

— Донесохте ги, нали?

— Да — отвърна Синтия. — Това е една от кутиите, които ви показах. Има снимки, изрезки от стари вестници и разни други неща. Мога да ви покажа какво има вътре и...

— Не — прекъсна я Кийша. — Не е необходимо. Дайте ми цялата кутия.

Синтия ѝ позволи да я вземе. Кийша сложи кутията на коленете си, хвана я с двете си ръце и затвори очи.

— Много енергия се излъчва оттук.

„Я стига“ — помислих си аз.

— Усещам... тъга. Много тъга.

— Какво друго чувствате? — попита Паула.

Ясновидката свъси вежди.

— Чувствам, че... скоро ще получите знак.

— Знак? — учуди се Синтия. — Какъв знак?

— Знак, който ще отговори на въпросите ви. Не съм сигурна дали мога да ви кажа повече.

— Защо? — едновременно попитаха Синтия и Паула.

Кийша отвори очи.

— Искам да изключите камерите за момент.

— Какво? — попита Паула. — Момчета? Може ли да спрем за малко?

— Добре — отвърна единият оператор.

— Какъв е проблемът, Кийша? — попита Паула.

— Какво не искате да кажете пред камерата? — обади се Синтия.

— Нещо за майка ми? Онова, което иска да ми каже?

— Донякъде — отговори медиумът. — Но преди да продължим, искам да изясним колко ще ми бъде платено.

„Аха, изплю камъчето“ — помислих си аз.

— Обяснихме ви, че ще покрием разноските ви и нощувката ви в хотел, ако е необходимо, тъй като идвате от Хартфорд, но няма да

заплатим услугите ви в професионален смисъл — рече Паула.

— Не сме се разбрали. — Кийша Цейлон стана леко раздразнителна. — Трябва да кажа на тази жена нещо много важно. И ако искате да го чуете, трябва да бъде финансово компенсирана.

— Защо не ѝ го кажете и после да обсъдим този въпрос? — предложи Паула.

Отправих се към тях. Синтия ме видя.

— Скъпа — рекох аз и ѝ направих знак да тръгваме.

Тя кимна примирено, откачи микрофона от блузата си и стана.

— Къде отивате? — попита Паула.

— У дома — отговорих аз.

— Как така? — ядосано възкликна Кийша. — Къде отивате? Госпожо, щом предаването няма да ми плати, за да чуе какво имам да кажа, може би вие ще...

— Няма да позволя да ме правят на глупачка — заяви Синтия.

— Хиляда долара — обяви ясновидката. — Ще ви предам какво каза майка ви срещу хиляда долара.

Синтия заобиколи канапето. Хванах я за ръката.

— Добре, седемстотин! — извика Кийша, когато тръгнахме да търсим стаята за актьорите.

— Наистина си голям чешит — обърна се Паула към ясновидката. — Щяхме да го покажем по телевизията. И да получиш безплатна реклама, но не, ти непременно държиш и да се изръсим с няколкостотин долара.

Кийша Цейлон я погледна злобно и посочи косата ѝ.

— Лошо са те боядисали, кучко.

* * *

— Ти беше прав — отбеляза Синтия на път за вкъщи.

Поклатих глава.

— Постъпи добре, че си тръгна. Трябваше да видиш изражението на така наречената ясновидка, когато си махна микрофона. Изглеждаше така, сякаш са ѝ грабнали обяда.

— Загубихме си напразно вечерта — рече Синтия.

— Не — възразих аз. — Думите ти бяха верни и съжалявам, че се държах лошо. Дори шансът да е само едно на милион, трябва да се провери. Е, проверихме. И сега можем да го задраскаме и да продължим нататък.

Спряхме на алеята пред къщата. Отворих задните врати на колата, откачих предпазния колан на Грейс и я занесох вътре. Синтия вървеше пред мен и запали лампата в кухнята, а аз се отправих към стълбите, за да сложа Грейс в леглото ѝ.

— Тери — повика ме Синтия.

Обикновено бих отвърнал, че ще се върна след секунда, но в гласа ѝ прозвуча нещо, което ме накара незабавно да отида в кухнята.

В средата на масата имаше черна мъжка шапка. Стара, орфана, излъскана от носене мека шапка.

12

Тя се опита да се приближи още до него и прошепна:

— За бога, никога ли не ме слушаш? Стигнах чак дотук, а ти дори не искаш да си отвориш очите. Мислиш ли, че ми беше лесно да преживея всичко, на което ме подложи? Страх се усилено и най-малкото, което можеш да направиш, е да стоиш буден няколко минути. После цял ден ще спиш. Дошла съм за малко. Нека ти кажа нещо. Няма да ни напуснеш. Още дълго ще бъдеш с нас. Когато дойде време да си отидеш, повярвай ми, пръв ще го разбереш.

Той се помъчи да каже нещо.

— Какво? — попита тя. — А, той ли? Няма да дойде тази вечер.

13

Оставих внимателно Грейс на дивана във всекидневната, пъхнах възглавница под главата ѝ и се върнах в кухнята.

Синтия гледаше шапката така, сякаш беше умрял плъх. Стоеше колкото е възможно по-далеч от масата, с гръб към стената, а очите ѝ бяха изпълнени със страх.

Не шапката ме уплаши, а това как се бе озовала там.

— Стой за малко при Грейс — казах аз на Синтия.

— Внимавай.

Качих се горе, запалих лампите във всички стаи и ги огледах. Проверих банята, пак обходих стаите и надзърнах в килерите, в гардеробите и под леглата. Нищо не беше докосвано.

Слязох на долния етаж и отворих вратата на недовършеното ни мазе. Протегнах ръка, дръпнах шнура и светнах крушката.

— Какво виждаш? — извика Синтия.

Пералня, сушилня, работен тезгях, отрупан с боклуци, полупразни кутии с боя и резервно походно легло. Нищо друго.

Върнах се горе.

— Няма никого.

Синтия още гледаше шапката.

— Той е бил тук.

— Кой?

— Баща ми. Бил е тук.

— Синтия, някой е бил тук и е оставил това на масата, но едва ли е бил баща ти.

— Това е неговата шапка — каза тя по-спокойно, отколкото очаквах.

Приблжих се до масата и понечих да я взема.

— Не я докосвай!

— Няма да ме ухапе. — Хванах шапката внимателно между палеца и показалеца си, а после я взех с две ръце, обърнах я и погледнах вътре.

Несъмнено беше стара. Краищата на периферията бяха орфани, подплатата потъмняла от годините и потта, а платът протрит до блясък на някои места.

— Най-обикновена шапка.

— Погледни вътре. Преди години татко загуби две шапки. Хората ги взимаха погрешка в ресторантите, а веднъж и той взе чужда шапка, затова написа с маркер буквата „К“ за Клейтън на лентата отвътре.

Прокарах пръст по вътрешната страна на лентата и я обърнах. Буквата беше вдясно, близо до задната част. Показах я на Синтия.

Тя затаи дъх.

— Боже мой. — Предпазливо направи три крачки към мен и протегна ръка. Подадох ѝ шапката и тя я взе. Държеше я така, сякаш беше артефакт от гробницата на Тутанкамон. Гледа я почитателно една-две минути, а после бавно я доближи до лицето си. За миг ми се стори, че ще я сложи на главата си, но тя я поднесе към носа си и вдъхна мириса ѝ. — Неговата е.

Нямах намерение да споря. Знаех, че обонянието вероятно е най-мощният отключващ механизъм за спомени. Спомням си ясно, че веднъж отидох в къщата от детството ми, откъдето се бяхме изнесли, когато бях четиригодишен, и попитах тогавашните собственици дали може да огледам. Те ми разрешиха. Разположението на къщата, изскърцването на четвъртото стъпало на стълбите за втория етаж и гледката към задния двор от прозореца на кухнята ми бяха смътно познати, но главата ми наистина се замая, щом пъгнах нос в килера и усетих мириса на кедър, примесен с влага. В съзнанието ми нахлу поток от спомени.

Ето защо имах представа какво усеща Синтия, докато държи шапката близо до лицето си. Тя долавяше миризмата на баща си.

— Той е бил тук — повтори Синтия. — В кухнята, в нашия дом. Защо, Тери? Защо би дошъл тук? И защо ще остави проклетата си шапка, а няма да ме изчака да се прибера?

— Синтия — казах аз, опитвайки се да говоря спокойно, — да речем, че това наистина е шапката на баща ти. Щом ти твърдиш, че е така, вярвам ти. Фактът, че е тук обаче, не означава, че я е оставил той.

— Не ходеше никъде без нея. Носеше я навсякъде. Беше с тази шапка в онази последна вечер. Видях го. Не я беше забравил у дома. Знаеш какво означава това, нали?

Зачаках.

— Баща ми е жив.

— Може би, но не е задължително.

Синтия остави шапката на масата и посегна към телефона, но спря.

— Полицаяте може да вземат отпечатъци.

— От шапката? Но ти знаеш, че е на баща ти. Дори да вземат отпечатъци, какво от това?

— Не. От дръжката. — Тя посочи предната врата. — Или от масата. Ако открият отпечатъците му тук, това ще докаже, че е жив.

Не бях много сигурен, но се съгласих, че да се обадим на полицията е добра идея. Дори да не беше Клейтън Биги, *някой* все пак бе влизал в дома ни, докато ни нямаше. Но дали това беше влизане с взлом, след като вратата не беше разбита? Определено обаче си беше влизане.

Набрах 911.

— Някой... е бил в дома ни — казах на диспечерката. — Съпругата ми и аз сме разстроени. Имаме момиченце и сме много разтревожени.

Десет минути по-късно пред къщата спря патрулна кола. Двама униформени полицаи, мъж и жена, провериха вратите и прозорците за очевидни следи от взлом, но не откриха нищо. Грейс, разбира се, се беше събудила по време на суматохата и отказваше да си легне. Дори когато я изпратихме в стаята и ѝ наредихме да си легне, я забелязахме да наднича през перилата на стълбите като любопитна клюкарка.

— Откраднато ли е нещо? — попита жената.

Партньорът ѝ стоеше до нея. Килна назад фуражката си и се почеса по главата.

— Не, доколкото видяхме — отвърнах аз. — Не проверих щателно, но изглежда, че нищо не липсва.

— Нанесени ли са някакви щети? Вандализъм?

— Не, нищо такова.

— Трябва да проверите за отпечатъци — обади се Синтия.

— Моля? — попита мъжът.

— Отпечатъци. Нали това правите, когато е извършено влизане с взлом?

— Госпожо, боя се, че няма доказателства за влизане с взлом. Всичко изглежда наред.

— Но тази шапка беше оставена тук. Това показва, че някой е влизал. Заключихме къщата, преди да излезем.

— Твърдите, че някой е влязъл в дома ви, не е взел и не е разбил нищо, а само е оставил шапка на масата в кухнята? — попита жената.

Синтия кимна. Представих си как изглеждаше това на полицаите.

— Мисля, че ще ни бъде трудно да накараме някого да дойде да снемем отпечатъци — каза жената, — когато няма доказателства, че е извършено престъпление.

— Може би е само груба шега — добави партньорът ѝ. — Възможно е някой ваш познат да се е позабавлявал с вас.

„Много смешно — помислих си аз. — Виж ни, умираме от смях.“

— Няма следи ключалката да е разбита — продължи той. — Вероятно някой, на когото сте дали ключ, е влязъл и е оставил шапката, като е решил, че е ваша.

Погледът ми се плъзна към празната кукичка, където обикновено държахме резервния ключ. Онази сутрин забелязахме, че е изчезнал.

— Можете ли да изпратите полицаи да наблюдава къщата в случай, че някой пак се опита да влезе? — попита Синтия. — Само да го спре и да разбере кой е. Не искам да го наранява, който и да е.

— Синти — предупредих я аз.

— Госпожо, опасявам се, че няма причина за това. Не разполагаме с толкова много хора, че да поставим пост пред дома ви без основателна причина — отговори жената. — Но ако пак има проблем, обадете се.

Ченгетата се извиниха и си тръгнаха. По всяка вероятност, щом се качиха в патрулната кола, те се бяха посмели хубаво за наша сметка. Представих си как изглеждаме в полицейския регистър. Обаждане за странна шапка. Всички в участъка щяха да се хият.

Седнахме до масата в кухнята, без да разговаряме. Шапката беше между нас.

Грейс влезе, след като безшумно се бе промъкнала надолу по стълбите, посочи я и се усмихна.

— Може ли да си я сложа?

Синтия грабна шапката.

— Не.

— Отивай в леглото, миличка — рекох аз и тя послушно тръгна. Синтия не пусна шапката, докато не си легнахме.

През нощта пак не можах да заспя. Втренчих се в тавана и се замислих как в последната минута Синтия бе забравила да вземе кутията със спомените за катастрофалната среща с ясновидката в телевизионното студио и как бе изтичала в къщата, докато Грейс и аз чакахме в колата.

Как бях предложил да се върна, но тя ме изпревари.

Беше се забавила вътре. Каза, че е глътнала хапче против главоболие.

„Не е възможно — помислих си, докато гледах Синтия, която спеше до мен. — Не.“

Имах свободен час и надникнах в кабинета на Роланд Каръдърс.

— Имаш ли минутка?

Той погледна купчината листа на бюрото си — доклади от управителния съвет, характеристики на учители, бюджетни оценки. Беше затънал в работа до ушите.

— Ако имаш нужда само от минутка, ще трябва да ти откажа. Но ако ти трябва поне един час, може да се съглася.

— Един час звучи добре.

— Обядвал ли си?

— Не.

— Тогава да отидем в „Стоунбридж“. Ти ще караш. Аз може да реша да се напия. — Облече спортното си сако и каза на секретарката, че ще излезе за малко, а тя да го потърси на мобилния телефон, ако училището избухне в пламъци.

— Така ще знам, че няма да е необходимо да се връщам — добави той.

Секретарката настоя той да говори с члена на управителния съвет, който чакаше на телефона, и Роли ми направи знак, че няма да се забави повече от няколко минути. Излязох от кабинета и се сблъсках с Джейн Скавуло, която търчеше по коридора. Несъмнено бързаше да пребие някое друго момиче в училищния двор.

Учебниците ѝ се разпиляха на пода.

— Мамка му — изруга тя.

— Извинявай — отвърнах аз и се наведох да ѝ помогна да ги събере.

— Няма нищо. — Посегна да вземе учебниците си преди мен, но не беше достатъчно бърза. Вече държах „Огнена лисица“, книгата на Джойс Каръл Оутс, която ѝ бях препоръчал.

Тя я грабна от ръката ми и я пхна при останалите си неща.

— Харесва ли ти? — попитах с тон, сякаш исках да добавя: „Казах ти“.

— Хубава е. Момичетата са сериозно загазили. Защо ми предложихте да я прочета? Мислите, че съм лоша като тях?

— Не всички са лоши. И не мисля, че си като тях, но просто реших, че ще оцениш стила на писане.

Джейн лапна дъвка.

— Може ли да ви питам нещо?

— Разбира се.

— Защо ви пука?

— Какво имаш предвид?

— Защо ви пука какво чета и пиша?

— Мислиш ли, че съм станал учител, за да забогатея?

Тя ме погледна така, сякаш щеше да се усмихне, но после се спря.

— Трябва да вървя — заяви и си тръгна.

Обедната тълпа беше оредяла, когато Роли и аз влязохме в „Стоунбридж“. Той си поръча скариди за ордьовър и бира, а аз избрах голяма купа яхния с миди, приготвени по рецепта от Нова Англия, солени бисквити и кафе.

Роли сподели, че възнамерява да продаде къщата си и че щели да им останат много пари след покупката на караваната в Брадентън. Щели да вложат част от тях в банката, а с другите да пътуват. Щял да си купи и лодка, за да лови риба в река Манати. Представяше си го, сякаш вече беше там, а не ръководеше училище все още.

— Имам проблеми — рекох аз.

Той отпи от бирата си.

— Заради Лорън Уелс?

— Не — изненадах се аз. — Защо мислиш, че искам да говорим за Уелс?

Той повдигна рамене.

— Забелязах те да говориш с нея в коридора.

— Тя е куку.

— Добре оформено куку — усмихна се Роли.

— Не знам какво й има. За нея Синтия и аз сме нещо като знаменитости. Рядко ми говореше, преди да се появим в онова предаване.

— Ще ми дадеш ли автограф?

— Я стига — отвърнах аз и изчаках малко, за да му дам сигнал, че ще сменим темата. — Синтия те смята за свой чичо. Знам, че си я закрилял след случилото се със семейството ѝ. Затова чувствам, че мога да дойда при теб и да поговорим за нея, когато възникне проблем.

— Продължавай.

— Започвам да се питам дали не губи ума си.

Роли остави чашата с бира на масата и облиза устни.

— Нали ходите при психиатър?

— Да, доктор Кинцлър. През две седмици.

— Говорили ли сте по този въпрос?

— Не. Сложно е. Понякога тя ни приема поотделно и мога да го поставя, но не е само това. Нещата са много.

— Например?

Разказах му за безпокойството ѝ за кафявата кола, за анонимното телефонно обаждане, че семейството ѝ прощава, и как, без да иска, беше изтрила номера. За мъжа в търговския център, когото помисли за брат си, и за шапката, оставена в средата на масата.

— Какво? *Шапката* на Клейтън?

— Да, очевидно. Може би я е държала в някой кашон през всичките тези години. На подплатата беше написано „К“.

Роли се замисли.

— Ако тя е оставила шапката, може да е написала и инициала.

Това не ми беше минавало през ума. Синти ме накара да потърся буквата, вместо да вземе шапката от мен и да го направи сама. Стъписаното ѝ изражение беше много убедително.

Предположението на Роли обаче беше възможно.

— И дори не е нужно това да е шапката на баща ѝ. Може да е всяка друга шапка. Синтия може да я е купила от магазин за дрехи втора употреба и да твърди, че е неговата.

— Тя я помириса и заяви, че шапката е на баща ѝ.

Роли ме погледна така, сякаш бях някой от тъпите му гимназисти.

— Можеше да ти я даде и ти да я помиришеш, но това не доказва нищо.

— Има вероятност да си измисля всичко. Не мога да повярвам, че се връзвам.

— Не ми се вижда психически нестабилна. Вярно, под огромно напрежение е, но да страда от заблуди?

— Не.

— Или да си съчинява разни неща? Защо ще ги измисля? Защо ще се преструва, че някой се е обадил или е оставил шапка?

— Не знам. — Помъчих се да намеря отговор. — За да привлече внимание? Но защо? Полицията да поднови случая и най-после да разбере какво се е случило със семейството ѝ?

— Но защо чак сега? Защо е чакала толкова дълго?

Нямах представа.

— Не знам какво да мисля, по дяволите. Искам само всичко да свърши, дори и ако се установи, че всичките са умрели в онази нощ.

— Финал — отбеляза Роли.

— Мразя тази дума, но в общи линии, да.

— Но другото, върху което трябва да се замислиш, е, че ако Синтия *не е* оставила шапката на масата в кухнята, тогава в къщата ви е влизал някой. И това не означава задължително, че е бил баща ѝ.

— Да. Вече реших да сложим секретни ключалки на вратите. — Представих си как някой непознат се разхожда из дома ни, гледа и докосва нещата ни, за да разбере що за хора сме, и потреперих. — Заклучваме къщата винаги когато излизаме. Стараем се да не забравяме, но може и да се е случило, особено когато Грейс влиза и излиза, без да сме разбрали. — Сетих се за изчезналия ключ и кога забелязах, че не е на кукичката. — Сигурен съм, заключихме вечерта, когато се срещнахме със смахнатата ясновидка.

— Ясновидка? — учуди се Роли.

Разказах му и за това.

— Когато слагаш секретни ключалки, постави и решетки на прозорците в мазето. Оттам се промъкват много деца.

Замълчах. Още не бях стигнал до най-важния въпрос, който исках да обсъдим.

— Има и нещо друго.

— Какво?

— Синти е в толкова деликатно психично състояние, че не ѝ казвам някои неща. Например за Тес.

Роли отново изпи глътка бира.

— Какво за Тес?

— Първо, тя не е добре. Каза ми, че умира.

— По дяволите. Какво ѝ е?

— Не ми обясни подробности, но предполагам, че е болна от рак или нещо подобно. Не изглежда чак толкова зле. Предимно е уморена, но нямало да се оправи. Поне такава е прогнозата за момента.

— Синтия ще бъде съсипана. Те са много близки.

— Знам. И мисля, че Тес трябва да ѝ каже. Аз не мога. Не искам. Скоро ще стане очевидно, че ѝ има нещо.

— А другото?

— Какво?

— Преди малко каза „първо“. Какво е второто?

Поколебах се. Не ми се струваше редно да казвам на Роли за тайните плащания, преди да съм споделил със Синтия, но нали затова го молах за помощ — да ми даде съвет как да ѝ съобщя новината.

— В продължение на няколко години Тес е получавала пари.

Роли остави бирата и махна ръка от чашата.

— Как така?

— Някой ѝ е оставял пари в плик. Първия път имало бележка, че са за образованието на Синтия. Сумите били различни, но общо получила четирийсет и две хиляди долара.

— Мамка му. И ти го каза чак сега?

— Да.

— Каза ли от кого са били?

Свих рамене.

— Там е въпросът. Тес няма представа, но се пита дали по пликовете и бележката няма отпечатъци или следи от ДНК. Смята, че това е свързано с изчезването на семейството на Синтия. Кой друг ще ѝ изпраща пари, ако не е член на семейството или някой, който се чувства отговорен за случилото се с тях?

— Господи. Каква сензация. И Синтия не знае нищо?

— Не, но има право да знае.

— Разбира се. — Той отново взе чашата, изпи остатъка от бирата и направи знак на сервитьорката, че иска още една. — Предполагам.

— Какво мислиш?

— Не знам. И мен ме притесняват същите неща като теб. Представи си, че ѝ кажеш. Ами после?

Разбърках с лъжицата мидената яхния. Нямах апетит.

— Да. Това повдига въпроси, но не дава отговори.

— И дори да означава, че може би някой от семейството на Синтия е бил жив тогава, не доказва, че все още е жив. Кога са престанали да идват парите?

— След като Синтия е завършила колежа.

— Преди двайсет години?

— Не точно, но отдавна.

Роли поклати глава от почуда.

— Не знам какъв съвет да ти дам. Мисля, че се досещам какво бих направил на твоето място, но трябва сам да решиш как да постъпиш.

— Какво би направил?

Той стисна устни и се наведе над масата.

— Ще си трая.

Изненадах се.

— Сериозно ли говориш?

— Поне засега, защото това само ще измъчи Синтия още повече. Ще започне да си мисли, че ако е знаела за парите, докато е била студентка, може би е щяла да разбере какво се е случило. Да открие близките си, ако е внимавала и е задавала правилните въпроси. Но кой знае дали това е възможно сега.

Замислих се и реших, че Роли е прав.

— И не само това — продължи той. — Точно когато Тес се нуждае от подкрепа и обич, защото е болна, Синтия ще ѝ се ядоса.

— Не се сетих за това.

— Ще се почувства предадена. Ще реши, че леля ѝ не е трябвало да крие информацията от нея толкова много години. Ще смята, че е имала право да знае. И действително е така. Но щом Тес не ѝ е казала, тогава всичко е минало и забравено.

Понечих да кимна, но се спрях.

— Но аз научих за парите съвсем наскоро. Ако не кажа на Синтия, няма ли да ѝ изменя като Тес?

Роли се втрени изпитателно в мен и се усмихна.

— Ето защо се радвам, че ти трябва да вземеш решението, а не аз, приятелю мой.

* * *

Прибрах се у дома. Колата на Синтия беше на алеята пред къщата, а до тротоара бе спрял непознат автомобил — сребриста тойота, анонимно превозно средство, което поглеждаш и забравяш след миг.

Влязох и видях, че Синтия седи на дивана във всекидневната срещу нисък и набит плешив мъж с маслиненочерна кожа. Двамата станаха и тя се приближи до мен.

— Здравей, мили — усмихна се насила.

— Здравей, скъпа. — Обърнах се към мъжа и протегнах ръка. Той я стисна уверено.

— Господин Арчър, приятно ми е. — Гласът му беше плътен и се лееше като сироп.

— Това е господин Абагнейл — представи го Синтия, — частният детектив, когото наемаме, за да разбере какво се е случило със семейството ми.

— Дентън Абагнейл — добави детективът. — Госпожа Арчър ми разказа много подробности, но бих искал да задам няколко въпроса и на вас.

— Разбира се — отвърнах аз, вдигнах пръст да му направя знак да почака и се обърнах към Синтия. — Може ли да поговорим за минутка?

— Бихте ли ни извинили? — попита тя и Абагнейл кимна.

Изведох я на стъпалата пред външната врата. Къщата ни беше малка и предположих, че ако сме в кухнята, Абагнейл ще чуе разговора ни. Опасявах се, че той ще бъде доста разгорещен.

— Какво става, по дяволите? — попитах аз.

— Няма да чакам нещо да се случи и да се чудя какво ще стане. Реших да поема контрола върху положението.

— Какво очакваш да открие? Синтия, следата е стара и отдавна е изстинала. Изминали са двацет и пет години.

— О, благодаря. Бях забравила.

Изтръпнах.

— Шапката не се появи преди двацет и пет години, а тази седмица — продължи Синтия. — А телефонното обаждане беше онази сутрин, докато ти водеше Грейс на училище.

— Скъпа, дори да смятах, че да наемем частен детектив е добра идея, не виждам как ще си го позволим. Колко иска той?

Тя ми събщи дневната му тарифа.

— Плюс разходите му.

— Добре, но колко дълго ще използваме услугите му? Седмица? Месец? Шест месеца? Той може да разследва цяла година и пак да не стигне доникъде.

— Можем да пропуснем някоя вноска по ипотеката. Спомняш ли си писмото, което банката ни изпрати по Коледа? Предложиха ни да пропуснем вноската за януари и да я разсрочим до края на годината.

Може да го направят отново и това ще бъде подаръкът ми за идната Коледа. Тази година няма да ми купуваш нищо.

Погледнах в краката си и поклатих глава. Не знаех как да постъпя.

— Какво ти става, Тери? Една от причините да се омъжа за теб беше, че си човек, който винаги ще бъде на моя страна, който знае обърканата ми история, ще ме подкрепя и ще бъде моя опора. И години наред ти беше точно това. Напоследък обаче усещам, че май вече не си този човек, уморил си се. И вероятно дори не си сигурен, че ми вярваш.

— Синтия, недей...

— Може би това е една от причините, поради които наех частен детектив. Той няма да ме съди. Няма да мисли, че съм откачена.

— Не съм казал, че си...

— Не е необходимо. Видях го в очите ти, когато реших, че онзи мъж е брат ми. Смяташ, че губя разсъдъка си.

— Господи! Наеми проклетия си частен детектив.

Така и не видях шамара. Вероятно и Синтия не възнамеряваше да ме зашлеви. Замахна неволно в изблик на гняв, докато стояхме там, на стъпалата. И после мълчаливо се втренчихме един в друг. Тя изглеждаше стъписана и закри с ръце отворената си уста.

— Трябва да съм благодарен, че не беше бекхендът ти — отбелязах аз. — Инак сега нямаше да стоя на краката си.

— Тери, не знам какво ми стана. Загубих си ума за миг.

Придърпах я към себе си и зашепнах в ухото ѝ:

— Съжалявам. Винаги ще ти бъда опора и ще те подкрепям.

Тя ме прегърна и притисна глава до гърдите ми. Бях убеден, че ще хвърлим парите си на вятъра. Но дори ако Дентън Абагнейл не откриеше нищо, може би Синтия се нуждаеше от него. Вероятно имаше право, че това е начинът да поеме контрола върху положението.

Поне за известно време. Докогато можем да си го позволим. Бързо пресметнах наум и изчислих, че месечната вноска по ипотеката плюс отказването от видеофилми под наем за следващите два месеца ще ни купят една седмица от времето на Абагнейл.

— Ще го наемем — заявих и Синтия ме прегърна още по-силно.

— Ако скоро не открие нищо, ще го отпратим.

— Какво знаем за него? Надежден ли е? Може ли да му се вярва?

Тя се отдръпна от мен и подсмръкна. Извадих кърпичка от джоба си и ѝ я дадох. Избърса очите си и се изсекна.

— Обадох се на „Фатален срок“. Поисках да говоря с продуцентката. Започна да се оправдава, като разбра, че съм аз, помисли, че ще вдигна скандал за ясновидката, но аз я попитах дали използват детективи и тя ми го препоръча. Не са прибегвали до услугите му, но са правили предаване за него. Изглеждаше способен.

— Тогава да говорим с него.

Абагнейл седеше на дивана и разглеждаше кутиите със спомените на Синтия, но стана, когато влязохме. Видях, че забеляза зачервената ми буза, но умело го прикри.

— Дано нямате нищо против, че разглеждах нещата ви — каза той. — Бих желал да им отделия повече време, ако, разбира се, сте взели решение дали желаете помощта ми.

— Да, искаме да се опитате да разберете какво се е случило със семейството на Синтия — отвърнах аз.

* * *

— Няма да ви давам празни надежди. — Абагнейл говореше бавно, натъртваше на всяка дума и от време на време записваше нещо в тефтерчето си. — Следата е изстинала отдавна. Ще прочета полицейското досие и ще говоря с всеки, който си спомня, че е работил по случая, но не трябва да храните големи очаквания.

Синтия кимна сериозно.

— Не смятам, че оттам ще изскочат много неща — продължи детективът и посочи кутиите, — които да разкрият някакви улики, поне не веднага. Но все пак бих искал да ги разгледам по-подробно, ако не възразявате.

— Не, разбира се — отговори Синтия, — стига да ми ги върнете.

— Естествено.

— Какво мислите за шапката?

Шапката, която според Синтия принадлежеше на баща ѝ, беше на дивана до Абагнейл.

— Първо бих ви посъветвал да смените ключалките и да сложите секретни брави на вратите.

— Вече започнах. — Бях се обадил на двама ключари и чаках да видя кой пръв ще свърши работата.

— Независимо дали това е шапката на баща ви или не, някой е влизал тук и я е оставил. Имате дъщеря и къщата ви трябва да бъде обезопасена колкото е възможно по-добре. — Абагнейл говореше тихо и успокояващо. — Що се отнася до шапката, мога да я занеса в частна лаборатория, където да се опитат да я изследват за ДНК, да намерят косми и пот в подплатата, но няма да бъде евтино и вие, госпожо Арчър, ще трябва да дадете проба за сравнение. Ако се окаже, че има връзка между вашата ДНК и откритата по шапката, това ще потвърди, че тя е на баща ви, но няма да ни каже къде е или дали е жив.

Погледнах Синтия и видях, че е впечатлена.

— Защо не оставим това за по-нататък? — предложих аз.

Детективът кимна.

— И аз бих ви посъветвал така, поне засега. — Мобилният телефон в самото му извъня. — Извинете ме за минута. — Той отвори телефона, видя кой го търси и отговори. — Да, любима? — Заслуша се и кимна. — О, звучи чудесно. Със скаридите? — усмихна се Абагнейл. — Само не прекалявай с подправките. Добре. Ще се видим след малко. — Затвори телефона и го прибра. — Съпругата ми се обади да ми каже какво ще готви за вечеря.

Синтия и аз се спогледахме.

— Скариди в сос с черен пипер — усмихна се той. — Кара ме да тръпна в очакване. Госпожо Арчър, имате ли снимки на баща си? Дадохте ми няколко на майка ви и една на брат си, но не видях Клейтън Биги.

— Боя се, че нямам негови снимки.

— Ще проверя в Държавната автомобилна инспекция. Не знам от колко отдавна пазят архивите си, но вероятно ще имат снимки. Бихте ли ми разказали повече за маршрутите, по които е пътувал?

— Оттук до Чикаго. Зареждаше ремонтни работилници.

— Не знаете ли точно къде?

Синтия поклати глава.

— Бях малка и не разбирах точно с какво се занимава. Знаех само, че през повечето време пътува. Веднъж ми показа снимка на сградата „Ригли“ в Чикаго. Мисля, че има една в кутията.

Детективът кимна, затвори тефтерчето и го пъкна в джоба си, а после ни даде по една визитна картичка. Взе кутиите и стана.

— Скоро ще ви се обадя и ще ви кажа докъде съм стигнал. Бихте ли ми платили сега за три дни? Не очаквам да намеря отговори на въпросите за толкова кратко време, но може би ще добия представа дали ще мога да ви помогна.

Синтия извади чековата книжка от чантата си, написа чек и му го даде.

— Мамо? — извика Грейс от горния етаж. — Може ли да дойдеш за малко? Излях нещо върху бюрото си.

— Ще изпратя господин Абагнейл до колата му — предложих аз. Детективът отвори вратата на автомобила си и се приготви да седне зад волана.

— Синтия спомена, че искате да говорите с леля й Тес — рекох аз.

— Да.

Ако не желяех усилията му да бъдат прахосани напразно, той трябваше да знае колкото е възможно повече.

— Наскоро тя ми каза нещо, което не съм споделил със Синтия.

Абагнейл зачака. Разказах му за анонимните парични дарения.

— Ще се обадя на Тес да ви очаква — добавих аз. — И ще я предупредя да не премълчава нищо.

— Благодаря. — Той се качи в колата, затвори вратата и смъкна стъклото. — Вярвате ли й?

— На Тес ли? Да. Тя ми показа бележката и пликовете.

— Не, на съпругата си. Вярвате ли й?

Прокашлях се.

— Разбира се.

Детективът протегна ръка към предпазния колан и си го сложи.

— Веднъж една жена ме повика да намеря някого. Отидох и познайте кого ме помоли да откроя?

Зачаках.

— Елвис Пресли. Мисля, че беше през 1990 г. и той беше мъртъв от тринайсет години. Жената живееше в голяма къща, имаше много пари и й хлопаше дъската. Не познаваше лично Елвис и нямаше абсолютно никаква връзка с него, но беше убедена, че Краля е жив и я чака да го намери и спаси. Можех да работя за нея една година и да се

опитвам да го открия. Дамата щеше да ми осигури средства да се оттегля преждевременно от работа, Бог да я благослови, но трябваше да откажа. Тя се разстрои много, затова ѝ обясних, че вече са ме наемали да намеря Елвис и съм го открил. Той е добре, но иска да изживее спокойно остатъка от дните си на този свят.

— Тя как го прие?

— Изглежда повярва. Разбира се, може да се е обърнала към друг детектив, който все още работи по случая. — Абагнейл се подсмихна. — Голям образ.

— Какво искате да кажете, господин Абагнейл?

— Съпругата ви искрено иска да разбере какво се е случило с родителите и брат ѝ. Не бих взел чек от човек, за когото мисля, че се опитва да ме мотае. Тя не го прави.

— Така е, но жената, която ви е помолила да намерите Елвис, мотаеше ли ви, или искрено вярваше, че той е жив?

Детективът се усмихна тъжно.

— Ще ви се обадя след три дни или веднага щом науча нещо интересно.

— Мъжете са слаби, с изключение на теб, разбира се, и те разочароват, но по-често жените те предават — заяви тя.

— Знам. Казвала си ми го и преди — отвърна той.

— Съжалявам — иронично отбеляза тя. Не му харесваше, когато говореше така. — Отегчавам ли те, миличък?

— Не. Продължавай. Говореше, че и жените те предават. Слушам те.

— Да. Като онази Тес.

— Да, Тес.

— Тя открадна от мен.

— Ами... — Той мислеше, че не е точно така, но реши, че не си заслужава да спори.

— В общи линии това направи. Парите бяха мои. Тес нямаше право на тях.

— Не ги е похарчила за себе си, а за...

— Престани! Вбесявам се, като мисля за това. И не ми харесва, че я защитаваш.

— Не я защитавам.

— Тя можеше да намери начин да ми съобщи и да оправи нещата.

„И как би могла да го направи?“ — зачуди се той, но не каза нищо.

— Слушаш ли ме?

— Да.

— Искаш ли да кажеш нещо?

— Не, само че... ще бъде трудно, не мислиш ли?

— Понякога не мога да разговарям с теб. Обади ми се утре. Ако дотогава имам нужда от интелигентен отговор, ще говоря на огледалото.

Дентън Абагнейл си тръгна и аз се обадох на Тес по мобилния си телефон, за да я предупредя.

— Ще му помогна с всичко, което мога — увери ме тя. — Мисля, че Синтия е постъпила правилно, като е наела частен детектив. Щом е готова да предприеме такава стъпка, вероятно ще бъде в състояние да понесе онова, което знам.

— Скоро ще разберем.

— Когато телефонът иззвъня, тъкмо мислех да ти се обадя. Не исках да те търся вкъщи, защото щеше да изглежда странно да поискам да говоря с теб, ако Синтия отговори, но съм загубила номера на мобилния ти телефон.

— Какво има, Тес?

Тя си пое дъх.

— Пак ходих на изследвания, Тери.

Краката ми се подкосиха.

— Какво ти казаха?

Беше споделила, че ѝ остават шест месеца или най-много година, и се запитах дали срокът не се е скъсил.

— Ще се оправя. Другите изследвания били доста убедителни, но се оказали погрешни. Последното било категорично. Не умирам, Тери.

— Господи, каква прекрасна новина. Сигурни ли са?

— Да.

— Чудесно.

— Да, ако се молах на Бога, щях да реша, че молитвите ми са чути. Нали не си казал на Синтия, Тери?

— Не.

Щом влязох вътре, Синтия забеляза, че по лицето ми се стича сълза. Мислех, че съм ги избърсал, но явно бях пропуснал една. Тя протегна ръка и я избърса с показалеца си.

— Какво се е случило, Тери?

Прегърнах я.

— Много съм щастлив, това е всичко.

Тя сигурно помисли, че си губя разсъдъка. В нашия дом никой не изглеждаше щастлив.

* * *

През следващите два дни Синтия беше по-спокойна. Това, че Дентън Абагнейл работи по случая, я беше накарало да се отпусне. Опасявах се, че тя звъни на мобилния му телефон през няколко часа, също както се обаждаше на продуцентите от „Фатален срок“, за да знае какво става, но разбрах, че не го правеше. Докато седеше до масата в кухнята, преди да си легнем, тя ме попита дали смятам, че той ще научи нещо. Очевидно се чудеше как напредва разследването, но беше готова да остави детектива да си върши работата, без да го тормози.

След като Грейс се върна от училище на другия ден, Синтия предложи да отидем на тенис кортовете зад библиотеката и аз се съгласих. Не съм по-добър на тенис, отколкото бях в университета, затова рядко вземах ракетата, но ми доставяше удоволствие да гледам как двете играят и най-вече да се възхищавам на бекхенда на Синтия. Носех си писмени работи за оценка и през няколко секунди поглеждах как съпругата и дъщеря ми тичат, смеят се и се шегуват. Разбира се, Синтия не използваше бекхенда си, за да размаже Грейс, а ѝ предлагаше приятелски съвети как да усъвършенства своя удар. Грейс не се представяше зле, но след половин час видях, че се умори, и предположих, че предпочита да се прибере у дома и да чете Карл Сейгън. Предложих да вечеряме някъде по пътя към вкъщи.

— Сигурен ли си? — попита Синтия. — Ами... другият ни разход в момента?

— Не ми пука.

Тя ме погледна закачливо.

— Какво ти става? От вчера си най-веселото момче в града.

Как да ѝ кажа колко съм развълнуван от добрата новина за Тес, когато тя нямаше представа за лошата? Щеше да се зарадва, че Тес не е болна, но и да се обиди, че не съм ѝ казал.

— Чувствам се... оптимистично настроен.

— Защото господин Абагнейл ще открие нещо?

— Не само заради това. Имам усещането, че сме преживели силен стрес напоследък и излизаме от този период.

— Тогава ще изпия чаша вино с вечерята.

Усмихнах се.

— Може.

— Аз ще пия млечен шейк с черешка — обади се Грейс.

Върнахме се у дома след вечерята и Грейс отиде да гледа филм за пръстените на Сатурн по „Дискавъри Чанъл“, а Синтия и аз седнахме до масата в кухнята. Залових се да пиша цифри и да пресмятам. Правехме го винаги, когато бяхме изправени пред тежки финансови решения. Можехме ли да си позволим втора кола? Щеше ли пътуването до Дисни Уърлд да ни разори?

— Мисля, че ще можем да наемем господин Абагнейл за две седмици, вместо само за една. Няма да отидем в приют за бедни — заключих аз.

Синтия хвана ръката, с която пишех.

— Обичам те.

Някой по телевизора в другата стая каза „Уран“ и Грейс се засмя радостно.

— Разказвала ли съм ти как съсипах касетата с песни на Джеймс Тейлър на мама? — попита Синтия.

— Не.

— Трябва да съм била на единайсет или дванайсет. Мама имаше много касети с музика. Харесваше и Саймън и Гарфънкъл, Нийл Йънг и други, но обожаваше Джеймс Тейлър. Казваше, че той може да я развесели или натъжи. Един ден тя ме ядоса. Искях да облека нещо, което беше в купчината с мръсни дрехи, и й се озъбих, че не си е свършила работата.

— Сигурно си я вбесила.

— И още как. Отговори, че ако не съм доволна как пере дрехите ми, знам къде е пералнята. Отворих касетофона в кухнята, извадих касетата и я хвърлих на пода. Пластмасата се счупи и лентата се размота. Вцепених се. Не можех да повярвам, че съм го направила, и помислих, че мама ще ме убие. Тя обаче престана да върши работата си, наведе се, спокойно взе касетата, погледна надписа и рече:

„Джеймс Тейлър. Тук е любимата ми песен. «Твоето усмихнато лице». Знаеш ли защо я харесвам? Започва така: «Всеки път, когато видя лицето ти, се усмихвам, защото те обичам». Нещо такова. Когато я слушам, си мисля за теб и колко много те обичам. И в момента имам нужда да я чуя повече от всякога“. — Очите на Синтия се насълзиха. — След училище се качих на автобуса за Поуст Мол и намерих касетата. Наричаше се „Джей Ти“. Купих я, занесох я у дома и я дадох на мама. Тя махна целофановата опаковка, сложи касетата в касетофона и ме попита дали искам да чуя любимата ѝ песен. — По лицето на Синтия се стече сълза и се търколи на масата. — Обичам тази песен. И мама много ми липсва.

* * *

По-късно тя се обади на Тес без специална причина, само да поговорят. После дойде в резервната стая с шевната машина и компютъра, където печатах бележки на учениците на старата си пишеща машина „Роял“. По очите ѝ личеше, че отново е плакала.

Разказа ми как Тес мислела, че е много, дори смъртно болна, но се оказало, че всичко е наред.

— Не искала да ми казва, защото съм имала предостатъчно неприятности и не желала да ме обременява. Така се изрази. Представяш ли си?

— Звучи безумно.

— И после разбрала, че ѝ няма нищо, и решила да ми каже всичко. Искане ми се да беше споделила по-рано. Тес винаги ме е подкрепяла, каквото и да съм преживявала... — Синтия взе кърпичка и изсекна носа си. — Не мога да си представя да я загубя.

— Знам. Аз също.

— Когато си щастлив, това няма значение...

— Да, така е.

Можех да ѝ кажа истината и да си позволя да бъде откровен, но предпочетох да не го правя.

— По дяволите — рече Синтия. — Тес ме помоли да ти кажа да ѝ се обадиш. Вероятно иска да ти съобщи новината. Не ѝ издавай, че съм ти казала. Моля те. Не можах да се сдържа.

— Разбира се.
Слязох долу и набрах номера на Тес.
— Казах й — осведоми ме тя.
— Знам. Благодаря.
— Той идва.
— Кой?
— Детективът, господин Абагнейл. Много приятен човек.
— Да.
— Съпругата му се обади, докато беше тук, за да му каже какво готви за вечеря.
— Какво? — попитах аз. Трябваше да знам.
— Говеждо печено и йоркширски пудинг.
— Звучи вкусно.
— Разказах му всичко — за парите и бележката. Дадох му пликете и писмото. Той беше много заинтригуван.
Кимнах.
— Предполагам.
— Господин Абагнейл не храни големи надежди да открият отпечатъци по пликете след толкова години.
— Да, минало е много време. И ти си ги докосвала, Тес, но си направила добре, че си му ги дала. Ако се сетиш още нещо, обади му се.
— И той така ми каза. Даде ми визитката си. В момента я гледам. Закачена е на таблото до телефона и снимката на Грейс с Гуфи.
— Хубаво.
— Прегърни Синтия от мен.
— Добре. Обичам те, Тес.
— Каза ли ти? — попита Синтия, когато се качих в спалнята.
— Да.
Беше по нощница и лежеше върху завивките.
— Цяла вечер си мислех да те любя страстно, но съм толкова уморена, че не знам дали ще се представя добре.
— Не съм взискателен.
— Да го отложим, а?
— Добре. Можем да помолим Тес да вземе Грейс в събота и неделя, да отидем в „Мистик“ и да пренощуваме там.
Синтия се съгласи.

— Може би там ще спя по-добре. Напоследък сънищата ми са...
неспокойни.

Седнах на ръба на леглото.

— Какво искаш да кажеш?

— Същото, което споделих с доктор Кинцлър. Чувам ги да
говорят. Те на мен, аз на тях или всички заедно. Имам чувството, че
съм с тях и в същото време не съм и сякаш ако протегна ръка, ще ги
докосна. Но щом го направя, те се превръщат в дим и се разпадат.

Наведох се и я целунах по челото.

— Каза ли лека нощ на Грейс?

— Да, докато ти говореше с Тес.

— Опитай се да поспиш. Ще отида да ѝ пожелаая приятни
сънища.

В стаята на Грейс беше тъмно, за да вижда по-добре звездите
през телескопа.

— В безопасност ли сме тази вечер? — попитах аз, влязох и
затворих вратата да не прониква светлина от коридора.

— Така изглежда.

— Хубаво.

— Искаш ли да погледнеш?

Беше нагласила телескопа на нивото на очите си, но не исках да
се навеждам толкова надолу. Взех стола от бюрото ѝ, сложих го пред
телескопа и седнах. Присвих очи и погледнах, но не видях нищо, освен
чернота и няколко светли точки.

— Е, какво виждам?

— Звезди — отвърна Грейс.

Обърнах се, погледнах и я се ухилих дяволито в сумрака.

— Благодаря ти, Карл Сейгън. — Наместих окуляра и телескопът
се измести от статива. Част от тиксото, което Грейс бе използвала да
закрепи телескопа, се беше разлепило.

— Казах ти, че стативът е боклук.

— Добре, добре. — Погледнах пак през телескопа, но гледката се
беше променила и видях силно увеличен кръг на тротоара пред дома
ни.

И човек, който ни гледаше. Лицето му беше размазано и неясно.

Оставих телескопа, станах от стола и се приближих до
прозореца.

— Кой е този, по дяволите?

— Кой? — попита Грейс и отиде до прозореца, но мъжът побягна. — Кой, татко?

— Стой тук — рекох аз, изскочих от стаята ѝ, хукнах надолу по стълбите и изхвърчах през външната врата. Излязох на улицата и погледнах в посоката, накъдето бях видял човека да бяга. Трийсетина метра по-нататък светнаха червените стопове на паркирана кола. Шофьорът включи двигателя и потегли.

Намирах се твърде далеч и беше тъмно, затова не видях регистрационния номер, нито разбрах каква марка е колата. По звука на мотора предположих, че е по-стар модел и тъмен цвят — синя, кафява или сива. Изкуших се да се метна в моята кола, но ключовете бяха в къщата и докато ги вземех, мъжът щеше да е на половината път до Бриджпорт.

Върнах се. Грейс стоеше на външната врата.

— Казах ти да не мърдаш от стаята си.

— Исках само да видя...

От ядосания ми тон ѝ стана ясно, че не проявявам интерес към доводите ѝ, и бързо се качи по стълбите.

Сърцето ми блъскаше в гърдите. Нуждаех се от малко време да се успокоя, преди да отида горе. Синтия беше под завивките и спеше дълбоко. Погледнах я и се запитах какви ли разговори чува и води с изчезнали или мъртвци.

Щеше ми се да я помоля да ги пита нещо от мое име. Кой наблюдава дома ни и какво иска от нас.

Синтия се обади на Пам и си уреди да отиде на работа малко по-късно на другия ден. Бяхме повикали ключар в девет сутринта и ако инсталирането на секретните ключалки продължеше по-дълго от очакваното, тя не искаше да бърза и да се притеснява.

Докато закусвахме и преди Грейс да слезе, аз ѝ казах за мъжа на тротоара. Поколебах се дали да го направя, но само за миг. Първо, по всяка вероятност Грейс щеше да повдигне въпроса и второ, щом някой наблюдаваше дома ни, трябваше да бъдем нащрек. Може би това нямаше нищо общо със семейството на Синтия, може би беше някакъв квартален перверзен тип, за когото всички съседни трябваше да бъдат предупредени.

— Видя ли го добре? — попита Синтия.

— Не. Хукнах да го гоня по улицата, но той се качи в кола и потегли.

— Видя ли колата?

— Не.

— Възможно ли е да е кафява?

— Не знам, Синти. Навън беше тъмно и колата беше тъмна.

— Значи може да е била кафява.

— Да, може. Или тъмносиня, или черна. Не знам.

— Обзалагам се, че е бил същият човек, който мина покрай мен и Грейс, докато я водех на училище.

— Ще говоря със съседите — заявих аз.

Успях да хвана хората от двете страни на улицата, докато отиваха на работа, и ги попитах дали са забелязали някого снощи или предишната вечер и изобщо нещо подозрително. Никой не беше видял нищо.

Въпреки това се обадох на полицията, в случай че някой съсед е съобщил за нещо необичайно през последните няколко дни, и те ме прехвърлиха на служителя, който отговаря за тези неща.

— Не беше нищо особено, но почакайте. Онзи ден съобщиха за нещо странно.

— Какво?

— Някой се обадил за шапка в дома си. — Мъжът се засмя. — Отначало помислих, че е печатна грешка и някой има в дома си патка, но се оказа шапка.

— Няма значение.

— Искам да отида при Тес — каза Синтия, преди да тръгна за училището. — Знам, че скоро ходихме при нея, но като се има предвид какво е преживяла напоследък, реших, че...

— Хрумна ми страхотна идея. Защо не отидем утре вечер? Ще я изведем да ядем сладолед или да се разходим.

— Ще ѝ се обадя.

В училище заварих Роли да мие чаша в учителската стая, за да си налее от невероятно отвратителното кафе, което правеха там.

— Как си? — попитах, приближавайки се зад гърба му.

Той подскочи.

— Господи.

— Извинявай, но аз работя тук. — Взех си чаша, напълних я и добавих няколко пакетчета захар, за да замаскирам гадния вкус. — Как си? — повторих.

Роли повдигна рамене. Изглеждаше разсеян.

— Нищо ново. А ти?

Въздъгнах.

— Снощи някой стоеше в мрака и наблюдаваше къщата ми, а когато се опитах да разбера кой е, избяга. — Отпих глътка кафе. Вкусът беше ужасно противен, но течността бе толкова студена, че почти не се забелязваше. — Кой отговаря за това? Да не би кафемашината ни да има договор с фирма за изхвърляне на отпадъци?

— Някой е наблюдавал дома ви? Защо според теб?

Свих рамене.

— Не знам, но в момента слагат секретни ключалки на вратите и ми се струва, че е точно навреме.

— Тръпки ме побиват. Може би някой е обикалял улицата и е търсел отворени врати на гаражи. Искал е да открадне нещо.

— Може би. Какъвто и да е случаят, новите ключалки не са лоша идея.

— Да. — Роли кимна. — Мисля да се пенсионирам по-рано.

Бяхме приключили да говорим за мен.

— Трябва да останеш поне до края на учебната година.

— Ами ако внезапно умра? Тогава ще трябва веднага да ми намерят заместник, нали? Пенсията ми ще бъде само няколко долара по-малко. Готов съм да променя живота си, Тери. Работата в училище не е като едно време. Винаги е имало трудни деца, но положението става все по-лошо. Носят оръжие. На родителите не им пука. Дадох четирийсет години на образователната система и сега искам да напусна. Милисънт и аз ще продадем къщата, ще внесем малко пари в банката, ще заминем за Брадентън и може би кръвното ми налягане малко ще се понижи.

— Днес наистина изглеждаш напрегнат. Може би трябва да се прибереш у дома.

— Нищо ми няма. — Не пушеше, но в момента приличаше на пушач, който отчаяно се нуждае от цигара. — Милисънт вече се пенсионира. Няма какво да ме спре. Никой от нас няма да стане по-млад, нали? Човек не знае колко му остава. В един миг си тук, а в следващия те няма.

— Сетих се нещо.

— Какво?

— За Тес.

Роли примига.

— Какво за Тес?

— Оказа се, че не е болна.

— Какво?

— Направили й друго изследване и установили, че първоначалната диагноза е погрешна. Тя не умира. Всичко е наред. Добре е.

Роли изглеждаше втрещен.

— Какви ги говориш?

— Казвам ти, че Тес е здрава.

— Но лекарите са й казали, че умира — бавно произнесе той, сякаш не беше в състояние да го възприеме. — А сега твърдят, че са сгрешили?

— Не бих го нарекъл лоша новина.

— Не, разбира се. Това е чудесно. По-хубаво е, отколкото първо да получиш добра новина, а после лоша.

— Така е.

Той погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам.

Също и аз. Часът ми по творческо писане започваше след минута. Бях дал на учениците за домашно да напишат писмо до непознат — реален или въображаем — и да му кажат нещо, което не биха споделили с друг. „Понякога е по-лесно да кажеш нещо много лично на непознат. Струва ти се, че не е толкова рисковано да излееш душата си пред човек, който не те познава“ — обясних аз.

Попитах дали има доброволец, който да задвижи нещата, и за моя изненада Бруно, всезнайкото на класа, вдигна ръка.

— Бруно?

— Да, господине. Готов съм.

Не му беше присъщо да вдига ръка, нито да си пише домашните. Бях нащрек, но и заинтригуван.

— Добре, Бруно, да чуем.

Той отвори тетрадката си и започна:

— Скъпи „Пентхаус“...

— Чакай — прекъснах го аз. Учениците вече се смееха. — Трябваше да напишеш писмо до непознат.

— Не познавам никого в „Пентхаус“ и направих точно каквото казахте. Написах им нещо, което не бих споделил с друг, не и с мама.

— Майка ти има пиърсинг на пъпа — обади се някой.

— Ще ти се и твоята майка да изглежда така, а не като пъпчив задник.

— Някой друг? — попитах аз.

— Не, чакайте — настоя Бруно. — Скъпи „Пентхаус“, искам да ти разкажа за преживяването на един мой много близък приятел, когото ще наричам господин Джонсън.

Хлапак на име Райън едва не падна от стола от смях.

Както обикновено, Джейн Скавуло седеше най-отзад, гледаше отегчено през прозореца и се държеше така, сякаш е над всичко, случващо се в часа. Трябваше да призная, че имаше право. Видът ѝ беше такъв, сякаш предпочита да е на всяко друго място, но не и там, и

ако в момента можеш да се погледна в огледало, щях да видя, че и моето изражение е същото.

Момичето пред нея, Валъри Суиндън, която обичаше да се подмазва, вдигна ръка.

— Драги президент Линкълн, мисля, че сте един от най-великите президенти, защото сте се борили да освободите робите и да направите всички равни.

Продължихме в същия дух. Учениците се прозяваха, въртяха очи, а аз си помислих колко е ужасно да не можеш да отдадеш дължимото на Ейбрахам Линкълн, без да изглеждаш като глупак. Докато Валъри четеше писмото си, мислите ми се насочиха към трагичната съдба и нелепата смърт на този велик човек.

Поканих още две хлапета да прочетат домашните си и после се обърнах към Джейн.

— Този път ще пропусна — отговори тя.

Щом часът свърши, докато минаваше покрай катедрата, тя остави своя лист.

„Драги непознат, това е писмо от един непознат до друг непознат. Имената са излишни и нямат абсолютно никакво значение, защото и без това никой не познава никого. Светът е населен с милиони непознати. Всеки е непознат за другия. Понякога си мислим, че познаваме другите хора, особено близките си, но ако наистина ги познаваме, тогава защо се изненадваме от глупостите, които вършат? Например родителите винаги се изненадват от пакостите на децата си. Отглеждат ги от бебета, прекарват всеки ден с тях, мислят ги за проклети ангели и после един ден ченгетата похлопват на вратата, за да съобщят, че детето им е разбило с бейзболна бухалка главата на друго хлапе. Или пък, ти си детето и мислиш, че нещата са супер, а сетне един ден баща ти пожелава всичко най-хубаво и си заминава. «Какво става, мамка му?» — чудиш се ти. След години майка ти заживява с друг мъж и той ти се вижда готин, но все си мислиш кога ли ще ви напусне. Такъв е животът. Постоянно се питаш кога ще се

сбогуваш с някого. Защото ако не ти се е случвало отдавна, знаеш, че скоро ще стане. Желая ти всичко най-хубаво, драги непознат“.

Прочетох домашното два пъти и после най-отгоре, с червената си химикалка, написах шестица.

* * *

Реших да се отбия при Памела на обяд, за да видя Синтия, но докато вървах към колата си на служебния паркинг, Лорън Уелс спря на празното място до мен. Шофираше с една ръка, а с другата беше притиснала мобилен телефон до ухото си.

Успях да я отбягвам вече два дни и в момента не ми се говореше с нея, но тя смъкна стъклото и докато бърбеше по телефона, повдигна брадичка, за да ми направи знак да почакам.

— Една секунда — каза Лорън по телефона и се обърна към мен. — Хей, не съм те виждала, откакто ходи при Паула. Ще те дават ли пак в предаването?

— Не.

На лицето ѝ се изписа разочарование.

— Жалко. Това можеше да помогне. Паула ли отказа?

— Нищо подобно.

— Виж, ще ми направиш ли една услуга? Само за миг. Ще кажеш ли „здравей“ на приятелката ми?

— Какво?

Подаде ми телефона.

— Името ѝ е Рейчъл. Само я поздрави. Ще припадне, когато ѝ кажа, че ти си съпругът на жената в предаването.

— Намери си собствен живот, Лорън — рекох аз, отворих вратата на колата си и се качих.

Тя се втренчи в мен с широко отворена уста и извика достатъчно силно, за да я чуя през стъклото.

— Мислиш се за голяма работа, но не си!

* * *

Отидох в магазина на Памела, но Синтия не беше там.

— Обади се и каза, че ключарят идва — обясни Памела.

Погледнах часовника си. Наближаваше един. Реших, че ако е дошъл навреме, ключарят щеше да си е тръгнал в десет, най-късно в единайсет.

Бръкнах в джоба си да извадя мобилния, но Памела ми предложи телефона на щанда.

— Здравей, Пам — отговори Синтия. — Много съжалявам. Идвам.

— Аз съм. Отбих се в магазина. Мислех, че ще си тук.

— Майсторът закъсня и замина преди малко. Тъкмо се готвя да тръгна.

— Кажи й да не се тревожи — рече Пам. — Няма много клиенти. Нека си вземе свободен ден.

— Чу ли? — попитах аз.

— Да. Добре, защото не мога да се съсредоточа върху нищо. Господин Абагнейл се обади. Исква да ни види. Ще дойде в четири и половина. Ще можеш ли да се прибереш вкъщи дотогава?

— Разбира се. Какво каза? Открил ли е нещо?

Памела озадачено повдигна вежди.

— Не пожела да ми каже. Щели сме да обсъдим всичко, когато дойде у нас.

— Добре ли си?

— Чувствам се малко странно.

— Аз също. Може да ни съобщи, че не е намерил нищо.

— Знам.

— Ще отидем ли при Тес утре?

— Оставих й съобщение. Не закъснявай.

— Какво става? — попита Пам, след като затворих.

— Наехме човек да разследва изчезването на семейството й.

— Е, не е моя работа, но ако питате мен, това се случи толкова отдавна, че само ще си хвърлите парите на вятъра. Никой няма да разбере какво е станало онази нощ.

— До скоро, Пам. Благодаря, че ми позволи да използвам телефона.

* * *

— Желаете ли кафе? — попита Синтия, когато Дентън Абагнейл влезе в дома ни.

— О, да. Много.

Той се настани на дивана, а Синтия донесе кафе, чаши, захар, сметана и шоколадови бисквити. Абагнейл си взе една. И двамата със Синтия си мислехме едно и също. „За бога, кажи ни какво си научил! Не издържаме повече.“

Синтия погледна подноса.

— Взела съм само две лъжички, Тери. Ще донесеш ли още една?

Отидох в кухнята, отворих чекмеджето и нещо привлече погледа ми към дъното му, между поставката за прибори и стената на чекмеджето, пълно с всевъзможни неща, от моливи и химикалки до малки пластмасови кламери от пликкове с хляб.

Ключ.

Извадих го. Беше резервният за задната врата, който обикновено закачахме на кукичка.

Върнах се във всекидневната и седнах. Детективът извади тефтерчето си, отвори го и прелисти няколко страници.

— Да видим какво има тук.

Синтия и аз се усмигнахме търпеливо.

— Аха, ето. — Абагнейл погледна Синтия. — Госпожо Арчър, какво можете да ми кажете за Винс Флеминг?

— Винс Флеминг?

— Да. Били сте с него онази вечер в колата му... — Той млъкна. — Извинете. Удобно ли е да говорите за това пред съпруга си?

— Няма проблем.

— Били сте в колата му пред търговския център. Там ви е намерил баща ви и ви е завел у дома.

— Да.

— Имах възможността да прегледам полицейските досиета по случая, а продуцентката на телевизионното предаване ми показа

записа. Повечето им информация е от полицейски източници и Винс Флеминг има пъстра история, ако схващате намека ми.

— Опасявам се, че след онази нощ не съм поддържала връзка с него — отвърна Синтия.

— През целия си живот е имал неприятности със закона. И баща му не е по-различен. Навремето Антъни Флеминг ръководел голяма престъпна организация.

— Като мафията ли? — попитах аз.

— Е, не толкова голяма, но е държал значителен дял от нелегалния пазар на наркотици между Ню Хейвън и Бриджпорт, проституция, отвлечане на камиони, такива неща.

— Боже мой — възкликна Синтия. — Нямах представа. Знаех, че Винс е лошо момче, но не и с какво се занимава баща му. Той още ли е жив?

— Не. Застреляли са го през 1992 година. Някакви амбициозни гангстери го убили в сделка, която се объркала.

Синтия поклати глава. Не можеше да повярва.

— Полицията заловила ли ги е?

— Не се е наложило. Хората на Антъни Флеминг се погрижили за тях. За отмъщение избили цялото семейство — и виновните, и невинните, които се оказали на погрешното място в погрешния момент. Предполага се, че Винс Флеминг е ръководел операцията, но нито е обвинен, нито осъден. — Абагнейл си взе още една бисквита. — Не трябва да го правя. Знам, че жена ми готви нещо вкусно за вечеря.

— Но какво общо има това със Синтия и семейството ѝ? — попитах аз.

— Нищо конкретно, но разбрах що за човек е Винс и се питам какъв е бил в нощта, когато семейството на съпругата ви е изчезнало.

— Смятате, че той има нещо общо? — попита Синтия.

— Не знам, но е имал причина да бъде ядосан. Баща ви ви е измъкнал от среща с него. Винс е бил унижен не само заради вас, но и заради себе си. И ако има връзка с изчезването на родителите и брат ви, ако... ги е убил — тихо добави детективът, — баща му е имал и средствата, и опита да му помогне да заличи следите си.

— Но навремето полицията сигурно е разследвала тази версия — възразих аз. — Не може да сте първият, който се е сетил за това.

— Прав сте. Полицията е разследвала версията, но не е открила нищо конкретно. Имало само подозрения. Винс и семейството му взаимно си осигурили алиби. Той казал, че се е прибрал вкъщи, след като Клейтън Биги завел дъщеря си у дома.

— Това би обяснило едно нещо — рече Синтия.

— Какво? — попитах аз.

Абагнейл се усмихна. Сигурно знаеше какъв ще бъде отговорът й.

— Защо съм жива.

Детективът кимна.

— Харесвал ви е.

— А брат ти? Винс не е имал нищо против Тод — настоях аз и отново се обърнах към Абагнейл. — Как ще го обясните?

— Тод може да е бил свидетел, който е трябвало да бъде елиминиран.

Всички се умълчахме за миг.

— Той имаше нож — наруши тишината Синтия.

— Кой? — попита Абагнейл. — Винс ли?

— В колата онази вечер. Показа ми го. Автоматичен джобен нож. Спомням си, че го държах... — Гласът й постепенно заглъхна и очите й се изцъклиха. — Ще припадна.

Побързах да я прегърна.

— Какво да ти донеса?

— Искам само... да се освежа... за миг. — Тя се опита да стане.

Изчаках да видя дали няма да залитне и разтревожено се втренчих в нея, докато се качваше по стълбите.

Абагнейл също я наблюдаваше и щом я чу, че затвори вратата на банята, се наведе към мен.

— Какво мислите?

— Не знам — отвърнах аз. — Мисля, че е изтощена.

Той кимна и известно време не каза нищо.

— Бащата на Винс Флеминг печелел много от незаконната си дейност. Ако се е чувствал отговорен за онова, което е направил синът му, имал е и финансовата възможност да дава пари на лелята на жена ви, за да изпрати племенницата си в колеж.

— Видели сте бележката. Тес ви я е показала.

— Да. И пликите. Доколкото разбирам, още не сте казали на съпругата си?

— Не, но мисля, че Тес смята да го направи. Тя тълкува решението на Синтия да ви наеме като знак, че е готова да научи всичко.

Абагнейл кимна замислено.

— Най-добре е да изясним нещата, щом се опитваме да намерим отговори.

— Смятаме да отидем на гости на Тес утре вечерта. Всъщност може би си заслужава да я видим още донечера. — Откровено казано, мислех за дневната тарифа на частния детектив.

— Добре. — Телефонът извъня в джоба му. — Несъмнено доклад за вечерята — рече той и извади телефона, но изражението му стана озадачено, когато видя номера, и го прибра в джоба си. — Може да оставят съобщение.

Чух, че Синтия слиза по стълбите.

— Госпожо Арчър, добре ли се чувствате? — попита Абагнейл и тя кимна. Той се прокашля. — Сигурна ли сте? Защото бих искал да повдигна и един друг въпрос.

— Разбира се. Моля ви, казвайте — отвърна Синтия.

— Може би има елементарно обяснение и е някаква чиновническа грешка. Щатската бюрокрация е известна с недоглежданията си.

— Да?

— Когато разбрах, че нямате снимка на баща си, казах, че ще проверя в Държавната автомобилна инспекция. Мислех, че ще ми помогнат, но се оказа, че не можах.

— Няма ли негова снимка? Било е, преди да сложат снимки на шофьорските книжки?

— Проблемът е там, че те изобщо нямат документи за баща ви. Според тях не е имал шофьорска книжка.

— Как така?

— Не е вписан никъде, госпожо Арчър. Що се отнася до Държавната автомобилна инспекция, баща ви не е съществувал.

— Може би е точно както казахте — предположи Синтия. — Хората непрекъснато изчезват от компютърните файлове.

Дентън Абагнейл кимна.

— Вярно е. Фактът, че Клейтън Биги не фигурира в регистрите на Държавната автомобилна инспекция, сам по себе си не означава нищо конкретно. След това обаче проверих архивите за социалното му осигуряване.

— Да?

— И там не се появи нищо. Трудно е да се намерят документи за баща ви някъде, госпожо Арчър. Не разполагаме с негова снимка. Прегледах съдържанието на кутиите ви, но не намерих фишове за заплати. Знаете ли името на фирмата, за която е работел?

— Не.

— Няма нищо за него и в данъчната служба. Доколкото разбрах, не е плащал данъци, поне не и под името Клейтън Биги.

— Какви ги говорите? — изуми се Синтия. — Твърдите, че е бил шпионин или таен агент?

Абагнейл се усмихна.

— Не е задължително да е толкова екзотично.

— Той пътуваше много. — Синтия ме погледна. — Какво мислиш? Възможно ли е да е бил правителствен агент и да са го изпращали на мисии?

— Струва ми се малко вероятно — отвърнах аз. — Още малко и ще започнем да се чудим дали не е бил извънземен. Може би е бил изпратен да ни изследва, а после се е върнал в родния си свят, като е взел майка ти и брат ти.

Синтия още изглеждаше малко замаяна.

— Пошегувах се — извиних се аз.

Детективът ни върна към реалността.

— Тази не е сред работните ми версии.

— А какви са версиите ви? — попитах аз.

Той пийна глътка кафе.

— Мога да измисля пет-шест въз основа на малкото, което знам в момента. Баща ви живял ли е под чуждо име? Бягал ли е от странно минало, вероятно престъпно? Винс Флеминг сторил ли е нещо лошо на семейството ви онази нощ? Престъпната организация на баща му свързана ли е по някакъв начин с нещо в миналото на вашия баща, което той успешно е криел?

— Не знаем нищо, нали? — попита Синтия.

Абагнейл уморено се облегна на възглавниците на дивана.

— След два дни въпросите без отговор в този случай ще се увеличат и ще трябва да ви попитам дали искате да продължа. Вече похарчих няколкостотин долара за усилията си. Сумата може да нарасне на хиляди. Ако искате да спра, няма проблем. Ще прекратя разследването и ще ви дам доклад какво съм научил дотук. Мога и да продължа да се ровя. Всичко зависи от вас.

Синтия отвори уста да каже нещо, но аз я изпреварих.

— Бихме желали да продължите.

— Добре. Ще работя по случая още два дни. В момента не ми трябва чек. Мисля, че след четирийсет и осем часа ще е ясно дали имам значителен напредък.

— Разбира се — отвърнах аз.

— Смятам да науча повече за Винс Флеминг. Как мислите, госпожо Арчър? Той е бил много млад през 1983 година, но дали е бил способен да навреди на семейството ви?

Синтия се замисли.

— Сега след толкова много години предполагам, че е възможно.

— Да, не бива да подминаваме нищо. Благодаря за кафето.

Преди да тръгне, детективът върна кутиите със спомени на Синтия. Тя затвори вратата след него и се обърна към мен.

— Кой е бил баща ми, по дяволите?

Сетих се за домашното на Джейн Скавуло по творческо писане. Всички сме непознати един за друг, а често знаем най-малко за близките си.

* * *

В продължение на двацет и пет години Синтия беше понасяла болката и безпокойството от изчезването на семейството си, без да има представа какво се е случило с тях. И въпреки че все още не знаехме отговора на този въпрос, откъслечни частици информация изплаваха на повърхността като останки от отдавна потънал кораб. Разкритията, че баща ѝ може би е живял под друго име и за миналото на Винс Флеминг можеше да се окажат по-мрачни, отколкото мислехме. Странното телефонно обаждане и загадъчната поява на шапката на Клейтън Биги. Мъжът, който наблюдаваше дома ни късно през нощта. Новината на Тес, че известно време е получавала пликосе с пари от анонимен източник, за да се грижи за племенницата си.

Реших, че Синтия има право да узнае за това. И че ще бъде по-добре да го научи от самата Тес.

По време на вечерята се опитахме да не обсъждаме въпросите, които Абагнейл повдигна. И двамата чувствахме, че коментираме прекалено много пред Грейс. Тя постоянно се заслушваше, долавяше по някоя информация всеки ден и я свързваше с нещо друго, което бе чула. Тревожихме се, че обсъждането на историята на Синтия, безпринципната ясновидка, разследването на Абагнейл, всичките тези неща може би допринасят за безпокойството на Грейс и страха ѝ, че някоя нощ ще бъдем унищожени от космическо тяло.

Ала колкото и да се мъчихме да отбягваме темата, често я повдигаше не друг, а Грейс.

— Къде е шапката? — попита тя и преглътна лъжица картофено пюре.

— Какво? — учуди се Синтия.

— Шапката на баща ти, която беше оставена тук. Къде е?

— Сложих я в килера.

— Може ли да я видя?

— Не. Не трябва да си играеш с нея.

— Няма да си играя с нея. Искам само да я видя.

— Не желая да си играеш с нея, нито да я докосваш! — отсече Синтия.

Грейс отново се залови с картофеното пюре.

Синтия беше замислена и нервна. И как иначе, след като преди час бе научила, че мъжът, когото през целия си живот бе познавала като Клейтън Биги, може изобщо да не е Клейтън Биги?

— Мисля, че трябва да отидем при Тес довечера — предложих аз.

— Да — веднага се съгласи Грейс. — Хайде да видим леля Тес. Синтия сякаш се пробуди от сън.

— Нали каза, че ще отидем утре?

— Знам, но реших, че е по-добре да я посетим тази вечер. Имаме да говорим за много неща. Трябва да й съобщим какво каза господин Абагнейл.

— Какво каза? — попита Грейс.

Хвърлих й поглед, който я накара да млъкне.

— Обадох се и оставих съобщение. Тес вероятно беше в градината. Ще ни се обади, щом го чуе.

— Ще й звънна — заявих аз и посегнах към телефона. След шест позвънявания се включи телефонният секретар. Нямах смисъл да оставям още едно съобщение.

Погледнах стенния часовник. Наближаваше седем. Каквото и да правеше Тес навън, вероятно нямаше да се бави още дълго.

— Да тръгваме. Може би тя ще си бъде вкъщи, когато пристигнем, или пък ще я чакаме да се появи. Имаш ключ от дома й, нали?

Синтия кимна.

— Не можем ли да го отложим за утре?

— Мисля, че тя не само ще иска да чуе какво е открил господин Абагнейл, но и да сподели някои неща с теб.

— Какви неща? — попита Синтия.

Грейс също ме гледаше с любопитство, но този път разумно замълча.

— Знам ли. Новата информация може да отключи спомени и да я накара да се сети за неща, които не са й хрумвали от години. Ако й кажем, че баща ти вероятно е имал друга самоличност, тя може да заяви, че това обяснява някои неща.

— Говориш така, сякаш знаеш какво ще каже.

Устата ми пресъхна. Станах, източих малко вода от крана, докато стане студена, напълних чашата, изпих я, обърнах се и се облегнах на плота.

— Е, добре. Грейс, майка ти и аз се нуждаем от усамотение.

— Не съм си довършила вечерята.

— Вземи си чинията и отиди да гледаш телевизия.

Тя грабна чинията си и излезе от кухнята. Изражението ѝ беше намусено. Сигурно мислеше, че ще изпусне интересни неща.

— Преди да ѝ направят последните изследвания, Тес смяташе, че умира.

— Знаел си — тихо каза Синтия.

— Да. Тя ми каза, че не ѝ остава много време.

— Запазил си го в тайна от мен?

— Моля те. Нека ти разкажа всичко. После ще се ядосваш. — Усетих как очите ѝ ме пронизват като ледени висулки. — Тогава ти беше под голямо напрежение и Тес сподели с мен, защото не беше сигурна дали ще понесеш новината. И добре, че не ти каза, защото излезе, че не е болна. Това е най-важното.

Синтия не отговори.

— Както и да е. Докато мислеше, че страда от неизлечимо заболяване, Тес ми каза още нещо. Смяташе, че трябва да го научиш в подходящ момент. Не беше сигурна дали ще има друга възможност да го сподели.

Разказах ѝ всичко — за анонимната бележка, парите, как са се появявали неочаквано на различни места, как са ѝ помогнали да завърши колежа и как Тес е пазила тайната през всичките тези години.

Синтия слушаше и ме прекъсна само два пъти с въпроси.

Приключих с разказа си. Тя изглеждаше вцепенена, а след това каза нещо, което не чувах често от нейната уста.

— Сипи ми едно питие.

Взех бутилка шотландско уиски от лавица високо в килера и ѝ налях малко. Тя го изпи на една дълга глътка и отново напълних чашката до половината.

Синтия изпи и нея.

— Е, добре, да отидем при Тес — съгласи се тя.

* * *

Предпочитахме да отидем у Тес без Грейс, но трудно щяхме да намерим детегледачка толкова бързо. И не само това. Знаехме, че

някой наблюдава дома ни и щяхме да бъдем неспокойни, ако оставехме дъщеря си на грижите на друг.

Казахме ѝ да си вземе някои неща, за да се забавлява, и тя грабна книгата „Космос“ и компактдиск с филма „Контакт“ с Джоди Фостър, за да можем да говорим насаме с Тес.

По пътя Грейс не бърбеше както обикновено. Мисля, че долавяше напрежението в колата, и мъдро реши да не обелва дума.

— Може да купим сладолед на връщане — наруших мълчанието аз. — Или да хапнем от сладоледа на Тес. Вероятно ѝ е останал от рождения ден.

Отбихме от главния път между Милфорд и Дерби и подкарахме по улицата на Тес.

Тя имаше джип субару. Все повтаряше, че не иска да заседне някъде в снежна виелица, ако се нуждае от продукти.

Грейс изскочи навън първа и хукна към къщата.

— Хей, почакай — извиках. — Не може да нахлуеш ей така.

Стигнахме до вратата и аз почуках. След няколко секунди потропах по-силно.

— Може да е отзад — предположи Синтия, — и да работи в градината.

Заобиколихме къщата. Както обикновено, Грейс изтърча напред, като подскачаше. Преди да се приближим до ъгъла, тя вече се връщаше.

— Няма я.

Разбира се, трябваше да проверим, но Грейс се оказа права. Тес не беше в задния двор и не работеше в градината, а здрачът постепенно се превръщаше в мрак.

Синтия похлопа на задната врата, която водеше право в кухнята.

Никой не отвори.

— Странно — отбеляза тя.

Стъмваше се, но лампите в къщата не бяха запалени.

Надникнах през прозорчето на вратата.

Не можех да бъда сигурен, но ми се стори, че видях нещо върху шахматно наредените черни и бели плочки на пода в кухнята.

Човек.

— Синтия, заведи Грейс в колата.

— Какво има?

— Не ѝ позволявай да влезе в къщата.

— Господи, Тери. Какво става?

Хванах валчестата дръжка, бавно я превъртах и я бутнах. Вратата не беше заключена.

Влязох. Синтия надзърташе над рамото ми, плъзна ръка по стената, намери електрическия ключ за осветлението и щракна лампата.

Лея Тес лежеше по лице на пода на кухнята. Главата ѝ беше изкривена под странен ъгъл. Едната ѝ ръка беше протегната напред, а другата назад.

— Боже мой! — възкликна Синтия. — Сигурно е получила сърдечен удар.

Нямах медицинско образование, но на плочките имаше твърде много кръв, за да бъде сърдечен удар.

Може би ако Грейс не беше там, Синтия щеше да обезумее. Ала щом чу, че дъщеря ни тича към нас и се готви да прескочи стъпалата и да нахлуе в кухнята, тя се обърна, препречи пътя ѝ и я бутна към задния двор.

— Какво има? — извика Грейс. — Къде е леля Тес?

Коленичих до лелята на Синтия и предпазливо докоснах гърба ѝ. Беше много студена.

— Тес — промълвих аз.

Под нея имаше много кръв и не исках да я преобръщам. Някакъв глас в главата ми нашепна да не докосвам нищо. Наведох се да видя лицето ѝ. Косите ми се изправиха, като съзрях отворените ѝ, немигащи очи.

Доколкото можех да преценя, кръвта на пода беше засъхнала и съсирена, сякаш Тес лежеше там отдавна. В стаята се разнасяше противна миризма, която едва сега усетих.

Изправих се и протегнах ръка към телефона на стената, но после спрях. Гласът отново ми каза да не пипам нищо. Извадих мобилния си телефон и се обадох на полицията.

— Да, ще чакам тук — казах аз на диспечера. — Няма да ходя никъде.

Излязох от къщата и заобиколих отпред. Синтия и Грейс седяха на предната седалка на колата. Вратата беше отворена. Грейс бе увила ръка около шията на майка си и плачеше. Синтия изглежда беше изпаднала в шок.

Погледна ме. В очите ѝ се четеше въпрос. Отговорих, като няколко пъти бавно поклатих глава.

— Мислиш ли, че е получила сърдечен удар?

— Сърдечен удар? — попита Грейс. — Добре ли е леля Тес?

— Не — отвърнах аз. — Не е било сърдечен удар.

Полицайте бяха на същото мнение.

За един час дойдоха десетина коли, включително линейка и два телевизионни новинарски микробуса, които бяха задържани на главния път.

Двама детективи разговаряха с мен и Синтия, а трети стоеше при Грейс, която ни затрупа с въпроси. Обяснихме ѝ, че леля Тес е болна и ѝ се е случило нещо много лошо.

Меко казано.

Беше наръгана с нож. Някой бе грабнал кухненския нож и я беше намушкал. Докато бях в кухнята, а Синтия отговаряше на въпросите на друго ченге в една от патрулните коли, чух жена от съдебна медицина да казва на детектива, че на този етап не може да бъде сигурна, но ножът е пронизал Тес право в сърцето.

Господи.

Зададох ми куп въпроси. Защо сме дошли? Отвърнах, че сме дошли на гости и да празнуваме, защото Тес е получила добра новина от лекарите. Мислели, че е болна, но се оказало, че ѝ няма нищо.

Детективът изсумтя, но явно беше професионалист, защото не се усмихна.

— Имате ли представа кой може да го е направил? — попита той.

— Не — отговорих аз и това беше самата истина.

— Може би е било влизане с взлом, извършено от хлапаци, които търсят пари за наркотици.

— На това ли ви прилича? — попитах аз.

Детективът се замисли.

— Не. Струва ми се, че нищо не е откраднато. Можело е да вземат ключовете на колата и да я задигнат, но не са го направили.

— Те?

Този път детективът се усмихна.

— По-лесно е да кажа така вместо „той“ или „тя“. Може да е бил един, а може да са били и повече. Засега не знаем.

— Убийството може да е свързано с нещо, което се е случило на съпругата ми — колебливо подметнах аз.

— Какво?

— Преди двайсет и пет години.

Разказах му колкото е възможно по-сбита версия на историята на Синтия и добавих, че напоследък е имало странно развитие, особено след телевизионното предаване.

— Може би съм го гледал. Шоуто на Паула, нали?

— Да — отвърнах аз и му казах, че от няколко дни сме наели частен детектив да разследва случая. — Дентън Абагнейл.

— А, познавам го. Добър е. Знам как да се свържа с него.

Той ме освободи с уговорката все още да не се връщам в Милфорд и да остана, в случай че има въпроси в последната минута, и аз тръгнах да търся Синтия. Никой не я разпитваше и я намерих отново да седи с Грейс на предната седалка в колата ни. Дъщеря ни изглеждаше уязвима и уплашена.

— Леля Тес мъртва ли е, татко?

Погледнах Синтия, очаквайки сигнал дали да ѝ кажа истината или не, но не видях нищо.

— Да, миличка, мъртва е.

Устните на Грейс се разтрепериха.

— Можеше да ми кажеш — монотонно изрече Синтия.

— Какво?

— Каквото ти е казала Тес.

— Да, можех. Трябваше.

Тя се замисли и внимателно подбра думите си.

— И тогава това може би нямаше да се случи.

— Синти, не виждам как... откъде да знам...

— Да. Няма как да знаеш. Но ако ми беше казал за пликовете с пари, аз щях да съм тук, при нея. Щяхме да си блъскаме главите, опитвайки се да разберем какво означава всичко това, и може би щяхме да измислим нещо, преди някой да има възможност да я убие.

— Синти, не разбирам...

— Какво друго не си ми казал, Тери? Какви други неща криеш, за да ме предпазиш? Какво още ти е казала? Какво друго знаеш, което да не мога да понеса?

Грейс се заплака и зарови лице в гърдите ѝ. Очевидно се бяхме отказали да крием истината от нея.

— Кълна се в Бога, че съм премълчал в твой интерес.

Тя притисна Грейс до себе си.

— Какво друго, Тери?

— Нищо.

Имаше обаче още нещо, което не бях споменал пред нея, защото не знаех дали е важно.

Следователите ме заведоха обратно в кухнята и ме помолиха да опиша всичките си движения, къде съм стоял, какво съм правил и какво съм докоснал.

Докато излизах от стаята, случайно погледнах малкото табло за бележки до телефона. Там беше снимката на Грейс, направена по време на пътуването ни до Дисни Уърлд.

Какво ми беше казала Тес по телефона, след като Дентън Абагнейл беше ходил при нея?

Аз споменах нещо от сорта: „Ако се сетиш още нещо, обади му се“. А Тес отвърна: „И той така ми каза. Даде ми визитката си. В момента я гледам. Закачена е на таблото до телефона и снимката на Грейс с Гуфи“.

На таблото вече нямаше визитна картичка.

21

— Не думай — рече тя. — Учудващо развитие.

— Да, вярно е — отвърна той.

— Виж ти. Само като си помисля, че говорихме за нея.

— Знам.

— Страхотно съвпадение, след като ти си там.

— Да.

— Така ѝ се пада.

— Знаех, че няма да се разстроиш, когато ти кажа, но мисля, че трябва да изчакаме два дни за следващия етап.

— Така ли? — Тя знаеше, че го беше учила на добродетелта да не бърза, но изведнъж стана нетърпелива.

— Погребението ще бъде утре. Нужна е сериозна подготовка за такова нещо, а тя няма други роднини да уредят церемонията.

— Ясно.

— Сестра ми ще бъде заета да урежда нещата, затова може би трябва да изчакаме всичко да свърши.

— Разбирам, но искам да направим нещо за мен.

— Да?

— Нещо дребно.

— Какво?

— Не я наричай „сестра ми“.

— Съжалявам.

— Знаеш какво изпитвам.

— Добре. Аз само... Тя е...

— Не ми пука.

— Добре, мамо. Няма да се повтори.

Нямаше много хора, на които да се обадим.

Патриша Биги, майката на Синтия, беше единствената сестра на Тес. Родителите им, разбира се, бяха починали отдавна. Макар че е била омъжена за кратко, Тес нямаше деца и беше безсмислено да се опитваме да издирим бившия ѝ съпруг. И без това вероятно нямаше да дойде на погребението, пък и тя не би искала негодникът да бъде там.

Тес не поддържаше връзка с колегите от „Пътно строителство“, където беше работила, преди да се пенсионира. А и според онова, което ни бе разказвала, нямаше приятели там. Не одобрявали либералните ѝ възгледи. Членуваше в клуб по бридж, но Синтия нямаше представа кои са партньорите ѝ, затова не се обадохме и там.

Оказа се, че не е необходимо да съобщаваме на никого за погребението. Смъртта на Тес Берман беше влязла в новините.

Излъчиха интервюта със съседите на засенчената от дърветата улица. Никой не бе забелязал нищо необикновено да се случва в квартала в часовете преди убийството.

— Чудна работа — каза единият пред телевизионните камери.

— Тук не стават такива неща — добави друг.

— Внимаваме и заключваме вратите и прозорците си нощем — заяви трети.

Може би ако Тес беше смъртоносно наръгана с нож от бивш съпруг или отхвърлен любовник, съседите щяха да се чувстват по-спокойни. Полицаяте обаче съобщиха, че нямат представа кой го е извършил, нито какъв е мотивът.

Нямаше следи от влизане с взлом, нито от борба, с изключение на масата в кухнята, изместена леко накриво, и един съборен стол. Убиецът изглежда беше действал бързо. Тес се бе съпротивлявала една-две минути, достатъчно дълго нападателят да се спъне в масата и да преобърне стола. Ала после ножът беше попаднал в целта и тя бе паднала мъртва.

Ченгетата казаха, че трупът е лежал на пода двацет и четири часа.

Замислих се какво бяхме правили, докато Тес бе лежала в локва от собствената си кръв. Подготвихме се да си легнем, спяхме, станавме, измихме си зъбите, слушахме сутрешните новини по радиото, отидохме на работа, обядвахме и прекарахме цял ден от живота си, докато тя е лежала мъртва.

Мислите ми дойдоха в повече.

Положих усилия да престана, но в съзнанието ми изникнаха не по-малко обезпокоителни теми. Кой я беше убил? Защо? Дали беше жертва на случаен нападател, или убийството ѝ имаше връзка със Синтия и заплахата в бележката, написана преди толкова много години?

Къде беше визитката на Дентън Абагнейл? Да не би Тес да не я бе закачила на таблото, както ми каза? Или е решила, че няма да му се обади с повече информация, и я е изхвърлила?

На следващата сутрин, измъчван от тези и други въпроси, намерих визитната картичка, която детективът ни беше оставил, и се обадох на мобилния му телефон.

Доставчикът на услугата се намеси веднага, подкани ме да оставя съобщение и изказа предположение, че телефонът на абоната е изключен.

Опитах домашния му телефон. Отговори жена.

— Извинете, там ли е господин Абагнейл?

— Кой го търси?

— Госпожа Абагнейл ли се обажда?

— Кой е?

— Тери Арчър.

— Господин Арчър! — Гласът ѝ прозвуча леко истерично. — Тъкмо щях да ви се обаждам!

— Госпожо Абагнейл, трябва да говоря със съпруга ви. Възможно е полицията вече да се е свързала с него. Снощи им дадох телефонния му номер и...

— Чували ли сте го?

— Моля?

— Чували ли сте се с Дентън? Знаете ли къде е?

— Не.

— Това не му е присъщо. Понякога му се налага да работи и нощем, но винаги ми се обажда.

Стомахът ми се сви от лошо предчувствие.

— Той беше у дома вчера късно следобед. Разказа ни докъде е стигнал с разследването.

— Знам. Позвъних му точно след като беше излязъл от вас. Каза ми, че някой му е оставил съобщение и ще се обади пак.

Спомних си, че телефонът му иззвъня, докато седеше във всекидневната ни, как предположи, че е съпругата му, за да му каже какво готви за вечеря, как го погледна, изненадан, че обаждането не е от дома му, и го остави на телефонния секретар.

— Обадиха ли му се?

— Не знам. Тогава за последен път говорих с него.

— Свързахте ли се с полицията?

— Едва не получих инфаркт, когато дойдоха сутринта, но беше заради някаква жена, убита в дома си близо до Дерби.

— Лелята на съпругата ми. Отидохме ѝ на гости и я намерихме мъртва.

— Боже мой. Много съжалявам.

Замислих се какво да кажа, като се имаше предвид, че напоследък бях усвоил навика да крия разни неща от хората от страх, че ще ги разтревожа безпричинно. Тази политика обаче не ми се отплащаше.

— Госпожо Абагнейл, не искам да ви тревожа и съм убеден, че има абсолютно безобидна причина съпругът ви да не се е свързал с вас, но мисля, че трябва да се обадите на полицията.

Тя тихо възкликна.

— Кажете им, че съпруга ви го няма, макар да не е минало много време.

— Разбирам. Ще го направя.

— И ми се обадете, ако нещо се случи. Ще ви кажа номера на мобилния и домашния си телефон.

Тя ме помоли да изчакам, докато вземе нещо за писане. Предполагам, че съпругите на детективите винаги държат тефтерче и химикалка до телефона.

Синтия влезе в кухнята. Готвеше се да отиде в погребалното бюро. Тес, Господ да благослови душата ѝ, бе уредила предварително

тези въпроси, за да улесни максимално нещата за любимите си хора, и преди години беше платила погребението си. Прахът ѝ трябваше да бъде разпръснат над пролива Лонг Айланд.

— Синти.

Тя не отговори. Не ми обръщаше внимание. Независимо че в това нямаше логика, тя си мислеше, че донякъде съм отговорен за смъртта на Тес. Дори аз се запитах дали нещо би се променило, ако веднага ѝ бях разказал всичко, което знам. Щеше ли Тес да бъде в дома си, когато убиецът бе дошъл, ако Синтия знаеше как е платено за образованието ѝ? Или и двете щяха да бъдат другаде, да работят заедно и може би да помагат на Абагнейл в разследването?

Нямаше как да знам. И трябваше да живея в неведение.

Разбира се, и двамата не бяхме на работа. Синтия си беше взела неопределен брой почивни дни от магазина за дамско облекло, а аз се обадох в училище и им казах, че ще отсъствам известно време и по-добре да ми намерят заместник. Който и да беше, желях му успех в моите часове.

— От сега нататък няма да крия нищо от теб — обещах аз. — Случи се и нещо друго, за което трябва да знаеш.

Синтия спря, преди да излезе от кухнята, но не се обърна да ме погледне.

— Преди малко говорих със съпругата на Дентън Абагнейл. Изчезнал е.

Тя леко залитна на една страна, сякаш част от въздуха излезе от гърдите ѝ.

— Какво каза? — попита.

Разказах ѝ всичко.

Синтия протегна ръка и се подпря на стената, за да не загуби равновесие.

— Трябва да отида в погребалната агенция и да взема няколко решения в последната минута.

— Разбира се. Искаш ли да дойда с теб?

— Не — отвърна тя и излезе.

* * *

Известно време не знаех какво друго да правя, освен да се тревожа. Разчистих кухнята, разчистих къщата и безуспешно се опитах да закрепя телескопа на Грейс по-стабилно за статива.

Върнах се долу и погледът ми се спря на двете картонени кутии от обувки на масичката за кафе. Абагнейл ги беше върнал предишния ден. Взех ги, занесох ги в кухнята, сложих ги на масата и започнах да изваждам нещата едно по едно, както сигурно беше направил и той.

Когато бе разчистила дома си като ученичка, Синтия беше изсипала съдържанието на чекмеджетата и нощните шкафчета на родителите си в тези кутии. Като повечето чекмеджета те бяха хранилище за важни и незначителни неща, дребни монети, ключове, които вече не знаеш коя врата отварят, рецепти, талони, изрезки от вестници, копчета и стари писалки.

Клейтън Биги не беше сантиментален, но бе запазил странни неща като изрезки от вестници, например снимка на баскетболния отбор, където беше играл Тод. Още по-вероятно беше да е запазил нещо, свързано с риболова. Синтия ми бе казала, че четял спортната секция на вестниците и търсел новини за риболовни турнири и разкази за пътешествия в езера, където имало толкова много риба, че буквално скачала в лодките.

В кутията имаше пет-шест такива изрезки, които Синтия бе изровила от нощното шкафче на Клейтън преди години, преди мебелите и къщата да бъдат продадени. Запитах се кога ли ще осъзнае, че няма смисъл да ги пази повече. Разгърнах пожълтелите изрезки, като внимавах да не ги скъсам, за да видя какво пише в тях.

Нещо в едната привлече погледа ми.

Беше изрезка от страниците на „Хартфорд Кюрант“, статия за лов на риба с мухи по река Хаусатоник. Онзи, който я беше изрязал от вестника, по всяка вероятност Клейтън, го бе направил много старателно и беше прокарал ножиците надолу по краищата между първата и последната колонка. Историята беше публикувана над невидими обяви, наредени стъпаловидно в долния ляв ъгъл.

Стори ми се странно, че е останала новина, която не е свързана с риболова с мухи, но е подгъната в долния десен ъгъл.

Беше дълга само няколко сантиметра.

„Полицията все още не разполага с улики за смъртта на двайсет и седем годишната Кони Гормли от Шарън, блъсната от кола, избягала от местопроизшествието. Трупът ѝ е бил захвърлен в канавката край магистрала 7 в неделя сутринта. Следователите са на мнение, че Гормли, неомъжена млада жена, която е работела в «Дънкин Донътс» в Торингтън, е вървяла по магистралата близо до моста Корнуол, когато е била блъсната от кола, пътуваща на юг късно в петък през нощта. Според полицаите тялото на Гормли е било преместено в канавката, след като е била блъсната. Детективите предполагат, че шофьорът може да е преместил трупа, вероятно за да не бъде забелязан веднага“.

Запитах се защо всичко друго около репортажа е прилежно изрязано, но самата статия е оставена непокътната. Датата на страницата на вестника беше 15 октомври 1982 година.

Разсъждавах по този въпрос, когато чух, че някой почука на вратата. Оставих изрезката, станах от стола и отидох да отворя.

Беше Кийша Цейлон, ясновидката, жената от телевизионното предаване, която необяснимо защо бе загубила способността си да долавя свръхестествени вибрации, щом беше разбрала, че продуцентите няма да ѝ платят.

— Господин Арчър? — Още беше облечена неприсъщо за медиум, в делови костюм и без забрадка и огромни обеци на ушите.

Кимнах предпазливо.

— Аз съм Кийша Цейлон. Запознахме се в телевизията.

— Спомням си.

— Първо, искам да се извиня за случилото се там. Те бяха обещали да ми платят и това действително доведе до разногласие, но не трябваше да става пред съпругата ви.

Не казах нищо.

— Както и да е — продължи тя. Очевидно не очакваше, че ще трябва да говори и от мое име. — Факт е, че наистина знам неща, които бих искала да споделя с вас и съпругата ви, защото може да помогнат във връзка с изчезналото ѝ семейство.

Пак не пророних нито дума.

— Може ли да вляза? — попита Кийша.

Щеше ми се да тресна вратата в лицето ѝ, но после се сетих какво беше казала Синтия, когато отидохме при ясновидката. Беше изразила готовност да изглежда като глупачка, ако има вероятност дори едно на милион някой да ѝ каже нещо полезно.

Разбира се, вече си бяхме изпатили от Кийша Цейлон, но фактът, че тя иска да говорим за втори път, ме накара да се запитам дали да не я изслушам.

Поколебах се за миг, после отворих широко вратата и я поканих да влезе. Насочих я към всекидневната, където Абагнейл беше седял преди няколко часа. Седнах срещу нея и кръстосах крака.

— Разбирам, че изпитвате недоверие — започна врачката, — но около нас непрекъснато витаят множество загадъчни сили, а само неколцина умеят да контактуват с тях.

— Аха.

— Когато науча информация, която може да бъде важна за човек, преживял тревожен период, се чувствам задължена да споделя прозрението. Това е единственото отговорно поведение, когато си благословен с такава дарба.

— Разбира се.

— Финансовото възнаграждение е на второ място.

— Предполагам. — Въпреки че имах добри намерения, когато позволих на Кийша Цейлон да влезе в дома ми, вече започвах да мисля, че съм направил грешка.

— Разбирам, че не ми вярвате, но наистина виждам разни неща.

Не беше ли моментът да каже: „Виждам мъртъвци“?

— И съм готова да ги споделя с вас и съпругата ви, ако искате — добави тя. — Но ще ви помоля да си помислите за някаква компенсация за мен, след като видях, че телевизията не желае да се обвърже с такъв ангажимент от ваше име.

— Какъв вид компенсация имате предвид?

Ясновидката повдигна вежди, сякаш не беше мислила за някаква определена сума, преди да почука на вратата ни.

— Хванахте ме натясно. Мислех си за нещо от порядъка на хиляда долара. Разбрах, че толкова щяха да ми платят от телевизията, преди да се откажат от задължението си.

— Ясно. Може би първо ще ми намекнете каква е информацията ви, а после ще реша дали заслужава хиляда долара.

Тя кимна.

— Струва ми се приемливо. Дайте ми една минута. — Врачката се облегна на възглавниците, повдигна глава и затвори очи. В продължение на трийсет секунди не помръдна и не издаде звук, сякаш бе изпаднала в унес, готова да се свърже със света на духовете. — Виждам къща.

— Къща — повторих аз. Сега вече нещата започваха да се конкретизират.

— На улица, където играят деца и има много дървета. Виждам възрастна дама, която минава покрай къщата, и възрастен мъж. С тях върви друг мъж, но по-млад. Може би е техен син. Мисля, че е Тод... Опитвам се да видя добре къщата, да се съсредоточа върху нея...

— Къщата бледожълта ли е?

Кийша Цейлон стисна още по-силно очи.

— Да.

— Боже мой. А капациите на прозорците зелени ли са? Тъмнозелени?

Тя леко наклони глава на една страна, сякаш проверяваше.

— Да.

— А на прозорците има ли сандъчета с цветя? И цветята петунии ли са? Можете ли да кажете? Много е важно.

Ясновидката бавно кимна.

— Да, точно така. Сандъчетата на прозорците са пълни с петунии. Знаете ли тази къща?

— Не, съчиних си всичко.

Кийша Цейлон ядосано отвори очи.

— Шибано копеле.

— Мисля, че приключихме.

— Дължите ми хиляда долара.

Нима очакваше да се хвана пак, след като веднъж вече ме беше преметнала със същия номер?

— Не мисля.

— Платете ми хиляда долара, защото... — Тя трескаво се опитваше да измисли нещо. — Знам и още нещо. Имах друго видение. За дъщеря ви, вашето момиченце. Тя ще бъде в голяма опасност.

— Голяма опасност?

— Да. Намира се в кола. Високо горе. Платете ми и ще ви кажа повече, за да я спасите.

Чух, че навън се тресна вратата на кола.

— И аз имам видение. — Докоснах с пръсти слепоочията си. — Виждам съпругата си, която всеки момент ще влезе през онази врата.

Така и стана. Синтия огледа всекидневната, без да пророни дума.

— Здравей, скъпа — безцеремонно рекох аз. — Помниш ли Кийша Цейлон, най-великата ясновидка в света? Искаше да продаде прозренията си за миналото, затова в последен измъчен опит да измъкне хиляда долара от нас скалъпи видение за бъдещето на Грейс. Опитва се да използва най-големите ни страхове, когато сме в отчаяно положение. — Погледнах ясновидката. — Нали така?

Тя не отговори.

— Какво стана в погребалното бюро? — обърнах се аз към Синтия, а после отново към врачката. — Леля й почина. Избрали сте абсолютно неподходящ момент.

И сетне нещата се развиха мълниеносно.

Синтия сграбчи жената за косите, издърпа я от дивана и я изблъска към външната врата.

Лицето ѝ се зачерви от гняв. Кийша Цейлон беше едра, но Синтия я влачеше, сякаш бе сламена кукла. Без да обръща внимание на писъците и потока от обидни думи, който се лееше от устата ѝ, Синтия отвори вратата и избута измамницата на стъпалата. Кийша Цейлон не успя да запази равновесие, спъна се, претърколи се надолу и полетя с главата напред към моравата.

— Остави ни на мира, лъжлива, алчна кучко! — изкрещя Синтия и тресна вратата. Очите ѝ още бяха обезумели, когато ме погледна, докато си поемаше дъх.

Имах чувството, че изкараха въздуха от белите ми дробове.

След церемонията директорът на погребалната агенция ни закара с кадилака си до пристанището на Милфорд, където държеше неголяма моторна лодка. Роли Каръдърс и съпругата му Милисът взеха Памела в колата си и се присъединиха към нас.

Качихме се в лодката и се отдалечихме на километър и половина от брега, навътре в пролива Лонг Айланд. Когато бях малък, мислех, че е страхотно да живееш в някоя къща на плажа край Бродуей, но след преминаването на урагана Глория през 1985 година промених решението си. Ураганите във Флорида се преживяват трудно, но тези в Кънектикът помниш до края на живота си.

За наш късмет, като се имаше предвид защо бяхме в пролива в онзи ден, ветровете бяха слаби. Директорът на погребалния дом, чийто чар изглеждаше искрен, а не престорен, беше донесъл урната с праха на Тес.

Не разговаряхме много, въпреки че Милисът направи опит да наруши мълчанието и сложи ръка на рамото на Синтия.

— Тес сполучи с чудесен ден за изпълнение на последното й желание.

Може би ако бе починала от заболяване, това вероятно щеше да бъде някакво успокоение, но когато някой умре от насилствена смърт, е трудно да намериш утеха в нещо.

Синтия се опита да приеме забележката в духа, в който беше предложена. Милисът и Роли й бяха приятели много преди да се запозная с нея. Те й бяха неофициални леля и чичо и се бяха грижили за нея през годините. Милисът и майката на Синтия бяха израснали на една улица и въпреки че Патриша била няколко години по-голяма, се бяха сприятелили. След като двете се бяха омъжили, семействата им често са си ходили на гости. Милисът и Роли имаха възможността да наблюдават как расте Синтия и се интересуваха от живота й след изчезването на нейните близки. Роли беше много по-активен от Милисът в това отношение.

— Прекрасен ден — отбеляза той и се приближи до Синтия. Беше навел глава и вероятно мислеше, че позата ще му помогне да стои стабилно на краката си, докато лодката плаваше в развълнуваното море. — Но знам, че това не прави нещата по-лесни.

Памела също отиде при Синтия, като леко залиташе, може би осъзнавайки, че високите токчета не са подходящи за палуба на плавателен съд, и я прегърна.

— Кой може да го е направил? — изхлипа Синтия. — Тес не е сторила нищо лошо на никого. И последният член на семейството ми си отиде.

Памела я притисна до себе си.

— Знам, моя любов. Тя беше добра към теб, към всички. Трябва да е бил някой ненормален.

Роли възмутено поклати глава, сякаш искаше да каже: „Какво става с този свят?“, приближи се до кърмата и се втренчи в бялата разпенена диря на лодката. Отидох при него.

— Благодаря, че дойдохте. Това означава много за Синтия.

Той ме погледна учудено.

— Шегуваш ли се? Знаеш, че винаги съм до вас, когато се нуждаете от мен. — Поклати глава. — Мислиш ли, че наистина го е извършил някой луд?

— Не. Според мен не е бил непознат. Смятам, че Тес е била убита поради определена причина.

— Какво мисли полицията?

— Доколкото разбирам, няма представа. Започнах да разказвам на полицаите за случилото се преди двайсет и пет години, но погледите им се замъглиха, сякаш им дойде прекалено много да го приемат.

— Какво очакваш? Заети са да пазят спокойствието на хората.

Моторната лодка намали и спря. Директорът на погребалното бюро се приближи до нас.

— Господин Арчър? Мисля, че сме готови.

Събрахме се плътно един до друг на палубата и официално връчиха урната на Синтия. Помогнах ѝ да я отвори. И двамата сякаш боравехме с динамит и се опасявахме, че може да изсипем праха на Тес в неподходящ момент. Синтия хвана урната в двете си ръце, отиде

до перилата и я преобърна. Грейс, аз, Роли, Милисънт и Памела гледахме отстрани.

Прахът на Тес се изсипа във водата, разтвори се и изчезна. За няколко секунди от тленните останки не остана следа. Синтия ми върна урната и за миг сякаш ѝ се зави свят. Роли я прихвана, но тя вдигна ръка да покаже, че всичко е наред.

Грейс беше донесла роза. Идеята беше нейна.

— Сбогом, лельо Тес — каза тя и хвърли цветето във водата. — Благодаря ти за книгата.

Сутринта Синтия спомена, че иска да каже няколко думи, но когато моментът настъпи, нямаше сили да ги произнесе. Аз също не можах да намеря по-смислени и сърдечни слова от простичкото прощаване на Грейс.

Върнахме се на пристанището. В края на кея стоеше ниска чернокожа жена в джинси и кафяво кожено яке. Беше закръглена, но демонстрира грациозност и пъргавина, когато хвана лодката и помогна да я завържат.

— Терънс Арчър? — попита тя. Имаше бостънски акцент.

— Да — отвърнах аз.

Жената ми показва значка и се представи като Рона Уедмор, детектив от полицията. И не беше от Бостън, а от Милфорд. Протегна ръка и помогна на Синтия да слезе на пристана, а аз пренесох Грейс на наклонените дъски.

— Бих искала да поговорим — заяви следователката, без да попита дали е удобно.

Синтия каза, че ще гледа Грейс. Памела беше до нея. Роли остана по-назад с Милисънт. Уедмор и аз бавно тръгнахме по кея и се отправихме към черна кола без опознавателни знаци.

— За Тес ли става дума? — попитах аз. — Арестувахте ли някого?

— Още не. Полагаме усилия, но случаят е възложен на друг детектив. Информирана съм как върви разследването. — Тя говореше бързо и изстрелваше думите като куршуми. — Дошла съм да ви разпитам за Дентън Абагнейл.

Стъписах се.

— Да?

— Изчезнал е. В неизвестност е вече от два дни.

— Говорих със съпругата му сутринта, след като той идва у нас. Казах ѝ да се обади на полицията.

— Не сте ли го виждали оттогава?

— Не.

— А да ви се е обаждал?

— Не. Все си мисля, че случаят може да има връзка с убийството на лелята на съпругата ми. Абагнейл е ходил при нея скоро преди тя да умре. Оставил ѝ е визитката си и Тес ми каза, че я е закачила на таблото до телефона, но я нямаше, когато я намерихме мъртва.

Уедмор записа нещо в тефтерчето си.

— Абагнейл е работел за вас.

— Да.

— По времето, когато е изчезнал. — Това не беше въпрос. — Какво мислите?

— За кое?

— Какво може да му се е случило? — Тя ме погледна нетърпеливо, сякаш искаше да каже: „Какво друго?“.

Спрях и погледнах безоблачното синьо небе.

— Не искам да мисля такива неща, но смятам, че е мъртъв. Мисля, че дори е възможно убиецът да му се е обадил, докато Абагнейл беше у дома и обсъждахме нашия случай.

— В колко часа му се обадиха?

— Около пет следобед.

— Преди пет, след пет или в пет?

— Бих казал в пет.

— Влязохме във връзка с мобилния му оператор. Накарахме да се проверят всички входящи и изходящи обаждания. Имаше обаждане в пет часа от телефонен автомат в Милфорд. По-късно следваше още едно, от друг автомат, пак в Милфорд, на което е било отговорено, и после няколко обаждания от съпругата му, на които не е отговорил.

Нямах представа как да тълкувам това.

Синтия и Грейс се настаняха на задната седалка на кадилака на директора на погребалната агенция.

Уедмор агресивно се наведе към мен и въпреки че беше десетина сантиметра по-ниска, излъчваше силно присъствие.

— Кой би искал да убие леля ви и Дентън Абагнейл?

— Някой, който държи да се увери, че миналото ще остане погребано — отвърнах аз.

* * *

Милисът предложи да ни заведе на обяд, но Синтия отговори, че предпочита да се върне у дома, и се прибрахме. Грейс очевидно беше развълнувана от церемонията, защото за пръв път присъстваше на погребение, но се зарадвах, като видях, че има апетит. Веднага щом влязохме вкъщи, заяви, че е гладна и ако незабавно не хапне нещо, ще умре.

— Съжалявам — добави тя.

Синтия се усмихна.

— Искаш ли сандвич с риба тон?

— И целина?

— Ако е останала.

Грейс се приближи до хладилника и отвори отделението за зеленчуци.

— Има целина, но е малко омекнала.

— Извади я да я видя.

Преметнах сакото си на стола в кухнята и разхлабих вратовръзката си. Не беше необходимо да се издокарвам, за да преподавам в гимназията, и се чувствах притиснат и тромав в официално облекло. Седнах, опитах се да забравя поне за малко всичко случило се дотук в този ден, и се вгледах в моите две момичета. Синтия намери рибна консерва и отварачка, а Грейс сложи целината на плота.

Синтия изцеди олиото от консервата, изсипа рибата в чиния и помоли Грейс да донесе майонезата. Дъщеря ни отново отиде до хладилника, извади буркана, махна капачката и го сложи на плота, а сетне откъсна стрък целина и го размаха във въздуха. Беше като гумен.

Тя закачливо перна майка си по ръката с него.

Синтия се обърна, погледна я, протегна ръка, отчупи друг стрък целина и фрасна Грейс. Двете поведоха дуел със стръковете, започнаха да се смеят и накрая се прегърнаха.

Много пъти се бях питал каква майка е била Патриша и сега видях отговора.

* * *

— Днес изглеждаш много добре — отбеляза Синтия по-късно, след като Грейс се нахрани и се качи горе да се преоблече.

— Ти също.

— Извинявай.

— Моля?

— Извинявай. Не те обвинявам за Тес. Сгреших, че се нахвърлих така върху теб.

— Няма нищо. Трябваше да ти кажа всичко веднага.

Тя наведе глава.

— Може ли да те питам нещо, Синти? Защо мислиш, че баща ти би запазил изрезка от вестник за пътно произшествие?

— За какво говориш?

— Запазил е изрезка от вестник за убит с кола човек.

Кутиите със спомени още бяха на масата в кухнята. Най-отгоре беше статията за риболова с мухи заедно с репортажа за младата жена от Шарън, чийто труп бе намерен в канавка.

— Дай да я видя. — Синтия изми ръцете си и ги избърса. Дадох ѝ изрезката. Тя я взе внимателно, сякаш беше стар пергамент, и я прочете.

— Не мога да повярвам, че не съм я забелязала досега.

— Мислела си, че баща ти я е запазил заради статията за риболова с мухи.

— Може би.

— Да, но се питам кое е било на първо място. Дали е видял репортажа за злополуката и е започнал да го изрязва, но после е изрязал и историята за риболова с мухи, защото се е интересувал от това? Или е видял статията за риболова с мухи, а после е забелязал другата и поради някаква причина е изрязал и нея? Или... е искал да изреже статията за блъснатата жена, но се е тревожел, че ако някой, например майка ти, я види, ще започне да го разпитва, и затова е изрязал и другия репортаж за прикритие?

Синтия ми върна изрезката.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Не знам.

— Всеки път, когато преравам кутиите, се надявам, че ще открия нещо, което не съм забелязала. Отчайващо е. Искаш да намериш отговор, но той не е тук. И въпреки това продължавам да мисля, че ще намеря някаква улика, като парче от картинен ребус, което ти помага да наредиш останалите.

— Знам, знам.

— Как се казва убитата жена?

— Кони Гормли, на двајсет и седем години.

— Не съм чувала името. Нищо не ми говори. Ами ако това е важната улика?

— Мислиш ли?

Тя бавно поклати глава.

— Не.

Аз бях на същото мнение.

Този факт обаче не ми попречи да се кача горе с изрезката, да седна пред компютъра и да потърся информация за произшествието преди двајсет и шест години, довело до смъртта на Кони Гормли.

Не намерих нищо.

Потърсих името Гормли в онази част на Кънектикът в списъците с телефонни номера в интернет, записах ги, спрях, когато станаха шест, и тъкмо се канех да им се обадя, когато Синтия подаде глава в стаята.

— Какво правиш?

Обясних й.

Не знаех дали очаквам да възрази или да ме насърчи да се хвана за някоя сламка, колкото и да е тънка, но тя не коментира.

— Ще отида да полегна малко.

От другия край на линията отговориха. Представих се като Терънс Арчър от Милфорд и добавих, че вероятно съм сбъркал номера, но търся някой, който знае нещо за смъртта на Кони Гормли.

— Съжалявам, не съм чувал за нея — отговори човекът с първия номер.

— Кой? — Попита старицата от втория. — Не познавам Кони Гормли, но имам племенница на име Констънс Гормли. Тя е агент на недвижими имоти в Стратфорд. Страхотна е и ако си търсите къща,

може да ви намери нещо хубаво. Ще ви кажа телефонния ѝ номер, ако почакате една секунда.

Не исках да бъда груб, но изчаках пет минути и затворих.

— Господи. Кони? — възкликна третият човек, с когото се свързах. — Това беше много отдавна.

Оказа се, че съм попаднал на Хауард Гормли, шейсет и пет годишният ѝ брат.

— Защо се интересувате от случая след толкова много време?

— Откровено казано, не знам как да ви го обясня, господин Гормли. Семейството на съпругата ми е имало неприятности няколко месеца след злополуката със сестра ви. Опитваме се да разберем какво се е случило и сред спомените намерихме репортаж от вестник за Кони.

— Странно, нали?

— Да. Ако нямате нищо против да отговорите на няколко въпроса, нещата може да се изяснят. Или поне ще мога да елиминирам всякаква връзка между трагедиите на вашето и нашето семейство.

— Предполагам.

— Разбраха ли кой е блъснал сестра ви? Нямам информация по този въпрос. Предявиха ли обвинение към някого?

— Не. Ченгетата не откриха нищо, не арестуваха никого и след известно време сигурно са се отказали да издирват виновника.

— Съжалявам.

— Да. Това уби родителите ни. Скръбта ги съсипа. Майка ни почина две години по-късно, а баща ни година след нея. И двамата умряха от рак, но ако питате мен, тъгата отне живота им.

— Полицията разполагаше ли с някакви улики? Разбраха ли кой е бил шофьорът?

— От коя дата е репортажът, който сте намерили?

Статията беше до компютъра и му прочетох датата.

— Писана е доста по-рано, преди да открият, че всичко е нагласено.

— Нагласено?

— Отначало решиха, че някой пиан или лош шофьор я е блъснал, но на аутопсията забелязаха нещо странно.

— Какво?

— Не съм експерт, правя покриви, но ни казаха, че ударът с колата е станал, след като сестра ми вече е била мъртва.

— Чакайте малко. Кони е била мъртва, когато колата я е блъснала?

— Така казаха. И...

— Господин Гормли?

— Трудно ми е да говоря за това, въпреки че мина много време. Не искам да приказвам неща, които биха се отразили лошо на Кони, ако разбирате за какво намеквам.

— Разбирам.

— Полицаите казаха, че може би е била с някого малко преди да я оставят в канавката.

— Имате предвид, че...

— Не твърдят, че е била изнасилена, макар че според мен е било точно така. Но сестра ми излизаше с разни мъже и онази нощ вероятно се е срещнала с някого. Винаги съм се питал кой е бил той и кой е направил така, че да изглежда, сякаш е блъсната от кола и захвърлена в канавката.

Не знаех какво да кажа.

— Кони и аз бяхме много близки. Не одобрявах начина ѝ на живот, но от друга страна, и аз не бях ангел и нямах право да я поучавам. Мина много време, но още съм ядосан и искам да намерят копелето, което я е убило. Това обаче се случи толкова отдавна, че негодникът също може вече да е умрял.

— Да, възможно е.

* * *

Приключих разговора с Хауард Гормли, втренчих се в празното пространство и се помъчих да преценя дали злополуката с младата жена означава нещо.

И после инстинктивно, както често правя, влязох в електронната си поща, за да проверя дали имам съобщения. Както обикновено, имаше няколко, повечето от които предлагаха „Виагра“, съвети за борсата, къде да си намериш евтин „Ролекс“, обяви на вдовици на богати нигерийци, собственици на златни мини, които търсеха помощ,

за да прехвърлят милионите си в банкови сметки в Северна Америка. Филтърът за спам беше уловил само част от досадната информация.

Имаше обаче съобщение с адрес в „Хотмейл“, което съдържаше само цифри — 05121983 — и думите „Не след дълго“ в реда за темата.

Щракнах на него.

Съобщението беше кратко. „Драга Синтия, що се отнася до предишния ни разговор, семейството наистина ти прощава, но те не престават да се питат: защо?“.

Прочетох го сигурно пет пъти, а после се върнах на реда с темата. Какво щеше да се случи не след дълго?

— Как е разбрал електронния ни адрес? — зачудих се аз.

Синтия седеше пред компютъра, втрещена в екрана. По едно време протегна ръка към монитора, сякаш ако го докоснеш, съобщението можеше да разкрие повече за себе си.

— Баща ми — промълви тя.

— Какво за баща ти?

— Идвам е тук и е оставил шапката. Може да е огледал стаите, да е включил компютъра и да се е досетил какъв е електронният ни адрес.

— Синти — предпазливо започнах аз, — не знаем дали баща ти е оставил шапката. Нямаме представа кой я е оставил.

Замислих се за теорията на Роли и мимолетното ми подозрение, че Синтия може да е сложила шапката на масата в кухнята. И за миг ми мина през ума колко лесно е да си създадеш адрес в „Хотмейл“ и да си изпратиш съобщение.

„Престани“ — заповядах си.

— Но ти си права — добавих аз, защото усетих, че се наежи от забележката ми. — Неканеният гост може да се е качил горе, да е обиколил стаите, да е включил компютъра и да е разбрал адреса ни.

— Тогава е същият човек, който ми се обади. Той е изпратил и съобщението, вмъкнал се е в дома ни и е оставил шапката на баща ми.

В думите ѝ имаше логика, но се зачудих кой е този човек. Дали беше същият, който бе убил Тес? А мъжът, когото забелязах през телескопа на Грейс да наблюдава къщата ни онази нощ?

— И пак пише за прошка — добави Синтия. — Те ми прощавали. Защо го повтаря? И какво означава „не след дълго“?

Поклатих глава.

— Пък и адресът. — Посочих екрана. — Само цифри.

— Не са произволни цифри, а дата. Дванайсети май 1983 година, нощта, в която семейството ми изчезна.

* * *

— Не сме в безопасност — заяви Синтия по-късно същата вечер. Седеше в леглото и завивките бяха дръпнати до кръста ѝ. Надничах през прозореца на спалнята, за да хвърля един последен поглед към улицата, преди да си легна. Беше ми станало навик през последната седмица.

— Не сме в безопасност — повтори тя. — Знам, че и ти чувстваш същото. Тревожиш се, че ще ме разстроиш и ще ме изкараш от равновесие.

— Не се страхувам, че ще те изкарам от равновесие.

— Но не твърдиш, че сме в безопасност. И тримата сме в опасност.

Знаех го много добре. Не беше нужно да ми го напомня. Не ми излизаше от главата.

— Леля ми е убита — продължи Синтия. — Частният детектив, когото наехме да разбере какво се е случило със семейството ми, изчезна. Ти и Грейс сте видели мъж да наблюдава къщата ни преди няколко нощи. Някой е влизал в дома ни, Тери. Ако не е бил баща ми, значи е някой друг. Оставил е шапката и е седял пред компютъра ни.

— Не е бил баща ти.

— Нима знаеш кой я е оставил? Или мислиш, че баща ми е мъртъв?

Нямах какво да отговоря.

— Как мислиш, защо в Държавната автомобилна инспекция няма данни за шофьорската му книжка? — попита тя. — Нито номер на социално осигуряване?

— Не знам — уморено отвърнах аз.

— Според теб господин Абагнейл открил ли е нещо за Винс Флеминг? Спомена, че иска да научи повече за него. Вероятно е правил точно това, когато е изчезнал. Може би господин Абагнейл е добре, но следи Винс и не може да се обади на съпругата си.

— Виж, денят беше дълъг. Да се опитаме да поспим.

— Моля те, кажи ми, че не криеш нищо от мен, както направи за болестта на Тес и парите, които е получавала.

— Не крия нищо от теб. Нали ти показах съобщението по електронната поща? Можех да го изтрия и да не ти кажа. Но съм съгласен с теб, че трябва да внимаваме. Сложихме нови ключалки на вратите. Сега никой не може да влезе. И няма да те упреквам, че не позволяваш на Грейс да ходи сама на училище.

— Какво предполагаш, че става? — В гласа ѝ прозвуча обвинителна нотка, сякаш все още подозираше, че крия нещо от нея.

— Господи, нямам представа — троснато рекох аз. — Не моето проклето семейство е изчезнало от лицето на шибаната земя.

Синтия се стъписа и млъкна. Аз също се стреснах.

— Съжалявам. Извинявай. Не исках да го кажа. Всичко това ни се отразява.

— *Моите* проблеми се отразяват на *теб*.

— Не е така. Виж, трябва да отидем някъде за малко. Тримата. Ще напишем извинителна бележка на Грейс. Аз ще изпрося няколко дни от Роли. Той ще ми намери заместник, а Памела ще прояви разбиране, ако си вземеш отпуск и...

Синтия отметна завивките и стана.

— Ще спя при Грейс. Искам да бъда сигурна, че нищо няма да ѝ се случи. Някой трябва да направи нещо.

Замълчах. Тя пхна възглавницата си под мишница и излезе от спалнята.

Болеше ме главата и се отправих към банята да потърся хапчета в шкафчето, когато чух, че някой тича по коридора.

— Тери! Тери! — изкрещя Синтия още преди да нахлуе в спалнята.

— Какво?

— Грейс я няма. Не е в стаята си. Изчезнала е!

Тръгнах с нея към стаята на Грейс и по пътя запалих лампите в коридора. Изпреварих Синтия и влязох.

— Търсих я! — каза Синтия. — Не е тук!

— Грейс! — извиках аз, отворих вратата на дрешника и погледнах под леглото. Дрехите, с които дъщеря ни беше облечена през деня, бяха смачкани на топка и оставени на стола пред бюрото. Хукнах към банята, дръпнах завесата и погледнах във ваната. Нямаше никого. Синтия провери стаята с компютъра. Срецнахме се в коридора.

Нямаше следа от Грейс.

— Грейс! — извика Синтия.

Запалихме и другите лампи и побягнахме надолу по стълбите.

„Не може да е истина!“ — помислих си аз.

Синтия отвори вратата на мазето и извика името на дъщеря ни в мрака, но отговор не последва.

Влязох в кухнята и забелязах, че задната врата е открената.

Имах чувството, че сърцето ми спря.

— Обади се на полицията.

— Мили боже — възкликна Синтия.

Светнах външната лампа и се завтекох към двора.

— Грейс!

И после чух глас. Раздразнен.

— Татко, угаси лампата!

Погледнах надясно и видях Грейс. Стоеше по пижама на тревата, а телескопът беше насочен към нощното небе.

— Защо ме гледаш така? — попита тя.

* * *

И двамата вероятно трябваше да си почиваме повече, особено след нощта, която прекарахме, но сутринта отново се приготвихме да отидем на работа.

— Много съжалявам — за стотен път се извини Грейс, докато ядеше зърнената си закуска.

— Повече не прави така — предупреди я майка ѝ.

— Казах, че съжалявам.

Синтия беше спала при нея и смяташе да не я изпуска от поглед.

— Да знаеш, че хъркаш — укори я Грейс.

За пръв път от известно време изпитах желание да се засмея, но се въздържах.

Както обикновено, излязох пръв. Синтия не ми каза довиждане, нито ме изпрати до вратата. Още не беше забравила спречкването ни преди фалшивата тревога с Грейс. Точно когато трябваше да се сплотим, между нас се забиваше невидим клин. Тя продължаваше да

ме подозира, че крия нещо, а аз изпитвах към нея неловкост, която ми беше трудно да определя дори пред себе си.

Мислеше, че я обвинявам за всичките ни проблеми в момента. Миналото и пословичното бреме безспорно обсебваха дните и нощите ни и понякога може би наистина я обвинявах, въпреки че нямаше вина за изчезването на семейството си.

Общата ни грижа, разбира се, беше как всичко това се отразява върху Грейс. И начинът, който дъщеря ни избра да се справи със семейните тревоги — толкова обезпокоителен за нея, че мислите за разрушителни астероиди ѝ осигуриха бягство — стана причина за друг удар.

* * *

Учениците ми се държаха учудващо добре. Сигурно се беше разчуло, че съм отсъствал, защото в семейството ми е починал някой. Като повечето хищници в природата, гимназистите обикновено усещаха слабостта на жертвата и я използваха като свое предимство. Доколкото разбрах, определено го бяха направили със заместничката ми. Забелязали лекото ѝ заекване — по-скоро колебание с първата дума на всяко изречение, и започнали да я имитират. Първия ден учителката се беше върнала вкъщи обляна в сълзи. Колегите ми го съобщиха, докато обядвахме, без никакъв намек за съчувствие в гласовете. Училището беше джунгла и човек или успяваше, или не.

Но мен ме пожалиха. Не само групата по творческо писане, но и другите ми два класа. Мисля, че се държаха така не само от уважение към чувствата ми, това е била само малка част от мотивите им. Слушаха ме, защото наблюдаваха дали ще се държа по различен начин, ще пророня някоя сълза, ще стана нетърпелив към някого или ще тресна вратата.

Аз обаче не направих нищо такова, затова не можех да очаквам специално отношение на другия ден.

Джейн Скавуло остана след часа.

— Съжалявам за леля ви.

— Благодаря. Всъщност тя беше леля на жена ми, но я чувствах много близка.

— Все едно — приключи Джейн и хукна да настигне останалите ученици.

В средата на следобеда вървах по коридора близо до канцеларията, когато една от секретарките изскочи навън, видя ме и спря.

— Тъкмо щях да те търся. Позвъних в учителската стая, но те нямаше там.

— Защото съм тук — отвърнах аз.

— Търсят те по телефона. Мисля, че е съпругата ти.

— Добре.

— Ела да се обадиш от канцеларията.

— Добре.

Последвах я и тя посочи телефона на бюрото си. Една от светлинките мигаше.

— Натисни я.

Взех слушалката и натиснах светещия бутон.

— Синтия?

— Тери, аз...

— Щях да ти се обадя. Съжалявам за онова, което казах снощи.

Секретарката седна зад бюрото си и се престори, че не слуша.

— Тери, нещо...

— Може би трябва да наемем друг човек. Не знам какво се е случило с Абагнейл, но...

— Тери, млъкни.

Млъкнах.

— Нещо се случи — тихо и задъхано каза Синтия. — Знам къде са.

— Понякога не се обаждаш, когато те очаквам — каза тя, — и ми се струва, че ще полудея.

— Извинявай — отговори той. — Имам добра новина. Мисля, че се започва.

— Чудесно. Какво казваше Шерлок Холмс? Играта е в ход. Или беше Шекспир?

— Не съм сигурен.

— Е, направи ли го?

— Да.

— Но ще останеш още, за да видиш какво ще стане?

— Убеден съм, че ще влезе в новините.

— Бих искал да мога да го запиша.

— Ще донеса вестници.

— Много ще се радвам.

— Няма повече репортажи за Тес. Вероятно това означава, че не са открили нищо.

— Трябва да сме благодарни за късмета си.

— Съобщиха и нещо друго по новините. За изчезналия детектив. Онзи, който... беше нает.

— Смятат ли, че ще го намерят?

— Трудно е да се каже.

— Не е необходимо да се тревожим за това. Малко си нервен.

— Вероятно.

— Мисля, че това е най-трудното и рискованото, но когато събереш всичко накуп, ще видиш, че си заслужава. И щом моментът настъпи, ще се върнеш и ще ме вземеш.

— Знам. Той няма ли да се чуди къде си и защо не ходиш да го видиш?

— Той почти не говори. Губи сили. Може би му остава месец. Достатъчно е.

— Мислиш ли, че ни обича?

— Обича само нея. — Тя не се опита да прикрие огорчението си.
— А тя какво е направила за него? Грижи ли се за него? Чисти ли му?
И кой реши най-големия му проблем? Той не ми благодари за нищо. С нас се отнесоха лошо. Лишиха ни от истинско семейство. И сега търсим справедливост.

— Знам.

— Какво искаш да ти приготвя, когато се върнеш у дома?

— Кейк с моркови?

— Разбира се. Това е най-малкото, което може да направи една майка.

Обадих се в полицията и оставих съобщение за детектив Рона Уедмор, която ме беше разпитала, след като разпръснахме праха на Тес в пролива. Помолих я да се срещнем у дома. Съобщих адреса, в случай че не го знае, но бих се обзаложил, че вече ѝ е известен. Казах, че не е задължително обаждането ми да има връзка с изчезването на Дентън Абагнейл, но може и да е свързано по някакъв начин.

Накрая добавих, че е спешно.

Попитах Синтия по телефона дали иска да я взема след работа, но тя отговори, че ще се върне сама. Напуснах училището, без да обясня на никого защо, но предполагам, че вече свиквах с безотговорното ми поведение. Роли излезе от кабинета си и ме видя, че говоря по телефона, а после хуквам навън.

Синтия ме бе изпреварила с няколко минути. Стоеше на прага на дома ни и държеше плик.

Влязохме и тя ми го даде. Отгоре беше напечатана единаединствена дума — „Синтия“. Нямаше марка. Не беше пристигнал по пощата.

— И двамата го докоснахме — отбелязах аз, защото изведнъж осъзнах, че вероятно правим всевъзможни грешки, за които по-късно ченгетата ще ни упрекнат.

— Не ми пука. Прочети го.

Извадих от плика лист обикновена хартия за писма. Беше идеално прегънат на три. На задната страна имаше карта, грубо начертана с молив. Пресичащите се линии означаваха пътища. Имаше малък град на име Отис, овал, обозначен с „езерото на каменоломната“, и „X“ в единия ъгъл. Не бях сигурен какво означават другите знаци.

Синтия безмълвно ме наблюдаваше как оглеждам всичко.

Обърнах листа и в мига, в който видях напечатаното съобщение, нещо ми се наби в очите и ме обезпокои. Още преди да прочета

съдържанието, се запитах какви ще бъдат последиците от онова, което привлече погледа ми.

Засега обаче не казах нищо и прочетох бележката.

„Синтия, време е да разбереш къде са те. Къде ВСЕ ОЩЕ СА по всяка вероятност. На два часа път северно от мястото, където живееш, има изоставена каменоломна, близо до границата с Кънектикът. Прилича на езеро, но не е естествено — оттам са изгребвали чакъл. Много е дълбоко, особено за деца, които да плуват там и да открият нещо. Тръгни по шосе 8 на север, пресечи границата с Масачузетс, продължи, докато стигнеш до Отис, и после завий на изток. Виж картата на обратната страна на листа. Има тесен път зад редица дървета, който води до върха на каменната кариера. Внимавай, когато отидеш там, защото е много стръмно. Долу, но дъното на езерото, ще намериш отговора.“

Отново обърнах листа. Картата показваше всички подробности, описани в бележката.

— Там са — прошепна Синтия и посочи листа в ръката ми. — Във водата. — Тя си пое дълбоко дъх. — Мъртви са.

Погледът ми се замъгли. Примигнах няколко пъти и се опитах да фокусирам очите си. Пак обърнах листа и прочетох посланието, а сетне го прегледах от техническа гледна точка.

Бележката беше напечатана на стандартна пишеща машина, а не принтирана на компютър.

— Къде я намери? — попитах, като много внимавах да контролирам гласа си.

— В пощенската кутия на магазина на Памела. Някой я беше оставил там. Не я е донесъл пощальонът. Няма марка, нито клеймо.

— Не. Някой я е пуснал в кутията.

— Кой?

— Не знам.

— Трябва да отидем там горе днес, още сега, и да разберем какво има под водата.

— Детективът от полицията, жената, която ни посрещна на кея, Рона Уедмор, ще дойде у дома. Ще говорим с нея по този въпрос. Сигурно ще изпратят водолази. Но искам да те питам и за нещо друго, свързано с бележката. Виж как е напечатана...

— Полицията трябва да отиде там незабавно. — Синтия сякаш мислеше, че онзи, който е на дъното на езерото на каменоломната, все още е жив.

Чух, че пред къщата спря кола, погледнах през прозореца и видях ниската, набита Рона Уедмор да крачи по алеята и да се отправя към вратата.

Почувствах паника.

— Скъпа, има ли нещо друго, което можеш да ми кажеш за бележката, преди да дойде полицията? Трябва да бъдеш напълно откровена с мен.

— Какви ги говориш?

— Не виждаш ли нещо странно? — Вдигнах писмото до очите ѝ и посочих една от думите. — Ето тук, в началото.

— Какво?

— Хоризонталната чертичка на „е“ е избеляла и буквата прилича на „с“.

— Не знам за какво говориш. Защо казваш, че трябва да бъда откровена с теб? Разбира се, че съм откровена.

Уедмор вече се качваше по стъпалата и се готвеше да почука на вратата.

— Трябва да отида горе за малко — заявих аз. — Отвори и ѝ кажи, че ей сега ще слеза.

Хукнах нагоре по стълбите, преди да успее да каже нещо. Чух, че Уедмор почука рязко, а после Синтия отвори. Двете си размениха поздравя. Вече бях в малката стая, където проверявах домашни и готвех уроците си.

Старата ми пишеща машина „Роял“ беше до компютъра на бюрото.

Трябваше да реша какво да направя с нея.

Беше очевидно, че бележката, която в момента Синтия показваше на детектив Уедмор, е напечатана на моята пишеща машина. Изтърганото „е“ се забелязваше мигновено.

Знаех, че аз не съм напечатал бележката.

Знаех, че и Грейс не може да го е направила.

Оставаха две вероятности. Непознатият, който бе влизал в дома ни, беше използвал пишещата машина, за да напише писмото, или я бе напечатала Синтия.

Ключалките обаче бяха сменени. Бях сигурен, че никой не е влизал в дома ни през последните няколко дни.

Струваше ми се немислимо да е Синтия. Ами ако под въздействието на невъобразимо напрежение тя бе написала бележката, насочвайки ни към отдалечено място, където уж можем да научим каква е участта на семейството ѝ?

Ами ако написаното се окажеше вярно?

— Тери! — извика тя. — Детектив Уедмор е тук!

— Идвам! — отвърнах аз.

Какво би означавало, ако през всичките тези години Синтия е знаела къде може да бъде намерено семейството ѝ?

Облях се в пот.

Може би беше потиснала спомена и знаеше повече, отколкото съзнаваше. Да, това беше възможно. Видяла е какво е станало, но го е забравила. Случва се. Понякога съзнанието решава да игнорира нещо ужасно, защото инак няма да можеш да продължиш да живееш. Имаше дори такъв синдром.

Ами ако не беше потиснат спомен? Ако винаги е знаела...

Не.

Трябваше да има друго обяснение. Някой беше използвал пишещата ни машина. Беше го планирал. Вероятно непознатият, който бе влизал у дома и беше оставил шапката.

Ако беше непознат.

— Тери!

— Ей сега!

— Господин Арчър! — извика детектив Уедмор. — Моля ви, слезте тук!

Действах импулсивно. Отворих килера, взех пишещата машина и я сложих вътре, на пода, а после я покрих със стари, изцапани с боя панталони и купчина вестници.

Докато слизах по стълбите, видях, че Уедмор и Синтия са във всекидневната. Писмото беше разгърнато на масичката за кафе и Уедмор се бе навела над него и го четеше.

— Докосвали сте го — укори ме тя.

— Да.

— И двамата сте го пипали. За съпругата ви разбирам. Тя не е знаела какво е, когато го е извадила. Но вие? Какво е оправданието ви?

— Съжалявам. — Прокарах пръсти по устата и брадичката си и се опитах да избърша потта, която щеше да издаде нервността ми.

— Може да е някой откачен — предположи Уедмор, хвана кичура коса, който беше паднал пред очите ѝ и го пъкна зад ухото си — и това да не означава нищо.

— Вярно е — обадох се аз.

— Но, от друга страна, не знаем.

— Ако не изпратите водолази, ще се гмурна сама — заяви Синтия.

— Синти, не ставай смешна. Ти дори не умееш да плуваш.

— Не ме интересува.

— Госпожо Арчър, успокойте се. — Думите на Уедмор прозвучаха като заповед. Напомни ми на треньор по футбол.

— Да се успокоя? — предизвикателно попита Синтия. — Видяхте какво пише в бележката. Те са там долу. Труповете им са там.

— Опасявам се, че там долу има много неща, натрупали се през годините. — Уедмор недоверчиво поклати глава.

— Може би са в колата. Автомобилите на майка ми и баща ми не бяха намерени.

Уедмор хвана крайчеца на писмото с лакираните си в яркочервено нокти, обърна го и се втренчи в картата.

— Трябва да се обърнем към полицията на Масачузетс. Ще им се обадя. — Тя бръкна в джоба на сакото си, извади мобилния си телефон, отвори го и се приготви да набере номера.

— Ще изпратите ли водолази? — попита Синтия.

— Ще се обадя. И ще трябва да дадем писмото в нашата лаборатория и да видим дали ще открият нещо, ако вече не е безполезно.

— Съжалявам — извини се Синтия.

— Интересното е, че е напечатано на пишеща машина — отбеляза Уедмор. — Напоследък малцина използват пишеща машина.

Сърцето ми сякаш подскочи в устата. И тогава Синтия изтърси нещо, което не можах да повярвам, че чувам.

— Ние имаме пишеща машина.

— Така ли? — учуди се Уедмор и спря, преди да въведе последната цифра.

— Тери все още обича да пише на нея, нали, скъпи? Печата кратки бележки и други такива неща. Марката е „Роял“, нали, Тери? Има я от дните си в колежа.

— Покажете ми я. — Уедмор пхна телефона в джоба си.

— Ще отида да я донеса — предложих аз.

— Само ми покажете къде е.

— На горния етаж — каза Синтия. — Елате, ще ви заведе.

— Синти. — Заставах пред стълбите и се опитах да препреча пътя им. — Там е малко разхвърляно.

— Да вървим. — Уедмор мина покрай мен и заизкачва стъпалата.

— Първата врата вляво — рече Синтия, обърна се към мен и прошепна: — Защо мислиш, че иска да види пишещата ни машина?

Уедмор влезе в стаята.

— Не я виждам — извика тя.

Синтия изтърча по стълбите пред мен и я последва.

— Обикновено е тук. Тери, нали пишещата машина обикновено е тук?

Синтия сочеше към бюрото ми. Двете с Уедмор ме погледнаха.

— Ами пречеше ми и затова я прибрах в килера.

Отворих вратата и се наведох. Уедмор надникна над рамото ми.

— Къде е? — настоя тя.

Извадих вестниците и изцапаните с боя панталони, взех машината и я сложих на бюрото.

— Кога я прибра там? — попита Синтия.

— Преди малко.

— Побързахте да я скриете — отбеляза Уедмор. — Как ще го обясните?

Повдигнах рамене и не отговорих.

— Не я пипайте — добави тя и отново извади телефона от джоба си.

Синтия ме погледна озадачено.

— Какво ти е? Какво става, по дяволите?

И аз исках да ѝ задам същия въпрос.

Рона Уедмор се обади на няколко места, като през повечето време стоя навън, на алеята за коли, за да не чуем какво говори.

Синтия бе разрешила на Уедмор да докара Грейс от училище и в къщата останахме тримата с дъщеря ни да размишляваме върху най-новото развитие на нещата. Грейс беше в кухнята и докато си приготвяше закуска от препечена филия и фъстъчено масло, попита коя е мускулестата жена, която говори по телефона.

— От полицията е — отвърнах аз. — И едва ли ще ѝ хареса, че я наричаш грамадна.

— Няма да ѝ го кажа в очите. Защо е тук? Какво става?

— Не сега — сгълча я Синтия. — Вземи си закуската и отиди в стаята си, моля те.

— Да — потвърдих аз.

Синтия се вгледа в мен.

— Ти ли написа бележката? Затова ли скри пишещата машина?

— Господи, Синти. Скрих я, защото се запитах дали не си я написала ти.

Тя отвори широко очи от изумление.

— Това по-шокиращо ли е, отколкото да мислиш, че съм я написал аз?

— Не аз се опитах да скрия пишещата машина, а ти.

— Направих го, за да те предпазя.

— Какво?

— В случай, че ти си написала бележката. Не исках полицията да знае.

Синтия не отговори веднага и бавно обиколи стаята няколко пъти.

— Опитвам се да го проумея, Тери. Казваш, че аз съм написала бележката? И че ако е така, винаги съм знаела къде са родителите ми и брат ми? В каменоломната?

— Не... непременно.

— Не непременно? Тогава какво по-точно мислиш?

— Честна дума, Синти, вече не знам какво да мисля. Но щом видях писмото, разбрах, че е напечатано на моята пишеща машина. Не съм го написал аз. Оставаше ти, освен ако някой не е влязъл и не го е напечатал на пишещата машина, за да изглежда така, сякаш ти или аз сме го написали.

— Вече знаем, че някой е бил тук. Шапката, съобщението по електронната поща. Но въпреки това ти мислиш, че аз съм го направила?

— Не го мисля.

Синтия ме погледна в очите съвършено сериозно.

— Мислиш, че съм убила семейството си?

— За бога.

— Това не е отговор.

— Не мисля.

— Но ти е минавало през ума, нали? Понякога си се питал дали е възможно.

— Не, но напоследък се питам дали стресът, който преживяваш, и бремето през всичките тези години не са те накарали... да мислиш, да възприемаш или може би да правиш неща, които не са напълно разумни. Когато видях, че писмото е напечатано на моята пишеща машина, се запитах дали например не си го направила, за да накараш полицията отново да се интересува от случая и най-после да разкрие истината.

— И да ги пратя за зелен хайвер? Защо бих избрала точно онова място?

— Не знам.

Някой почука на стената пред стаята и детектив Рона Уедмор влезе вътре. Нямах представа колко време е стояла там и е слушала.

— Решено е. Ще изпратим водолази — събщи тя.

* * *

Беше го уредила за следващия ден. Полицейски водолазен екип щеше да бъде на мястото в десет сутринта. Синтия придружи Грейс до

училище и помоли една съседка да я вземе след часовете и да я заведе в дома си, в случай че не се върнем навреме.

Обадих се в училище, свързах се с Роли и му казах, че ще отсъствам.

— Господи, сега пък какво има? — попита той.

Обясних му къде ще ходим и добавих, че в езерото на дъното на каменоломната ще се спуснат водолази.

— Ще мисля за вас. Тази история няма край. Защо не ти намеря заместник за следващата седмица? Познавам двойка наскоро пенсионирали се учители, които ще дойдат.

— Само да не е онази, която заеква. Учениците са я изяли жива. Хей, това е малко неочаквано, но искам да те питам нещо.

— Казвай.

— Името Кони Гормли говори ли ти нещо?

— Коя?

— Била е убита няколко месеца преди Клейтън, Патриша и Тод да изчезнат. Изглежда е била блъсната от кола, но всъщност не е било точно така.

— Не знам за какво говориш. Как така изглежда, че била блъсната от кола, но всъщност не е? И какво общо има със семейството на Синтия?

Гласът му прозвуча раздражено. Проблемите ми и конспирациите, въртящи се около тях, започваха да му писват.

— Не знам дали има нещо общо. Само питам. Познавал си Клейтън. Той споменавал ли е нещо за произшествието?

— Не. Не си спомням. Бих го запомнил.

— Добре. Благодаря, че ще ми намериш заместник. Длъжник съм ти.

Синтия и аз потеглихме скоро след разговора ми с Роли. Трябваше да пътуваме повече от два часа на север. Преди полицаите да вземат анонимното писмо в найлоново пликче за веществени доказателства, ние прекопирахме картата на друг лист, за да знаем къде отиваме. Не спряхме никъде да прием кафе или да хапнем нещо, защото бързахме да отидем навреме.

Човек би си помислил, че ще разговаряме през целия път и ще обсъждаме какво може да намерят водолазите, но и двамата мълчахме. Всеки беше погълнат от мислите си. Питях се какво ще намерим в

каменоломната, дали ако там долу наистина има трупове, ще са на семейството на Синтия и дали нещо ще покаже кой ги е хвърлил там.

И дали този човек все още е жив.

Отправихме се на изток, щом минахме Отис, който всъщност не беше истински град, а само няколко къщи и магазини, разположени покрай лъкатушещото двулентово шосе към Лий и масачузетската магистрала. Търсехме тесния път за каменоломната Фелс и не беше трудно да го намерим. На разклона бяха спрели две патрулни коли от щата Масачузетс.

Смъкнах стъклото и обясних кои сме. Единият полицай се върна в колата си, говори с някого по радиопредавателя, а после дойде при нас и каза, че детектив Уедмор вече е на мястото и ни очаква. Посочи нататък по пътя, обясни, че след километър и половина има тясна затревена отбивка, която води наляво и нагоре, и добави, че ще намерим Уедмор там.

Карах бавно. Пътят беше покрит с чакъл и когато стигнахме до отбивката стана още по-тесен. Завих и чух как високите треви жулят долната част на колата. Поехме нагоре по хълма. От двете ни страни се извисяваха големи дървета. След петстотин метра теренът се изравни и се откри пространство, от което дъхът ни секна.

Намирахме се пред огромен каньон. След двайсетина метра земята се спускаше стръмно надолу. Не виждахме дали на дъното има езеро.

На мястото вече бяха пристигнали други две коли, полицейска патрулка от Масачузетс и голям автомобил без опознавателни знаци, който беше на Уедмор. Тя се беше облегла на вратата и разговаряше с ченгето от другата кола.

Видя ни и тръгна към нас.

— Не се приближавайте — предупреди ни Уедмор. — Склонът е страшно стръмен.

Бавно слязохме от колата, сякаш ако изскочехме бързо, земята щеше да се срути.

— Насам — рече Уедмор. — Някой от вас има ли проблем с височините?

— Малко — отвърнах аз. Говорех по-скоро за Синтия, отколкото за себе си, но тя ни увери, че й няма нищо.

Направихме няколко крачки към ръба на пропастта и видяхме водата на дъното. Езерото беше малко, може би осем-девет акра. Преди години районът е бил изкопан за камъни и чакъл и ямата е била оставена да се пълни с дъждовна вода и от изворите, след като фирмата се бе преместила на друго място. В облачен ден като този беше трудно да се определи какъв цвят е водата. Днес беше сива и неподвижна.

— Картата и писмото показват, че ако изобщо намерим нещо, то ще бъде там. — Уедмор посочи надолу покрай скалата, на която стояхме.

Усетих, че ми се зави свят.

Във водата имаше жълта надувна лодка, дълга пет метра, с малък извънборден мотор отзад. В лодката седяха трима души. Двама бяха в черни неопренови костюми, водолазни маски и кислородни бутилки на гърба.

— Трябваше да се приближат от друга посока — обясни Уедмор и посочи отсрещната страна на каменоломната. — Там има друг път, който идва от север и стига до водата, така можеха по-лесно да спуснат лодката. Гледат ни. — Тя махна на мъжете — не приятелски, а за да им даде знак — и те отвърнаха. — Ще започнат да търсят под тази точка.

— Какво ще търсят? — попита Синтия.

Уедмор ѝ хвърли такъв поглед, сякаш щеше да я наругае, но беше достатъчно тактична, за да осъзнае, че има работа с жена, която е преживяла много.

— Предполагам, че кола. Ако там има кола, ще я намерят.

Езерото беше малко и вятърът не можеше да предизвика големи вълни, но хората в лодката хвърлиха котва, за да не бъде отнесена от мястото. Двамата водолази скочиха във водата и след миг се скриха от погледа ни. Мехурчетата на повърхността бяха единственото доказателство, че са там.

На върха на скалата повя студен вятър. Приближих се до Синтия и я прегърнах. За моя изненада и облекчение тя не отблъсна ръката ми.

— Колко дълго могат да останат под водата? — попитах аз.

Уедмор повдигна вежди в недоумение.

— Не знам, но съм сигурна, че имат много повече кислород, отколкото им трябва.

— Ако намерят нещо, ще могат ли да го извадят?

— Зависи. Може да ни потрябват повече технически средства.

Уедмор се свърза по предавателя с човека в лодката.

— Какво става? — попита тя.

Мъжът заговори в малка черна кутия.

— Засега нищо — разнесе се гласът му от предавателя на Уедмор. — Дълбочината е десет-дванайсет метра. На някои места понататък е по-дълбоко.

— Добре.

Стояхме и гледахме. Минаха десет-петнайсет минути. Сториха ми се часове.

И после се показаха две глави. Водолазите доплуваха до лодката, хванаха се за гумените краища, надигнаха маските, извадиха шнорхелите от устата си и казаха нещо на третия човек.

— Какво казват? — попита Синтия.

— Почакайте. — В същия миг Уедмор видя, че мъжът взе предавателя си, и грабна своя.

— Откриха нещо — съобщи той.

— Какво? — попита Уедмор.

— Кола. Там е отдавна. Полузаровена е в тиня и мръсотии.

— Има ли нещо вътре?

— Не са сигурни. Ще трябва да я извадим.

— Каква е колата? — рече Синтия. — Как изглежда?

Уедмор повтори въпросите ѝ и видяхме, че мъжът попита водолазите.

— Жълтеникава — отвърна той. — Малка лека кола, но регистрационни табели не се виждат. Заровена е до бронята в тинята.

— Колата на майка ми беше жълта. Форд „Ескорт“. Малка кола. — Синтия се обърна към мен. — Те са.

— Не знаем дали в колата има някого — каза Уедмор и отново заговори по предавателя. — Да направим необходимото.

* * *

Това означаваше да използват още техника. Решиха да докарат голям влекач досами водата от северната страна на езерото, да спуснат

във водата кабел, който водолазите да прикрепят към потъналата кола, и бавно да я издърпат от боклуците на дъното.

Ако не успееш, щеше да се наложи да използват нещо като шлеп, да го разположат над колата и да я вдигнат.

— През следващите няколко часа няма да се случи нищо. Трябва да доведем още хора, които да решат точно как да постъпят. Защо не отидете някъде да обядвате? Ще ви се обадя по мобилния телефон, ако има изгледи да стане нещо — предложи Уедмор.

— Не — отказа Синтия. — Ще останем.

— Скъпа — намесих се аз. — В момента не можем да направим нищо. Да отидем да хапнем. И на двамата са ни нужни сили, за да издържим всичко това.

— Какво мислиш, че ще се случи?

— Предполагам, че някой е докарал колата тук, където стоим, и после я е засилил към ръба на скалата — рече Уедмор.

— Хайде — повторих аз и после се обърнах към полицайката. — Дръжте ни в течение.

Върнахме се по главния път, минахме през Отис и отидохме на север до Лий, където намерихме закувалня и си поръчахме кафе. Още не бях много гладен, затова поисках закуска с яйца и наденичка. Синтия си взе само препечена филия.

— Оказва се, че авторът на бележката е знаел какво говори — отбеляза тя.

— Да — съгласих се аз и духнах кафето да изстине.

— Но не знам дали има някого в колата. Може би е била хвърлена там, за да я скрият, но това не означава, че някой е загинал.

— Нека почакаме и ще видим.

Стояхме там два часа. Пиех четвъртото си кафе, когато мобилният ми телефон иззвъня.

Обади се Уедмор и ми обясни как да стигнем до езерото откъм северната страна.

— Какво стана? — попитах аз.

— Приключихме по-бързо, отколкото мислехме — почти приятелски отговори тя. — Извадиха колата.

* * *

Жълтият форд „Ескорт“ вече стоеше на камион с платформа, когато пристигнахме на мястото. Синтия изскочи от колата, преди да спра напълно, хукна към камиона и извика:

— Това е колата на майка ми!

Уедмор я хвана.

— Пуснете ме!

— Не може да се приближавате.

Фордът беше покрит с кал и тиня и от пролуките между затворените врати се стичаше вода. Виждаха се само две подгизнали облегалки за глави.

— Ще я закарат в лабораторията — рече Уедмор.

— Какво са открили? — попита Синтия. — Има ли нещо вътре?

— Какво мислите, че са открили? — Въпросът прозвуча малко враждебно, сякаш според Уедмор Синтия вече знаеше отговора.

— Не знам. Страхувам се да предположа.

— Изглежда вътре има останки на двама души. Но както сами разбирате, след двайсет и пет години...

Човек само можеше да си представя.

— Двама, а не трима? — попита Синтия.

— Рано е да се каже. Предстои ни много работа. И бихме искали да вземем слюнка от вас. Не боли.

— Защо?

— Ако ни провърви и намерим ДНК от... онова, което е останало в колата, ще я сравним с вашата ДНК. Ако например единият труп е на майка ви, ще направят обратен тест за майчинство, който ще потвърди дали е тя. Същото се прави и за другите членове на семейството.

Синтия ме погледна. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Двайсет и пет години чакам отговори, а сега, когато най-последно мога да ги получа, съм ужасена.

Притиснах я до себе си.

— Колко време ще отнеме? — обърнах се аз към Уедмор.

— Обикновено няколко седмици. Случаят обаче е по-необичаен, особено след като излъчиха предаването по телевизията. Анализът ще бъде готов до няколко, може би само до два дни. Ще изпратя някой да вземе пробата по-късно днес.

Най-логичното нещо беше да си тръгнем. Отправихме се към колата.

— И в това време трябва да бъдете на разположение — извика Уедмор, — преди резултатите да са готови. Ще имам още въпроси. В тона ѝ прозвуча нещо застрашително.

Както обеща, Рона Уедмор дойде да задава въпроси. Някои неща в случая не ѝ харесвали.

Това определено беше общото между всички нас, въпреки че Синтия и аз не чувствахме Уедмор като съюзник.

Тя обаче потвърди нещо, което вече знаех. Писмото, насочило ни към езерото в каменоломната, беше напечатано на моята пишеща машина. Помолиха ни — сякаш имахме друг избор — да отидем в полицията и да ни вземат отпечатъци. Очевидно вече имаха отпечатъците на Синтия. Бяха ѝ ги снели преди двайсет и пет години, когато полицията бе направила оглед на дома ѝ, търсейки улики за изчезването на семейството, но казаха, че пак ги искат, а аз не бях давал отпечатъци дотогава.

Сравниха ги с тези по пишещата машина и откриха няколко на Синтия, но по клавишите имаше само мои отпечатъци.

Разбира се, от това не можеше да се направят генерални изводи, но и не подкрепяше твърдението ни, че някой е влизал в дома ни и е написал бележката на моята пишеща машина, като е носел ръкавици и не е оставил отпечатъци.

— Защо би го направил? — попита Уедмор. Беше свила ръце в юмруци и ги бе сложила на едрите си бедра. — Защо ще влиза в дома ви и ще използва вашата пишеща машина, за да напечата писмото?

Уместен въпрос.

— Може би — бавно каза Синтия, сякаш разсъждаваше на глас — е знаел, че бележката ще бъде проследена до пишещата машина на Тери. Искал е да мислим, че Тери я е написал.

Реших, че Синтия попадна на нещо, но с една малка разлика.

— Или ти.

Тя ме погледна, не обвинително, а замислено.

— Да, или аз.

— Но защо ще го прави? — повтори Уедмор, която все още не беше убедена.

— Нямам представа — отвърна Синтия. — Нищо не се връзва. Но вие знаете, че някой е влизал тук. Сигурно сте регистрирали обаждането. Позвънихме на полицията и те дойдоха. Трябва да са написали доклад.

— Шапката — отбеляза Уедмор, без да прикрие недоверието в гласа си.

— Точно така. Мога да я донеса, ако искате — предложи Синтия. — Желаете ли да я видите?

— Не. Виждала съм шапки.

— Полицаите ни помислиха за луди.

Уедмор подмина с мълчание забележката. Сигурно ѝ костваше доста усилия.

— Госпожо Арчър, ходили ли сте в каменоломната?

— Не, никога.

— Дори като ученичка?

— Не.

— Може би сте били там, но не сте съзнавали, че това е мястото. Вероятно сте ходили там с колата на някого.

— Не. Не съм ходила. Дотам има два часа път, за бога. Дори да съм се возила в колата на някое момче, не сме карали до толкова отдалечено място.

— Ами вие, господин Арчър?

— Аз? Не. И преди двайсет и пет години не познавах никого от фамилията Биги. Аз не съм от Милфорд. Едва в университета се запознах със Синтия и научих какво се е случило със семейството ѝ.

— Добре. — Уедмор поклати глава. — Вижте, имам голям проблем. Бележка, напечатана в тази къща, на вашата пишеща машина, довежда до мястото, където намираме колата на майка ви двайсет и пет години след като е изчезнала.

— Казах ви, че някой е бил тук — настоя Синтия.

— Който и да е бил, не се е опитал да скрие пишещата машина, а го направи съпругът ви.

— Трябва ли да си вземем адвокат, когато задавате такива въпроси? — попитах аз.

Уедмор завъртя език под бузата си.

— Предполагам, че трябва да се запитате дали ви е необходим адвокат.

— Ние сме жертвите в случая. Леля ми беше убита, намерихте колата на майка ми в езеро, а ни говорите като на престъпници. Не сме престъпници. — Синтия ядосано поклати глава. — Изглежда някой е планирал всичко така, че сякаш аз полудявам. Телефонното обаждане, шапката на баща ми, писмото, напечатано на нашата пишеща машина. Не разбирате ли? Някой иска да мислите, че се побърквам, и всичко случило се в миналото ме кара да правя и да си въобразявам разни неща.

Уедмор премести езика си в другата буза.

— Госпожо Арчър, мислили ли сте да разговаряте с някого за конспирацията около вас?

— Ходя при психиатър... — Синтия млъкна.

— Е, изненадахте ме — усмихна се Уедмор.

— Мисля, че засега говорихме достатъчно — заявих аз.

— Убедена съм, че пак ще говорим — отвърна Уедмор.

* * *

И това стана съвсем скоро. Веднага след като намериха трупа на Дентън Абагнейл.

Мислех, че ако има развитие в издирването на човека, когото бяхме наели да намери семейството на Синтия, щяхме да го чуем първо от полицията. Но слушах радио в кабинета, без да обръщам голямо внимание, докато не чух думите „частен детектив“. Протегнах ръка и усилих звука.

— Полицията намерила колата му в закрит паркинг близо до Стамфорд Таун Сентър — съобщи говорителят. — Управата забелязала, че автомобилът е там от няколко дни, и уведомила полицията. Регистрационните номера съвпадали с тези на колата, която полицията издирвала. Отворили багажника и открили трупа на петдесет и една годишния Дентън Абагнейл, който починал вследствие на травма на главата. Полицаяте преглеждат записите на охранителните камери. Отказват да изкажат предположения за мотива или дали убийството е извършено от банда.

Банда. Де да беше така.

Намерих Синтия в дъното на задния двор. Стоеше там, пъхнала ръце в джобовете на шлифера си, и гледаше къщата.

— Нуждаех се от въздух — обясни тя, когато се приближих до нея. — Всичко наред ли е?

Разказах ѝ какво съм чул по радиото.

Не знаех каква реакция да очаквам и не се изненадах, когато Синтия не се учуди и известно време мълча.

— Като че ли съм вцепенена, Тери. Вече не знам какво изпитвам. Защо ни се случва всичко това? Кога ще спре? Кога ще започнем да живеем нормално?

— Знам, знам. — Прегърнах я.

Въпросът беше там, че Синтия не беше имала нормален живот от четиринайсетгодишна.

* * *

Рона Уедмор дойде отново. Този път не увърташе и говореше по същество.

— Къде бяхте в нощта, когато Дентън Абагнейл изчезна, да речем около осем часа? Излязъл е оттук и повече никой не го е виждал и чувал.

— Вечеряхме — отговорих аз. — А след това отидохме на гости на лелята на Синтия. Намерихме я мъртва. Обадохме се на полицията. Цяла вечер бяхме със следователите. Предполагам, че полицията е нашето алиби, детектив Уедмор.

Тя за пръв път изглеждаше смутена и поставена в неловко положение.

— Разбира се. Трябваше да се досетя. Господин Абагнейл е влязъл в паркинга в двайсет часа и три минути според билета, оставен на таблото на колата му.

— Тогава предполагам, че поне за това сме извън подозрение — хладно отбеляза Синтия.

Тръгнах към вратата.

— Намерихте ли някакви книжа у господин Абагнейл? — попитах аз. — Бележка или празни пликкове?

— Доколкото знам, не е имало нищо. Защо?

— Само се чудех. Господин Абагнейл ни каза, че ще разпита Винс Флеминг, който е бил със съпругата ми в нощта, когато семейството ѝ е изчезнало. Знаете ли за него?

— Името ми е познато.

* * *

Уедмор пристигна отново на другия ден.

— Може би ни е свързала с отвличането на бебето на Линдбърг — подхвърлих аз на Синтия, когато я видях, че върви по алеята пред дома ни.

Отворих вратата, преди да почука.

— Да? Сега пък какво има?

— Имам новина. Може ли да вляза? — Днес тонът ѝ не беше толкова оскърбителен. Не знаех дали новината е добра, или пък означава, че ни е уличила в нещо.

Поканих Уедмор във всекидневната и ѝ предложих да седне.

— Първо — започна тя, — трябва да знаете, че не съм учен, но разбирам основните принципи и ще се постарая да ви ги обясня.

Погледнах Синтия, която ѝ кимна да продължи.

— Вероятността да извлечем ДНК от останките на колата на майка ви, където има две тела, а не три, винаги е била малка, но не и несъществуваща. През годините естественият процес на разлагане е разял... — Уедмор млъкна. — Госпожо Арчър, може ли да говоря направо? Знам, че не е приятно за слушане.

— Продължете — отвърна Синтия.

— Както се досещате, гниенето през годините — изпуснатите от човешките клетки ензими, докато умират, бактериите в тялото и от околната среда, а в случая и водните микроорганизми — е унищожило плътта. Разлагането на костите щеше да бъде в още по-напреднал стадий, ако водата беше солена, но за щастие не е, затова в това отношение направихме малък пробив. — Уедмор се прокашля. — Както и да е, имаме кости и зъби и се опитахме да открием стоматологичните картони на семейството ви, но ударихме на камък. Доколкото успяхме да разберем, баща ви не е имал стоматолог, въпреки че въз основа на костната структура на двамата души в колата

съдебният лекар бързо установи, че нито един от тях не е бил възрастен мъж.

Синтия примига. Трупът на Клейтън Биги не беше в колата.

— Стоматологът, при който брат ви и майка ви са ходели, починал преди много години, кабинетът му е затворен и документите са унищожени.

Погледнах Синтия. Тя се подготвяше за разочарование. Може би нямаше да научим нищо определено.

— Но въпреки че не разполагаме със стоматологични картони, имаме зъби и от двата трупа — продължи Уедмор. — Във външния емайл няма ДНК, която да изследваме, но дълбоко в средата на зъба, в корена, може да бъдат намерени клетки от ядрото.

Синтия и аз сигурно сме изглеждали объркани.

— Най-важното е, че ако криминалистите стигнат до тези клетки и извлекат достатъчно ДНК, резултатите ще покажат уникален профил за всеки индивид, включително неговия пол.

— И? — затаила дъх, попита Синтия.

— Труповете са на мъж и жена. Според анализа на съдебния лекар мъжът е на петнайсет-шестнайсет години, а жената на четирийсет.

Синтия погледна мен и после отново Уедмор.

— В колата са намерили момче и жена. Следва въпросът дали между тях има роднинска връзка.

Синтия чакаше.

— Двата ДНК профила предполагат близко родство, вероятно родител и дете. Резултатите на криминалистите, съчетани с разкритията на съдебния лекар, говорят за родство между майка и син.

— Майка ми — промълви Синтия. — И Тод.

— Въпреки че връзката между двамата покойници е установена, все още не знаем извън всякакво съмнение дали те са Тод Биги и Патриша Биги. Ако сте запазили някоя вещ на майка си, откъдето да вземем проба, например четка за коса с косми...

— Не, нямам такива неща.

— Разполагаме с вашата ДНК и имаме резултати от анализа, които ще определят дали имате родство с човешките останки, които извадихме от колата. След като анализират пробата, взета от вас, ще могат да установят дали жената в колата ви е майка, а момчето е ваш

брат. Но въз основа на факта, че двамата имат роднинска връзка и са майка и син, а колата е на майка ви, работната версия е, че сме открили майка ви и брат ви.

На Синтия сякаш ѝ се зави свят.

— Но не и баща ви — добави Уедмор. — Бих искала да ви задам няколко въпроса за него, как е изглеждал и що за човек е бил.

— Защо? — попита Синтия. — Какво намеквате?

— Мисля, че трябва да вземем под внимание вероятността той да ги е убил.

— Ало?

— Аз съм — отвърна той.

— Тъкмо си мислех за теб. Не си се обаждал скоро. Надявам се, че всичко е наред.

— Исках да изчакам да видя какво ще се случи и колко ще открият. Съобщиха го по новините. Показаха колата по телевизията.

— Мили боже...

— Имаше и снимка как я изваждат от езерото в каменоломната. А днес във вестниците пише за анализа на ДНК.

— Колко вълнуващо — възкликна тя. — Искане ми се да бях с теб. Какво друго пише?

— Е, сигурно не съобщават всичко. Вестникът е при мен. Пише: „Тестовите на ДНК показват генетична връзка между двата трупа в колата и че те са на майка и син“.

— Интересно.

— „Изследванията ще определят дали телата са генетично свързани със Синтия Арчър. Полицаяте обаче работят по предположението, че извадените трупове са на Патриша Биги и Тод Биги, изчезнали преди двайсет и пет години“.

— Тогава не е ясно кой точно е бил в колата?

— Не съвсем.

— Знаеш какво казват за „предполагам“. Глупаво е и...

— Знам, но...

— И все пак е изумително какво могат да правят в днешно време, нали? — Гласът ѝ прозвуча почти весело.

— Да.

— Навремето, когато баща ти и аз се отървахме от колата, никой не беше чувал за анализ на ДНК. Направо умопомрачително. Още ли се чувстваш нервен?

— Може би малко — тихо отвърна той.

— Тревожеше се дори когато беше малък. Аз овладявам положението и се справям с него.

— Ти си силна.

— Мисля, че ти свърши чудесна работа и трябва да се гордееш. Скоро ще си бъдеш у дома и ще можеш да ме вземеш. Не искам да го пропусна за нищо на света. Когато моментът настъпи, нямам търпение да видя изражението на лицето ѝ.

30

— Е, как се чувстваш след откриването на майка си и брат си? — попита доктор Кинцлър.

— Не съм сигурна — отговори Синтия. — Не изпитвам облекчение.

— Да, разбирам.

— Притеснява ме и фактът, че баща ми не е бил с тях. Детектив Уедмор мисли, че той ги е убил.

— Как ще реагираш, ако това се окаже вярно?

Синтия прехапа устни и погледна към щорите, сякаш имаше рентгенови очи и можеше да види магистралата. Бяхме на редовния си сеанс при психиатъра. Бях я убедил да отидем, въпреки че тя искаше да го отложи. Сега обаче, когато доктор Кинцлър задаваше такива проучващи въпроси, които според мен отваряха рани, вместо да ги лекуват, се усъмних в правилността на решението си.

— Вече се примирих с мисълта, че баща ми е бил различен от човека, когото познавах. Не е записан никъде, няма номер на социална осигуровка, нито шофьорска книжка, но не мога да повярвам, че той е убил майка ми и Тод.

— Мислиш ли, че баща ти е оставил шапката?

— Възможно е.

— Защо би влязъл в дома ти и би оставил съобщение, напечатано на вашата пишеща машина, и карта, която да те отведе до майка ти и брат ти?

— Може би... се опитва да изглади нещата.

Доктор Кинцлър повдигна рамене.

— Питам те ти какво мислиш.

Това беше стандартна психиатрична процедура.

— Не знам какво да мисля. Ако ги е убил той, тогава вероятно се опитва да поправи грешките си и да направи признание. Онзи, който е оставил бележката, е замесен по някакъв начин със смъртта им, защото знае подробности.

— Така е — съгласи се доктор Кинцлър.

— И макар да мисли, че баща ми ги е убил, детектив Уедмор смята, че аз съм написала бележката.

— Може би предполага, че ти и баща ти сте съучастници, защото неговият труп не е намерен, а ти не си била в колата с майка си и брат си.

Синтия се замисли и после кимна.

— Да. Преди години полицаите сигурно са си задавали въпроси за мен. Когато не откриха нищо, предполагам, че са обмислили всякакви хипотези. Може би са се чудили дали аз и Винс не сме ги убили заради скандала с родителите ми.

— Каза ми, че не си спомняш много за онази нощ. Възможно ли е да си блокирала някои неща? Изпращала съм хора при специалист по хипноза, на когото имам доверие.

— Не блокирам нищо. Главата ми беше замаяна. Върнах се вкъщи пиана. Бях глупава хлапачка. Прибрах се и заспах. Събудих се сутринта. — Синтия вдигна ръце и после пак ги сложи в скута си. — Не бих могла да извърша престъпление, дори да бях искала. Не бях в състояние. — Тя въздъхна. — Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам. Разкажи ми повече за взаимоотношенията си с баща си.

— Всичко беше нормално. Понякога се карахме, но общо взето се спогаждахме. Мисля, че... той много ме обичаше.

— Повече от другите членове на семейството?

— За какво намекваш?

— Ако е бил в душевно състояние, което го е накарало да убие майка ти и брат ти, тогава защо е пощадил теб?

— Не знам. Казах ти, не вярвам, че той го е извършил. Не мога да го докажа, но баща ми не би направил такова нещо. Не може да е убил майка ми, нито собствения си син. И знаеш ли защо? Не само защото ни обичаше, но и защото беше прекалено мекушав и нерешителен.

Думите ѝ привлякоха вниманието ми.

— Баща ми беше мил и добър човек, но колкото и да ми е трудно да го кажа, не би му стискало да направи такова нещо.

— Не разбирам накъде води този разговор — обадох се аз.

— Съпругата ти е силно разтревожена от въпросите, повдигнати от откриването на труповете в колата, и аз се опитвам да ѝ помогна — отговори психоаналитикът.

— Ами ако ме арестуват? — попита Синтия.

— Моля? — рече доктор Кинцлър.

— Какво? — учудих се аз.

— Ако детектив Уедмор ме арестува? Ако остане убедена, че имам нещо общо с убийствата? Ако реши, че аз съм единственият човек, който знае какво има в каменоломната? Ако ме арестува, как ще го обясня на Грейс? Кой ще я гледа, ако ме приберат зад решетките? Тя се нуждае от майка си.

— Скъпа! — Едва не изтърсих, че аз ще се грижа за Грейс, но това би означавало, че вярвам в сценария, който тя описа.

— Ако ме арестува, детектив Уедмор ще престане да търси истината — добави Синтия.

— Това няма да се случи — опитах се да я успокоя аз. — Ако те арестува, детектив Уедмор трябва да мисли, че имаш нещо общо с цялата история и дори със смъртта на Тес и Абагнейл. Тези неща са части от една и съща загадка. Свързани са, но не знам как.

— Питам се дали Винс знае нещо и дали някой е говорил с него.

— Абагнейл каза, че ще го проучи. Последния път, когато го видяхме, той спомена, че ще се разрови в миналото на Винс.

— Мисля, че не е необходимо да чакаме две седмици до следващия сеанс — намеси се доктор Кинцлър в опит да ни върне на темата. Гледаше Синтия, а не мен.

— Разбира се. — Гласът на Синтия беше тих и унесен. Тя се извини и отиде в тоалетната.

— Леля ѝ Тес е идвала при теб два пъти — обърнах се аз към психиатъра.

Тя озадачено повдигна вежди.

— Да.

— Какво ти каза?

— Обикновено не обсъждам други пациенти, но в случая с Тес Берман няма нищо за обсъждане. Идва два пъти, но не разкри душата си пред мен. Струва ми се, че ненавиждаше психоанализата.

Обичах Тес.

* * *

Телефонният секретар беше записал десет обаждания, когато се върнахме у дома, всичките от различни медии. Имаше дълго, развълнувано съобщение от Паула от „Фатален срок“. Синтия дължала на зрителите възможност да преразгледат случая в светлината на последните разкрития. Паула искаше да определим време и място, за да дойде със снимачния си екип.

Синтия изтри съобщението. Не се притесни, нито се смути. Натисна бутона, без пръстът ѝ да трепне.

— Този път нямаше проблем — отбелязах аз. Господ да ми прости, изпуснах се.

— Какво?

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Забрави. Не означаваше нищо.

— Когато изтрих съобщението ли?

— Няма значение.

— Мислиш си за онова утро, когато ми се обадиха и неволно изтрих списъка с повикванията. Обясних ти какво се случи. Бях потресена.

— Естествено.

— Не вярваш, че е имало такова обаждане, нали?

— Разбира се, че вярвам.

— И щом не е имало такова обаждане, тогава съм написала и съобщението по електронната поща. А може би в същото време съм печатала и бележката на пишещата машина?

— Не съм казал такова нещо.

Синтия се приближи до мен, вдигна ръка и ме посочи.

— Как мога да остана под един покрив с теб, ако не съм сто процента сигурна, че имам подкрепата и доверието ти? Не ми трябваш такъв — да ме гледаш накриво и да поставяш под съмнение всичко, което върша.

— Не го правя.

— Тогава ме погледни в очите и ми кажи, че ми вярваш и си убеден, че не съм замесена в случилото се със семейството ми.

Кълна се, щях да го кажа, но мимолетното ми колебание накара Синтия да се обърне и да тръгне.

* * *

Вечерта влязох в стаята на Грейс и видях, че лампите са угасени. Очаквах, че гледа през телескопа, но тя вече беше под завивките, ала не спеше.

— Изненадан съм, че те намирам в леглото. — Седнах на ръба и я погалих по главата.

Грейс не отговори.

— Мислех, че търсиш астероиди. Или вече си свършила?

— Не си направих труда — промълви тя.

— Вече не се ли тревожиш за астероидите?

— Не.

— Тогава няма скоро някой да падне на Земята, така ли? Е, това е хубаво.

— Може да падне, но няма значение.

— Защо да няма значение, миличка?

— Всички тук постоянно са тъжни.

— Знам, миличка. Последните няколко седмици са трудни.

— Няма значение дали някой астероид ще се разбие на Земята или не. Леля Тес и така умря. Чух ви да говорите, че са намерили онази кола. Хората непрекъснато умират от най-различни неща. Блъскат ги коли. Давят се. А понякога ги убиват.

— Знам.

— И мама се държи така, сякаш не сме в безопасност. Не е погледнала през телескопа нито веднъж. Мисли, че нещо ни заплашва, но не от космоса.

— Няма да позволим да ти се случи нищо лошо. Майка ти и аз много те обичаме.

Грейс не каза нищо.

— Но все пак смятам, че си заслужава да проверяваме. — Станах от леглото и коленичих пред телескопа. — Може ли да погледна?

— Я се гръмни.

Ако лампите бяха запалени, Грейс можеше да види реакцията ми.

— Добре — рекох аз, но преди да заема позиция, надникнах през прозореца да видя дали някой не наблюдава къщата, а сетне долепих око до окуляра и погледнах през телескопа.

Насочих го към нощното небе и видях как звездите прелитат в края като в панорамен кадър от „Стар Трек“.

— Я да видим сега.

В същия миг телескопът се откъсна от статива, падна на пода и се претърколи под бюрото.

— Казах ти, че е боклук, татко.

* * *

Заварих и Синтия под завивките. Беше ги придърпала до шията си и се бе увила като какавида. Очите ѝ бяха затворени, макар да имах чувството, че не спи, но не иска да разговаря.

Събух боксерките си, измих си зъбите, отметнах одеялото и легнах до нея. До леглото имаше стар брой на „Харпърс“. Прелистих страниците и се опитах да прочета съдържанието, но не можах да се съсредоточа.

Протегнах ръка, угасих нощната лампа и се обърнах с гръб към Синтия.

— Ще отида да легна при Грейс — каза тя.

— Добре — отвърнах аз и без да я поглеждам, добавих: — Обичам те, Синтия. Ние се обичаме. Онова, което се случва в момента, ни разделя. Трябва да измислим някакъв план, начин да противодействаме и да го преживеем заедно.

Синтия се измъкна от леглото, без да отговори. Ивица светлина от коридора проряза тавана като нож, когато тя отвори вратата, и изчезна, щом я затвори. „Както желаш“ — помислих си аз. Бях твърде уморен, за да се съпротивлявам, и скоро заспах.

Сутринта, когато станах, Синтия и Грейс ги нямаше.

31

Дори да не се бяхме скарали, нямаше да се изненадам, че Синтия я няма в леглото сутринта. Събудих се в шест и половина и реших, че е заспала в леглото на Грейс и е прекарала нощта там. Ето защо не хукнах веднага по коридора, за да проверя.

Станах, нахлузих джинсите си, отидох в банята и наплисках с вода лицето си. Изглеждал бях и по-добре. Стресът от последните няколко седмици ми се отразяваше. Около очите ми имаше тъмни сенки и мисля, че бях отслабнал няколко килограма. Нямах нищо против, но предпочитах да го направя, следвайки план, който не се състои изцяло от стрес. Очите ми бяха зачервени и трябваше да се подстрижа.

Шкафчето с хавлиите беше до прозореца, който гледаше към алеята пред къщата. Посегнах да го отворя и забелязах нещо различно в света отвъд щорите. Пролуките обикновено бяха запълнени с бяло и сребристо, цветовете на двете ни коли. Този път обаче видях само сребристо и асфалт.

Отворих щорите. Колата на Синтия не беше на алеята.

— Какво става, мамка му? — измърморих аз.

Тръгнах бос и без риза по коридора и отворих вратата на стаята на Грейс. Тя никога не ставаше толкова рано и имах безспорни основания да очаквам да я намеря в леглото.

Завивките бяха отменати и леглото беше празно.

Можеше да извикам името на съпругата или дъщеря си, както стоях горе на стълбите, но още беше много рано сутринта, и ако бяха някъде в къщата и спяха, не исках да ги събудя.

Надникнах в кабинета, видях, че вътре няма никого, и слязох в кухнята, която изглеждаше като снощи. Всичко беше разчистено и прибрано. Никой не беше закусил, преди да излезе.

Открехнах вратата на мазето.

— Синти!

Знам, че беше тъпо да я викам, защото колата ѝ не беше на алеята, но вероятно го направих, защото предположих, че колата е открадната.

— Долу ли си? Грейс!

Отворих външната врата. Сутрешният вестник ме чакаше на стъпалата.

Беше ми трудно да се отърся от чувството, че съм пропуснал епизод от живота на Синтия.

За разлика от онова утро преди двайсет и пет години този път имаше бележка.

Беше сгъната и оставена на масата в кухнята, пъхната между солницата и пиперницата. Взех я и я разгърнах.

Почеркът несъмнено беше на Синтия.

„Тери, заминавам. Не знам къде, нито за колко дълго. Знам само, че не мога да остана тук нито миг повече. Не те мразя, но съмнението в очите ти разбива сърцето ми. Имам чувството, че губя разсъдъка си и че никой не ми вярва. Очевидно е, че Уедмор не знае какво да мисли. Какво ще се случи следващия път? Кой ще влезе в дома ни? Кой ще наблюдава от улицата? Кой ще умре? Не искам да бъде Грейс и затова я взимам. Предполагам, че ти си достатъчно умен, за да се грижиш за себе си. Кой знае? Може би щом не съм в къщата, ще се чувстваш в по-голяма безопасност. Искам да потърся баща си, но нямам представа откъде да започна. Мисля, че е жив. Може би това е открил господин Абагнейл, след като е ходил при Винс. Не знам. Нужно ми е пространство. Грейс и аз трябва да бъдем майка и дъщеря, които не се тревожат за нищо друго, освен за взаимоотношенията си. Няма да включвам често мобилния си телефон. Знам, че могат да засичат разговорите и да откриват хората. От време на време ще проверявам за съобщения. Може дори да поискам да говоря с теб, но не и в момента. Обади се в училището и им кажи, че Грейс е заминала за малко. Няма да се обаждам в магазина. Нека

Памела си мисли каквото иска. Не ме търси. Все още те обичам, но в момента не желая да ме намираш.“

С обич, Синтия

Прочетох бележката три-четири пъти, а после вдигнах телефона и набрах номера на жена ми въпреки онова, което беше написала. Свързах се с телефонния секретар, оставих съобщение: „Господи, Синтия, обади ми се“, и треснах слушалката.

— По дяволите! По дяволите!

Обиколих кухнята няколко пъти, без да съм сигурен какво да направя. Отворих вратата, отидох до края на алеята и огледах улицата, сякаш по магия можех да определя накъде са тръгнали Синтия и Грейс. Върнах се в къщата, отново грабнах телефона и като в унес набрах един номер, както правех винаги щом имах нужда да поговоря с някого, който обичаше Синтия колкото мен.

Позвъних на Тес.

Когато телефонът иззвъня за трети път и никой не отговори, осъзнах каква невероятна грешка съм направил. Затворих, седнах и се разридах.

Подпрях лакти на масата, притиснах глава до ръцете си и дадох воля на отчаянието си.

Не знам колко дълго седях там самотен, а сълзите се стичаха по бузите ми. Предполагам, че докато са пресъхнали. След това няха друг избор, освен да измисля нов ход на действие.

* * *

Качих се горе и си облякох риза. Непрекъснато си повтарях няколко неща.

Първото беше, че Синтия и Грейс са добре. Не бяха отвлечени. И второ, не можех да си представя, че Синтия ще позволи на Грейс да ѝ се случи нещо лошо, колкото и да е разстроена.

Тя обичаше Грейс.

Какво обаче мислеше дъщеря ми? Майка ѝ я бе накарала да си събере багажа, беше я измъкнала посред нощ безшумно, за да не чуе

баща ѝ.

Синтия сигурно искрено вярваше, че така е правилно да постъпи, но не беше права да подлага Грейс на такова нещо.

Ето защо без проблем пренебрегнах заповедта ѝ да не ги търся.

Грейс беше и моя дъщеря. И беше изчезнала. Щях да я търся, по дяволите. И да се опитам да изгледа нещата със съпругата си.

Прерових библиотеката, извадих карта на Нова Англия и щата Ню Йорк и я разгърнах на масата в кухнята. Плъзнах поглед от Портланд на юг до Провидънс, от Бостън на запад до Бъфало и се запитах къде може да е отишла Синтия. Огледах линията Кънектикът — Масачузетс и град Отис в близост до каменоломната. Не можех да се досетя накъде се е отправила. Не и заедно с Грейс. Какъв щеше да е смисълът? Какво щеше да си науми по време на пътуването?

Забелязах село Шарън, откъдето беше Кони Гормли, младата жена, загинала в автомобилна злополука, но защо Синтия би отишла там? За разлика от мен тя не смяташе, че репортажът в изрезката от вестник означава нещо. Не мислех, че се беше отправила натам.

Може би нямаше да намеря отговора, като гледам картата. Вероятно трябваше да мисля за имена на хора от миналото ѝ, към които Синтия би се обърнала за отговори в този период на отчаяние.

Влязох във всекидневната, където намерих двете кутии със спомени от детството ѝ. Като се имаше предвид какви бяха последните няколко седмици, кутиите не бяха върнати в обичайното си скривалище на пода в килера.

Започнах да преравям съдържанието им и да хвърлям стари сметки и изрезки от вестници върху масичката за кафе, но не открих нищо важно. Спомените се сливаха в един огромен ребус без видима схема.

Върнах се в кухнята и позвъних на Роли в дома му. Беше рано и сигурно все още не бе тръгнал за училище. Отговори Милисът.

— Здравей, Тери. Какво става? Няма ли да ходиш на работа днес?

— Роли вече ме освободи. Мили, Синтия случайно да се е обаждала?

— Синтия? Не, Тери. Защо? Какво има? Не е ли вкъщи?

— Заминала е. И е взела Грейс.

— Чакай да ти дам Роли.

Тя остави слушалката и след няколко секунди се обади Роли.

— Синтия е заминала?

— Да, и не знам какво да правя.

— По дяволите. А аз щях да ѝ се обаждам днес да я питам как е, ако изобщо ѝ се говори. Не ти ли каза къде отива?

— Роли, ако знаех къде отива, нямаше да ти се обаждам толкова рано сутринта.

— Добре, добре. Господи, не знам какво да кажа. Защо е заминала? Скарахте ли се?

— Да. Оплесках нещата. И мисля, че цялата история ѝ се е отразила. Не се чувстваше в безопасност тук и искаше да предпази Грейс, но не постъпи правилно. Кажи ми, ако ти се обади или я видиш.

— Разбира се. А ако ти я намериш, звъни ми.

След това се обадох в кабинета на доктор Кинцлър. Още не беше отворено, затова оставих съобщение, че Синтия е изчезнала, помолих психоаналитика да ми се обади и казах номерата на домашния и мобилния си телефон.

Единственият друг човек, за когото се сетих, беше Рона Уедмор. Замислих се и после реших да не ѝ се обаждам. Доколкото схващах, тя не беше твърдо на наша страна.

Разбирах мотивите на Синтия да изчезне, но не бях убеден, че Уедмор ще ги разбере.

И сетне в съзнанието ми изскочи име. Човек, когото не познавах и не бях виждал.

Може би беше време да побъбря с Винс Флеминг.

Ако се бях решил да се обадя на детектив Уедмор, щях без заобикалки да я попитам къде мога да намеря Винс Флеминг и да си спестя малко време. Тя бе споменала, че името му ѝ е познато. Абагнейл ни беше казал, че Флеминг има полицейско досие за различни нарушения. Дори се смяташе, че е участвал в отмъщението след убийството на баща му в началото на деветдесетте години. Имаше голяма вероятност Уедмор да знае къде се крие човек като него.

Ала не исках да говоря с нея.

Качих се горе, седнах пред компютъра и се залових да проучвам Винс Флеминг и Милфорд. Имаше два репортажа от вестник в Ню Хейвън през последните няколко години. Единият описваше как Флеминг е бил обвинен в нападение. Беше използвал лицето на някого, за да отвори бутилка бира. Освободили го, когато потърпевшият решил да оттегли обвиненията. Бях готов да се обзаложа, че в тази история има нещо повече, но в онлайн изданието на вестника не го пишеше.

Имаше и друга статия, където се споменава за Винс Флеминг във връзка с човек, за когото се носеха слухове, че е организиран кражби на коли в южен Кънектикът. Притежаваше сервиз за коли в индустриалния район на града. Имаше и негова снимка, докато влиза в бар на име „При Майк“, малко зърнеста, направена от фотограф, който не иска обектът да го забележи.

Не бях влизал вътре, но бях минавал покрай заведението.

Извадих телефонния указател и намерих няколко страници, на които бяха изброени ремонтни сервизи за автомобили, но не видях името на Винс Флеминг. Можех да започна да звъня на всички сервизи в района на Милфорд или да разпитам за Винс Флеминг в „При Майк“. Може би там щях да намеря някого, който да ме упъти в правилната посока или поне да ми каже името на сервиза му, където, ако можеше да се вярва на вестниците, Флеминг разглобява на части откраднатите коли.

Макар да не бях особено гладен, почувствах, че се нуждая от храна в стомаха си. Препекох две филии в тостера и ги намазах с фъстъчено масло. Облякох сако, проверих дали мобилният ми телефон е у мен, тръгнах към външната врата и я отворих.

На прага стоеше Рона Уедмор.

— Хей — възкликна тя. Юмрукът ѝ беше на няколко сантиметра от вратата, готов да почука.

Отскочих назад.

— Господи. Здравата ме уплашихте.

— Господин Арчър — рече тя, запазвайки спокойствие. Очевидно внезапното отваряне на вратата беше стреснало повече мен, отколкото нея.

— Здравейте. Тъкмо излизах.

— Госпожа Арчър тук ли е? Не виждам колата ѝ.

— Излезе. Мога ли да ви помогна с нещо? Имате ли нова информация?

— Не. Кога ще се върне?

— Не мога да кажа точно. За какво ви е?

— На работа ли е? — продължи да ме разпитва Уедмор, без да отговаря на въпросите ми.

— Вероятно.

— Знаете ли какво? Ще ѝ се обадя. Мисля, че си записах номера на мобилния ѝ телефон. — Тя извади тефтерчето си.

— Няма да отговори... — започнах аз и после млъкнах.

— Няма да отговори? Да видим дали сте прав. — Уедмор набра номера, допря телефона до ухото си, зачака и накрая затвори. — Прав сте. Не обича ли да отговаря на телефона?

— Понякога.

— Кога излезе госпожа Арчър?

— Сутринта.

— Минах отгук в един часа след полунощ, защото работих до късно, и колата ѝ пак не беше пред къщата.

По дяволите. Синтия беше заминала с Грейс по-рано, отколкото предполагам.

— Така ли? Защо не се отбихте да ни кажете здрасти?

— Къде е тя, господин Арчър?

— Не знам. Проверете отново следобед. Може би ще се е върнала. — Донякъде исках да помоля Уедмор за помощ, но се боях, че това ще увеличи вината на Синтия в очите на детектива.

Тя пак въртеше език в устата си.

— И Грейс ли е взела?

За миг не бях в състояние да кажа нищо.

— Имам работа.

— Изглеждате разтревожен, господин Арчър. И знаете ли какво? Би трябвало да бъдете. Съпругата ви е под огромно напрежение. Искам да се свържете с мен веднага щом се появи.

— Не знам какво мислите, че е направила. Съпругата ми е жертва. Отнеха й семейството, първо родителите и брат й, а сега и леля й.

Уедмор насочи показалец към гърдите ми.

— Обадете ми се — повтори тя, даде ми още една визитка и тръгна към колата си.

Няколко минути по-късно карах на запад по Бриджпорт авеню, към Девън в Милфорд. „При Майк“ беше малка тухлена сграда до денонощен магазин. Седембуквената табела с името на бара се спускаше отвесно от втория етаж и завършваше над входа. Прозорците бяха украсени с реклами на „Шлиц“, „Корс“ и „Будвайзер“.

Паркирах зад ъгъла и тръгнах към заведението. Не бях сигурен дали „При Майк“ ще бъде отворен сутринта, но щом влязох, разбрах, че за мнозина никога не е твърде рано да пият.

В тъмния салон имаше десетина клиенти. Двама седяха на високи столчета до тезгяха, а останалите бяха разпръснати по масите. Приблжих се до бара и се наведох напред, докато привлякох вниманието на ниския, набит мъж в карирана риза, който работеше зад него.

— Желаете ли нещо? — В едната си ръка държеше мокра чаша, а в другата кърпа и се залови да я подсушава.

— Здравейте. Търся един човек. Мисля, че често идва тук.

— Много хора ни посещават. Как се казва?

— Винс Флеминг.

Барманът запази каменното си изражение. Не трепна, нито повдигна учудено вежди, но и не отговори веднага.

— Флеминг, Флеминг. Не съм сигурен.

— Има сервиз за коли тук, в Девън. Мисля, че ако наистина идва тук, е от хората, които бихте познавали.

Осъзнах, че двамата мъже на бара вече не разговарят.

— Каква работа имате с него? — попита барманът.

Усмихнах се и опитах да се държа учтиво.

— Въпросът е личен. Ще ви бъда много благодарен, ако ми кажете къде мога да го намеря. Един момент. — Бръкнах за портфейла си и едва го измъкнах от джоба на джинсите си. Движението ми беше непохватно и тронаво. Пред мен Коломбо изглеждаше сръчен и пъргав. Оставих десет долара на тезгяха. — Раничко ми е за бира, но с удоволствие ще ви платя за безпокойството.

Единият мъж на бара се беше измъкнал. Може би бе отишъл в тоалетната.

— Задръжте си парите — рече барманът. — Ако искате, кажете си името и следващия път, когато дойде, може да му го предам.

— Бихте ли ми казали къде работи? Вижте, няма да му създавам неприятности. Само се питам дали някой, когото търся, е ходил при него.

Барманът прецени възможностите си за избор и сигурно реши, че работното място на Флеминг е обществена тайна.

— Гаражът „Дирксен“. Знаете ли къде е?

Поклатих глава.

— Минавате по моста и отивате в Стратфорд. — Той ми начерта малка карта на коктейлна салфетка.

Излязох навън, изчаках секунда очите ми да свикнат със слънчевата светлина и отново се качих в колата. Гаражът „Дирксен“ беше само на три километра и отидох там за по-малко от пет минути. Непрекъснато поглеждах в огледалото за обратно виждане и се питах дали Рона Уедмор ме следи, но не видях очевидни коли без опознавателни знаци.

Сервизът представляваше едноетажна сива постройка и отпред имаше черен влекач. Спрях, минах покрай фолксваген „костенурка“ с разбита предница и форд „Експлорър“ с вдлъбнати предни врати и влязох в гаража през служебния вход.

Озовах се в малък кабинет с прозорец, който гледаше към голям паркинг с половин дузина коли в различни етапи на ремонт. Някои намазани с грунд, други, облепени с хартия и готови за боядисване, а

на две бяха махнати броните. До носа ми достигна силна миризма на химикали и се заби право в мозъка ми.

Зад бюрото пред мен седеше млада жена, която ме попита какво искам.

— Дошъл съм да се срещна с Винс.

— Няма го.

— Важно е. Казвам се Тери Арчър.

— За какво става дума?

Можех да отговоря, че става въпрос за съпругата ми, но това щеше да предизвика тревога. Когато един мъж търси друг мъж и твърди, че е заради съпругата му, трудно е да се повярва, че от това ще излезе нещо добро.

— Трябва да говоря с него.

За какво по-точно щях да говоря с Флеминг? Бях ли го намислил вече? Можеше да започна с: „Виждал ли си жена ми? Помниш ли я? Познавал си я като Синтия Биги. Бил си на среща с нея в нощта, когато семейството ѝ е изчезнало“.

И след като разчупех леда, можеше да опитам нещо като: „Между другото, имаш ли нещо общо с това? Набута ли майка ѝ и брат ѝ в колата и блъсна ли ги от висока скала в изоставена каменоломна?“.

Щеше да бъде по-добре, ако имах план, но бях мотивиран единствено от мисълта, че съпругата ми ме е напуснала. Това беше първата ми спирка, затова взех да увъртам.

— Господин Флеминг не е тук в момента — повтори жената, — но ще му предам съобщение.

— Името ми е Тери Арчър. — Казах ѝ номерата на домашния и мобилния си телефон. — Бих искал да говоря с него.

— Да, вие и още много други хора.

Излязох навън, заставах на слънце и се запитах: „А сега какво, тъпако?“.

Единственото, което знаех със сигурност, беше, че се нуждая от кафе. Може би докато го пиех, щеше да ми хрумне някакъв интелигентен ход. По-нататък по улицата имаше закусвалня и отидох там. Купих си средно голяма поничка с крем и захар и седнах до маса, отрупана с опаковки. Отместих ги встрани, като внимавах да не се изцапам с глазура или захар, и извадих мобилния си телефон.

Набрах номера на Синтия и отново се свързах с телефонния ѝ секретар.

— Скъпа, обади ми се. Моля те.

Телефонът ми иззвъня точно когато го пяхах обратно в джоба си.

— Ало? Синти?

— Господин Арчър?

— Да.

— Обажда се доктор Кинцлър.

— А, вие ли сте? Помислих, че е Синтия. Благодаря ви, че отговаряте на обаждането ми.

— В съобщението си твърдите, че съпругата ви е заминала.

— Тръгнала е посред нощ. С Грейс. — Психоаналитикът не каза нищо и аз помислих, че връзката е прекъснала. — Ало?

— Да. Не се е свързвала с мен. Трябва да я намерите, господин Арчър.

— Благодаря. Много ми помогнахте. Точно това се опитвам да направя.

— Съпругата ви е под огромно напрежение. Не съм сигурна дали е напълно стабилна психически. И не смятам, че е много добра компания за дъщеря ви.

— Какво намекувате?

— Нищо. Мисля, че е най-добре да я намерите колкото е възможно по-скоро. А ако тя ми се обади, ще я посъветвам да се прибере у дома.

— Синтия не се чувства в безопасност вкъщи.

— Тогава трябва да ѝ гарантирате безопасност. Извинете. Някой друг ме търси. — Доктор Кинцлър затвори. Полезна както винаги.

Изгълтах половината кафе и едва тогава осъзнах, че е адски горчиво и не става за пиене. Заряхах го и излязох от заведението.

На тротоара се качи червен джип и рязко спря пред мен. Задните и предните врати се отвориха и двама раздърпани мъже с леко изпъкнали коремчета, в изцапани с моторно масло джинси, джинсови ризи и мръсни тениски, изскочиха от колата. Единият беше плешив, а другият имаше нечиста руса коса.

— Качвай се — заповяда плешивият.

— Моля? — учудих се аз.

— Чу какво ти казаха — каза русокосият. — Влизай в шибаната кола.

— Не мисля така — отвърнах аз и отстъпих към закусвалнята за понички.

Те се нахвърлиха върху мен и ме хванаха за ръцете.

— Хей — извиках аз, докато ме влачеха към джипа. — Не го правете! Пуснете ме! Не може да отвличате хора от улицата!

Двамата ме повдигнаха и ме блъснаха на задната седалка. Проснах се на пода. Русокосият седна отпред, а плешивият се настани отзад и сложи крака си върху гърба ми, за да не мърдам. Докато залягах, зърнах мъжа зад волана.

— Знаеш ли какво ми се стори, че ще каже? — обърна се плешивият към приятеля си.

— Какво?

— Помислих, че ще рече: „Долу ръцете от мен“.

Двамата се разсмяха.

Въпросът беше там, че наистина щях да го кажа.

Бях гимназиален учител и нямах много опит как да се справя, когато двама главорези ме сграбчат пред закусвалня за понички и ме наблъскат в джип.

Бързо обаче разбрах, че никой не се интересува от това какво говоря.

— Вижте, правите грешка. Бъркате ме с някого. — Опитах да се извъртя на една страна, за да видя поне плешивия, който ме беше затиснал с ботуша си.

— Млъкни, да ти го начукам — рече той.

— Искам само да кажа, че никой не би проявил интерес към мен. Не ви желая злото, момчета. За какъв ме взимате? Гангстер? Ченге? Аз съм учител.

— Мразех всичките си даскали — обади се русокосият от предната седалка. — Това е достатъчно да ти произнеса смъртна присъда.

— Съжалявам. Знам, че мнозина учители са лоши, но се опитвам да ви обясня, че нямам нищо общо...

Плешивият въздъхна, разгърна якето си и извади пистолет. Вероятно не беше най-големият в света, но на мен ми се стори като оръдие. Той го насочи към главата ми.

— Ако се наложи да те застрелям в колата, шефът ще се вбеси, че има кръв, мозък и кости върху тапицерията, но ще му обясня, че не си искал да млъкнеш, както ти е заповядано, и той ще ме разбере.

Затворих си устата.

Не беше необходимо да съм Шерлок Холмс, за да се досетя, че премеждието ми е свързано с въпросите, които бях задал за Винс Флеминг. Може би им се беше обадил единият от двамата мъже на бара в „При Майк“. Или барманът бе позвънил в сервиза, преди да отида там. И след това някой се бе свързал с главорезите и им бе наредил да разберат защо искам да се срещна с Винс Флеминг.

Само че никой не ме попита за това.

Може би не им пукаше, може би просто беше достатъчно, че съм разпитвал за него. Потърсиш ли Винс, наблъскват те в джип и повече никой не те вижда и чува.

Започнах да мисля как да се измъкна. Бях сам срещу трима. Съдейки по тлъстините им, те вероятно не бяха най-добре подготвените главорези в Милфорд, но нужно ли е да си в добра физическа форма, ако си въоръжен? Щом единият имаше пистолет, логично бе да се предположи, че и другите са въоръжени. Бях ли в състояние да отнема пистолета на плешивия, да го прострелям, да отворя вратата и да скоча от движеща се кола?

На куково лято.

Плешивият продължаваше да държи пистолета, подпрял лакът на коляното си. Другият му крак беше върху мен. Русокосият и шофьорът разговаряха, но не за мен, а за мача предишния ден.

— Какво е това, по дяволите? — неочаквано възкликна блондинът.

— Компактдиск — отговори шофьорът.

— Виждам. Само не го пускай.

— Напротив.

Чух характерното бръмчене на диск, който се зарежда в плейъра на предното табло.

— Не мога да повярвам — каза русият.

— Какво? — обади се плешивият от задната седалка.

Преди някой да успее да добави още нещо, музиката започна. Първо се чу инструментално встъпление, а после: „Защо се появяват птици всеки ден, когато ти си до мен?“.

— По дяволите — изруга плешивият. — Шибаните „Карпентърс“.

— Хей — обади се шофьорът. — Престани. Израснал съм с песните им.

— Господи — каза блондинът. — Мадамата, която пее? Нали тя не искаше да яде нищо?

— Да — отговори шофьорът. — Страдаше от анорексия.

— Такива хора трябва да ядат хамбургери — заяви плешивият.

Възможно ли беше тримата да обсъждат група от седемдесетте години, ако действително планираха да ме заведат някъде и да ме екзекутират? Нямаше ли в такъв случай настроението в колата да бъде

по-мрачно? За миг почувствах надежда. После обаче се замислих за сцената в „Криминале“, където Самюъл Л. Джаксън и Джон Траволта спорят как е на френски „Биг Мак“ минути преди да се качат в апартамент и да извършат убийство. Типовете в джипа дори нямаха техния стил. Всъщност от тях се разнасяше и непогрешима миризма на пот.

Така ли щеше да свърши всичко? На задната седалка на кола? В един миг си пиех кафето в закусвалня за понички и се опитвах да намеря съпругата и дъщеря си, а в следващия гледах в дулото на пистолета на непознат и се питах дали последните думи, които ще чуя, ще бъдат: „Те искат да бъдат... близо до теб“.

Джипът зави няколко пъти, мина по някакви железопътни релси и после като че ли започна бавно да се спуска по лек склон, сякаш се отправя към брега на пролива.

После намали, рязко свърна надясно, блъсна се в бордюр и спря. Погледнах през стъклото и видях предимно небе, но и част от къща. Шофьорът угаси двигателя и чух крясъци на чайки.

Плешивият ме погледна.

— Искам да се държиш добре. Ще слезем от колата, ще се качим по няколко стъпала и ще влезем в къща. Ако се опиташ да избягаш, да извикаш за помощ или да направиш някоя друга глупост, ще ти причиня болка. Ясно ли е?

— Да — отвърнах аз.

Русокосият и шофьорът вече бяха навън. Плешивият отвори вратата и слезе. Повдигнах се на седалката и после се измъкнах от джипа.

Бяхме спрели на алея между две къщи на плажа. Предположих, че се намираме на Ийст Бродуей. Къщите бяха разположени близо една до друга. Погледнах на юг и видях плажа, а отвъд него пролива Лонг Айланд. А когато съзрях Чарлс Айланд, вече бях убеден къде съм.

Плешивият ми направи знак да се кача на втория етаж по стъпалата от едната страна на боядисана в бледожълто къща. Първият етаж представляваше гараж. Русият и шофьорът вървяха отпред, сетне бях аз и най-отзад плешивият. На стъпалата имаше пясък, който скърцаше под обувките ни.

Стигнахме до втория етаж. Шофьорът отвори мрежеста врата и останалите минаха пред него. Влязохме в голяма стая с плъзгащи се

остъклени врати, които гледаха към водата, и с веранда, извисяваща се над плажа. В помещението имаше няколко стола, канапе и лавици, отрупани с романи с меки корици, а по-навътре — маса и кухня покрай дългата стена отсреща.

Едър и як мъж стоеше до печката с гръб към мен и държеше тиган в едната си ръка и лопатка в другата.

— Ето го — каза блондинът.

Мъжът кимна, без да пророни дума.

— Ще бъдем в джипа — рече плешивият и направи знак на русия и шофьора да го последват. Тримата се изнизаха и чух, че слизат по стълбите.

Стоях в средата на стаята. Обикновено бих се обърнал да се наслажда на гледката през остъклените врати и дори бих излязъл на верандата да подишам морски въздух, но не го сторих и се втренчих в гърба на мъжа.

— Искаш ли яйца? — попита той.

— Не, благодаря.

— Няма проблем. Пържени, бъркани, рохки, каквито и да са.

— Не, но все пак благодаря.

— Ставам късно и понякога е почти обяд, когато правя закуска. — Той протегна ръка към бюфета, извади чиния, сипа бърканите яйца, добави наденичка, която сигурно беше изпържил преди това, и накрая взе вилица и нож за пържоли.

Обърна се, приближи се до масата, издърпа стол и седна.

Беше горе-долу на моите години, макар че изглеждаше по-зле. Лицето му бе сипаничаво, имаше дълъг два-три сантиметра белег над дясното око и някога черната чу коса вече беше прошарена. Носеше черна тениска, пъхната в черни джинси, и видях долната част на татуировка на дясната му ръка, но не достатъчно, за да разбере какво изобразява. Коремът му опъваше фланелката и той изпъшка, докато седнаше.

Посочи ми стола срещу себе си. Приближих се предпазливо и седнах. Той обърна бутилка кетчуп и обилно поля яйцата и наденичката в чинията си. Пред него имаше голяма чаша кафе и докато посягаше към нея, той попита:

— Кафе?

— Не. Преди малко пих в закусвалнята за понички.

— Онази до сервиза ли?

— Да.

— Не го правят много хубаво там.

— Не. Изхвърлих половината.

— Познавам ли те? — попита той и пъкна залък яйца в устата си.

— Не.

— Но ти разпитваш за мен. Първо в „При Майк“, а после в сервиза ми.

— Да. Нямах намерение да те притеснявам.

— Нямах намерение да те притеснявам — повтори той. Мъжът — вече разбрах, че е Винс Флеминг — заби вилицата в наденичката, взе ножа, нарязва я на парчета и сложи едно в устата си. — Ами когато хора, които не познавам, започнат да разпитват за мен, това може да е причина за безпокойство.

— Значи съм подценил този факт.

— Понякога попадам на хора с нетрадиционни бизнес практики.

— Сигурно.

— Ето защо, когато хора, които не познавам, започнат да разпитват за мен, обичам да си уреждам срещата там, където чувствам, че имам предимство.

— И аз мисля така.

— Кой си ти, по дяволите?

— Тери Арчър. Ти познаваш съпругата ми.

— Познавам съпругата ти. И какво от това?

— Вече не. Познавал си я отдавна.

Флеминг ме погледна намръщено и отново отхапа от наденичката.

— За какво става въпрос? Да не би да съм се занасял с госпожата? Виж, не съм виновен аз, ако не можеш да я държиш доволна и трябва да идва при мен за онова, което иска.

— Не е това. Името на съпругата ми е Синтия. Познавал си я, когато е била Синтия Биги.

Той спря да дъвче.

— Мамка му. Това беше адски отдавна.

— Пред двайсет и пет години — уточних аз.

— Много си се забавил да наминеш.

— Напоследък станаха някои неща. Сигурно си спомняш какво се случи онази нощ?

— Да. Проклетото й семейство изчезна.

— Точно така. Наскоро откриха труповете на майката и брата на Синтия.

— Тод?

— Да.

— Познавах го.

— Така ли?

Винс Флеминг сви рамене.

— Малко. Ходехме в едно и също училище. Тод беше свястно момче. — Той лапна хапка яйца с кетчуп.

— Не си ли любопитен къде ги намериха?

— Предполагам, че ще ми кажеш.

— Бяха в колата на майка й, жълт форд „Ескорт“, на дъното на езеро в каменоломна в Масачузетс.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Дълго са били там. И все пак са разбрали кои са?

— ДНК.

Винс поклати глава възхитено.

— Проклетата ДНК. Какво щяхме да правим без нея? — Той изяде последното парче от наденичката.

— И лелята на Синтия беше убита.

Винс присви очи.

— Мисля, че Синтия ми е говорила за нея. Бес ли се казваше?

— Тес.

— Да. Убили са я?

— Някой я наръгал с нож в кухнята й.

— Има ли причина да ми казваш всичко това?

— Синтия изчезна... Избяга. С дъщеря ни. Имаме дъщеря на име Грейс. На осем години.

— Много жалко.

— Помислих, че има вероятност да е идвала при теб. Тя се опитва да разбере какво се е случило онази нощ и може би ти знаеш някои отговори.

— Какво бих могъл да знам?

— Нямам представа. Но вероятно си бил последният, който е видял Синтия тогава, с изключение на семейството ѝ. И си се скарал с баща ѝ, преди да я заведе вкъщи.

Така и не разбрах какво стана.

Винс Флеминг се пресегна през масата с лявата си ръка, сграбчи ме за китката и я дръпна към себе си, а с дясната взе ножа за пържоли, описа широка дъга във въздуха и заби острието в дървото между средния и безименния ми пръст.

— Господи! — изкрещях аз.

Той стисна китката ми като в менгеме и я прикова към масата.

— Намеците ти не ми харесват.

Дишах твърде учестено, за да отговоря. Не откъсвах очи от ножа и отчаяно исках да се уверя, че не е пронизал ръката ми.

— Искам да ти задам един въпрос — тихо каза той, като продължаваше да държи китката ми, без да изважда ножа. — И един друг тип разпитваше за мен. Знаеш ли нещо за това?

— Какъв тип?

— На петдесет и няколко години, нисък. Може да е бил частен детектив. Разпитваше, без да бие на очи като теб.

— Вероятно е бил Дентън Абагнейл.

— Откъде знаеш?

— Синтия го нае. Двамата го наехме.

— За да ме проучи?

— Не. Наехме го да се опита да открие семейството на Синтия или поне да разбере какво се е случило с тях.

— И това означаваше да разпитва за мен?

Преглътнах.

— Абагнейл спомена, че си заслужава да те проучи.

— Нима? И какво откри за мен?

— Нищо. И да е научил нещо, не знаем какво е било и няма да разберем.

— Защо?

Флеминг или не знаеше, или умело прикриваше истината.

— Мъртъв е. Убиха и него. В закрит паркинг в Стамфорд. Мислим, че може да е свързано с убийството на Тес.

— Момчетата казаха, че и някакво ченге е слухтяло наоколо и е разпитвало за мен. Чернокожа мацка, ниска и дебела.

— Рона Уедмор. Тя разследва случая.

— Аха. — Винс най-сетне пусна китката ми и извади ножа от масата. — Всичко това е много интересно, но изобщо не ме засяга.

— Значи не си виждал жена ми, така ли? Не е ли идвала да говори с теб?

— Не — монотонно отговори той и се втренчи в очите ми, сякаш ме предизвикваше да възразя.

Издържах на погледа му.

— Надявам се, че ми казваш истината, Флеминг, защото ще направя всичко, за да се погрижа Синтия и дъщеря ми да се върнат живи и здрави у дома.

Той стана от стола и се приближи до мен.

— Като заплаха ли да го приема?

— Само казвам, че когато става дума за семейството, дори хора като мен, които нямат влияние като хора като теб, правят всичко по силите си.

Винс ме сграбчи за косата, наведе се и доближи лице до мен. Дъхът му миришеше на наденички и кетчуп.

— Слушай, скапаняко, имаш ли представа с кого разговаряш? Знаеш ли какво могат да ти сторят момчетата, които те доведоха тук? Може да свършиш в дървено пардесю или да те хвърлят от лодка в пролива и...

— Хей, не влизай там — чу се от стълбите гласът на единия главорез.

— Я си го начукай — отвърна женски глас.

Гледах Винс в очите и не виждах мрежестата врата, но чух, че тя се отвори, а после глас, който ми се стори познат:

— Хей, Винс, виждал ли си майка ми, защото... — Тя млъкна, когато видя, че Флеминг ме държи за косата.

— Зает съм — каза той. — И не знам къде е майка ти. Провери в проклетия търговски център.

— Господи, Винс, какво правиш на учителя ми, по дяволите?

Въпреки че месестите му пръсти стискаха скалпа ми, аз успях да извия глава и видях Джейн Скавуло.

— Учителят ти? — попита Винс, без да пуска косата ми. — Какъв учител?

— Учителят ми по проклетото творческо писане. Ако ще пребиваш учителите ми, може да започнеш с други. Това е господин Арчър. Той е най-малкият задник от всички. — Джейн Скавуло се приближи. — Здравейте, господин Арчър.

— Здравей, Джейн.

— Кога ще се върнете в училище? Заместникът ви е пълен тъпак. Всички бягат от часовете му. По-лош е от жената, която заеква. На никого не му пука дали влиза в час или не. В зъбите му вечно се е заклешило нещо и той се опитва да го извади. Прави го бързо и мисли, че никой няма да забележи, но не може да заблуди никого.

Видях, че извън училище Джейн изобщо не се стеснява да говори с мен.

— Какво става? — обърна се тя към Винс.

— Тичай навън, Джейн.

— Виждал ли си майка ми?

— Казах ти да провериш в търговския център, а може и да е в гаража. Защо?

— Трябват ми пари.

— За какво?

— За разни неща.

— Какви неща?

— Такива.

— Колко ти трябват?

Джейн Скавуло сви рамене.

— Четирийсет?

Винс Флеминг пусна косата ми, извади две двайсетачки и ѝ ги даде.

— Той ли е учителят, който харесва разказите ти? За него ли говориш?

Тя кимна. Беше спокойна и предположих, че и друг път е виждала как Винс се държи с хора като мен. Единствената разлика беше, че аз бях неин учител.

— Да. Защо го тормозиш?

— Виж, миличка, не мога да го обсъждам с теб.

— Опитвам се да намеря съпругата си — обадох се аз. — Тя замина с малката ни дъщеря и много се тревожа за тях. Реших, че баща ти... Винс може да ми помогне.

— Той не ми е баща. Живее с майка ми от известно време. — Джейн се обърна към Винс и добави: — Не исках да те обидя, като казах, че не си ми баща, защото си свестен. Спомняте ли си разказа, който написах за мъжа, дето ми пържи яйца? — попита ме тя.

Замислих се.

— Да, спомням си.

— Имах предвид Винс. Той е свестен. — Джейн се усмихна на иронията. — Е, поне за мен. Щом се опитвате да намерите съпругата и хлапето си, защо Винс ви се е ядосал?

— Миличка — повтори Флеминг.

Тя се приближи до него и го погледна в очите.

— Ще бъдеш мил с него, защото иначе ще ме прецакаш. Само в неговите часове имам хубави оценки. Щом иска помощ, помогни му да намери съпругата си. Няма да се върне в училище, докато не открие жена си, и аз ще трябва да гледам как онзи отвратителен човек почиства зъбите си, а това не е хубаво за образованието ми. И ми се повръща.

Винс сложи ръка на рамото ѝ и я изпрати до вратата. Не чух какво ѝ каза.

— До скоро, господин Арчър — подвикна тя.

— Довиждане, Джейн.

Вратата се затвори и едва чух заглъхващите ѝ стъпки надолу по стъпалата.

Винс се върна до масата и седна. Голяма част от заплашителността му се беше изпарила. Изглеждаше малко глуповато и известно време мълча.

— Тя е добро хлапе — отбелязах аз.

Той кимна.

— Да. Майка ѝ и аз живеем заедно и тя е малко безразсъдна, но Джейн е сваятна. Нуждае се от стабилност в живота. Нямам деца и я чувствам като моя дъщеря.

— Струва ми се, че се спогаждате.

— Направо ме върти на малкия си пръст — ухили се Винс. — Споменавала е за теб. Не направих връзката, когато ми каза кой си, но тя все говори за теб. Господин Арчър каза това, господин Арчър направи онова.

— Наистина ли?

— Твърди, че я насърчаваш за писането.

— Джейн е много добра.

Винс посочи отрупаните с книги лавици.

— Аз чета много. Не бих казал, че съм кой знае колко образован, но обичам да чета книги. Харесвам исторически и биографични и някои приключенски романи. Възхищавам се на писателите. Сядат и написват цяла книга. Затова когато Джейн каза, че според теб тя трябва да стане писател, помислих, че това е интересно.

— Тя има собствен стил, също като някои писатели. Разбирате, че нещо е написано от тях, дори името им да не е на корицата.

— Да. — Винс кимна. — Виж. Що се отнася до случилото се...

— Не се тревожи.

— Щом някой започне да задава въпроси за теб и се опитва да те намери, това може да е малко обезпокоително за човек като мен.

— Какво имаш предвид под човек като теб?

— Ами нека се изразя така. Не съм учител по творческо писане. Твоята професия не те принуждава да правиш някои неща, които на мен ми се налага да върша в моята.

— Например да изпращаш мъже в джипове да отвличат хора от улицата?

— Да, такива неща. Да ти наля ли кафе?

— Благодаря. С удоволствие.

Той се приближи до плота, напълни чаша от кафемашината и се върна на масата.

— Все още се притеснявам, че ти, детективът и ченгето сте разпитвали за мен.

— Мога ли да бъда откровен, без да ме дърпаш за косата или да забиваш нож между пръстите ми?

Винс бавно кимна, без да откъсва очи от мен.

— Бил си със Синтия онази нощ. Баща ѝ ви е намерил и я е отвел вкъщи. След по-малко от дванайсет часа тя се събужда и установява, че е единствената, останала от семейството. Както се опитвах да обясня, ти си един от последните хора, които са видели живи членове на семейството ѝ. Не съм сигурен дали си се карал с баща ѝ Клейтън Биги, но положението най-малкото е било неловко. Убеден съм, че навремето полицаите са те питали за всичко това.

— Да.

— Какво им каза?

— Нищо.

— Как така?

— Нищо не им казах. Научих го от баща си, светла му памет. Не отговаряй на въпроси на ченгета, дори да си сто процента невинен. Никой не е подобрил положението си, след като е разговарял с ченгетата.

— Но ти си могъл да им помогнеш да разберат какво се е случило.

— Не беше моя работа.

— Полицията не се ли усъмни, че отказът ти да говориш има нещо общо с изчезването им?

— Може би, но не могат да те осъдят по подозрения. Нуждаят се от доказателства, а те ги нямаха. Ако разполагаха с доказателства, вероятно в момента нямаше да седя тук и да бърбля с теб.

Отпих глътка кафе.

— Превъзходно е — похвалих го аз и не излъгах.

— Благодаря. А сега мога ли и аз да бъда откровен с теб, без да ме дърпаш за косата? — ухили се Винс.

— Мисля, че няма за какво да се тревожиш.

— Стана ми неприятно, че не можах да помогна на Синтия, защото тя беше... Не искам да обиждам съпругата ти.

— Всичко е наред.

— Тя беше много симпатично момиче, малко щура като всички хлапета на нейните години, но ангел в сравнение с мен. Аз вече имах неприятности с ченгетата. Мисля, че Синтия преживяваше периода, в който я привличаха лошите момчета. Имам предвид, преди да срещне теб. Не се обиждай.

— Няма.

— Тя беше много сладко хлапе и аз се почувствах ужасно заради случилото се с нея. Господи, представяш ли си? Събуждаш се един ден и проклетото ти семейство го няма. Искрах да направя нещо за Синтия. Баща ми обаче каза да не се занимавам с момичета като нея. Не ми трябвали такива проблеми. Ченгетата и без това вече ме държали под око и с предишните ми провинения и баща като него не ни трябвало да се забъркваме с момиче, чието семейство вероятно е било убито.

— Разбирам — рекох аз и сетне внимателно подбрах думите си.
— Предполагам, че баща ти е печелел добре, нали?

— Да, правеше каквото можеше, преди да го убият.

— Чух нещо за това.

— Какво друго чу?

— Чух, че хората, които са го извършили, са си получили заслуженото.

Винс се усмихна мрачно.

— Да. Защо ме попита дали баща ми е имал пари?

— Мислиш ли, че баща ти може да е изпитвал съчувствие към Синтия и положението, в което е изпаднала, до такава степен, че да помогне за заплащането на образованието ѝ в колежа?

— Какво?

— Само питам. Дали е решил, че ти носиш някаква отговорност и може би имаш нещо общо с изчезването на семейството ѝ и анонимно е давал пари на леля ѝ Тес да плаща колежа ѝ?

Винс ме погледна така, сякаш си бях изгубил ума.

— Казваш, че си учител? Позволяват ли на откачалки да преподават в държавни училища?

— Можеше само да кажеш „не“.

— Не.

Поспорих за миг със себе си дали да споделя информацията, но понякога трябва да се ръководиш от инстинктите си.

— Защото някой го е правил.

— Сериозно? Някой е давал пари на леля ѝ за колежа?

— Да.

— И никой не знае кой?

— Не.

— Странно. И казваш, че лелята е убита?

— Точно така.

Винс Флеминг се облегна назад на стола и се втрени в тавана, а после подпря лакти на масата и дълбоко въздъхна.

— Ще ти призная нещо, но не казвай на ченгетата. Ако ме попитат, ще отрека, защото може да намерят начин да го използват срещу мен.

— Добре.

— Може би трябваше да им го кажа и нямаше да ми направят нищо, но не можех да си позволя да рискувам. Не можех да призная къде съм бил тогава, въпреки че можеше да помогна на Синтия. Предполагам, че на ченгетата им е минало през ума, че Синтия може да има нещо общо с убийството на семейството си, макар да знам, че не би го направила. Не исках да се забърквам в тази история.

Устата ми пресъхна.

— Ще ти бъда благодарен, каквото и да ми кажеш.

Винс затвори очи, сякаш си представяше сцената.

— Онази нощ, след като баща ѝ ни намери в колата и заведе Синтия вкъщи, аз подкарах след тях. Не ги следях, но се чудех доколко е загазила и исках да видя дали баща ѝ ще ѝ крещи. Бях обаче далеч зад тях и не видях много. Те спряха на алеята пред дома си и влязоха в къщата. Синтия леко залиташе. И двамата бяхме пийнали, но аз вече издържах на повечко алкохол. — Той се ухили. — Започнах рано.

Усетих, че ще каже нещо важно, и не исках да го бавя с глупави забележки.

— Както и да е. Спрях малко по-нататък по улицата. Помислих, че тя може да излезе отново, след като родителите ѝ се накарат, да се ядоса и да изскочи навън, а аз да я взема в колата. Това обаче не се случи. И след малко друга кола мина покрай мен, съвсем бавно, сякаш някой се опитваше да прочете номерата на къщите. Не обърнах голямо внимание, но после, щом стигна до края на улицата, колата обърна и спря през две къщи от дома на Синтия.

— Видя ли кой е вътре? Каква беше колата?

— Някаква таратайка, „Амбасадор“ или „Ребъл“. Мисля, че беше синя. Вътре изглежда имаше само един човек. Не можах да го видя добре, но ми се стори, че е жена. Не ме питай защо, но имах такова чувство.

— Жена е паркирала пред къщата. Наблюдаваше ли я?

— Така мисля. И си спомням, че регистрационните номера не бяха от Кънектикът, а от щата Ню Йорк. Навремето бяха леко оранжеви.

— Колко време стоя там колата?

— Не след дълго госпожа Биги и Тод излязоха, качиха се в нейната кола и потеглиха.

— Само двамата? А бащата, Клейтън, не беше ли с тях?

— Не. Само майката и синът. Той седна отпред до нея. Мисля, че още нямаше шофьорска книжка, но не съм сигурен. Отидоха някъде. Не знам къде. Щом завиха зад ъгъла, другата кола запали фаровете и тръгна след тях.

— А ти какво направи?

— Седях там. Какво друго?

— Но другата кола е проследила майката и брата на Синтия.

Винс ме погледна.

— Прекалено бързо ли разказвам?

— Не, не, но Синтия не знае тази история.

— Това видях.

— Нещо друго?

— Стоях там още четирийсет и пет минути и тъкмо реших да нарежа всичко и да се прибера у дома, когато вратата на къщата отново се отвори и бащата, Клейтън, изхвърча навън, сякаш имаше таралеж в гащите. Качи се в колата и подкара с бясна скорост.

Замислих се върху думите му.

— Прецених обстановката. Всички бяха излезли, освен Синтия. Отидох и почуках на вратата. Мислех да поговоря с нея. Потропах силно пет-шест пъти, но никой не отвори, затова реших, че е заспала. Разкарах се оттам и се върнах у дома. — Флеминг сви рамене.

— Някой е наблюдавал къщата.

— Да. Не бях само аз.

— И не си казал на никого? Нито на ченгетата, нито на Синтия?

— Не. Какво щяха да си помислят ченгетата, ако им бях казал, че съм седял пред къщата онази нощ?

Втрених се през прозореца към пролива и Чарлс Айланд в далечината, сякаш отговорите, които Синтия и аз търсехме, бяха някъде отвъд хоризонта, недостижими.

— И защо ми го казваш сега?

Винс прокара ръка по брадичката си и стисна носа си.

— Не знам, мамка му. Предполагам, че всичките тези години са били трудни за Синти, нали?

Все едно ми удариха шамар, когато чух, че я нарече галено Синти, както аз ѝ виках.

— Да, много трудни, особено напоследък.

— И защо избяга?

— Скарахме се и е уплашена от всичко, което се случи през последните няколко седмици и от това, че полицаите не ѝ вярват напълно. Страхува се и за дъщеря ни. Онази нощ на улицата стоеше някой и гледаше къщата ни. Леля ѝ беше убита. И детективът, когото наехме, също.

— Голяма каша. Бих искал да ти помогна.

В същия миг вратата се отвори и двамата се стреснахме. Не бяхме чули някой да се качва по стълбите. Пак беше Джейн.

— Господи, Винс, няма ли да помогнеш на горкото копеле?

— Къде беше, по дяволите? Подслушвала си през цялото време?

— Заради проклетата мрежеста врата. Ако не искаш хората да подслушват, направи си банков трезор тук.

— По дяволите — повтори той.

— Е, ще му помогнеш ли? Не си зает. И клоуните ще ти помагат, ако се наложи.

Винс ме погледна уморено.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Джейн го наблюдаваше, скръстила ръце на гърдите си.

Не знаех какво да отговоря. Нямах представа пред какво съм изправен и не можех да предвидя дали се нуждая от услуги, каквито предлага човек като Винс Флеминг. Въпреки че беше престанал да ме дърпа за косата, все още се страхувах от него.

— Не знам.

— Защо не се помотая с теб известно време и да видя как ще се развият нещата? — предложи Винс и когато не отговорих веднага, попита: — Не знаеш дали да ми вярваш ли?

Прецених, че ще забележи, ако излъжа.

— Да.

— Умно.

— Значи ще му помогнеш — отсече Джейн и Винс кимна. — По-добре бързо се върнете в училище — добави тя и излезе. Този път я чухме, че слиза по стълбите.

— Джейн адски ме плаши — подхвърли Винс.

Не можах да измисля нищо по-умно за правене в момента, освен да си отида у дома и да проверя дали Синтия или някой друг не се е обаждал. Ако се бе опитала да се свърже с мен, тя вероятно щеше да позвъни на мобилния ми телефон не ме ли намери у дома, затова се почувствах малко отчаян.

Винс Флеминг освободи главорезите с джипа и предложи да ме закара до колата ми със собственото си превозно средство, което се оказа пикап „Додж“ със застрашителен вид. Домът ми не беше далеч от сервиза за автомобили, където бях оставил колата си, преди да вляза в закусвалнята за понички и по-късно да ме отвлекат. Попитах Винс дали има нещо против да се отбием у нас за малко, за да проверя дали Синтия не се е обаждала у дома, или не е минала и е оставила бележка.

— Разбира се — отвърна той.

Качихме се в пикапа му, който беше паркиран до тротоара на Ийст Бродуей.

— Винаги съм искал да имам къща тук, откакто живея в Милфорд — отбелязах аз.

— Аз винаги съм живял в Милфорд. А ти?

— Не съм израснал тук.

— Като деца, когато приливът се отдръпнеше, ходехме пеша до Чарлс Айланд — рече Винс. — Нямахме време да се върнем, защото приливът отново идваше, но беше забавно.

Изпитвах безпокойство от моя нов приятел. Винс беше престъпник. Ръководеше престъпна организация. Нямах представа колко е голяма, но със сигурност беше достатъчно мащабна, за да плаща на трима души на повикване да отвличат от улицата хора, които го нервират.

Ами ако Джейн Скавуло не беше влязла? Ако не го беше убедила, че съм свестен? Ако Винс бе продължил да мисли, че представлявам заплаха за него? Какво щеше да се случи?

Макар да беше глупаво, реших да го попитам.

— Какво щеше да стане с мен, ако Джейн не беше влязла?

Винс шофираше с дясната си ръка, а лявата бе подпрял на смъкнатото стъкло. Погледна ме.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Отказах се. Мислите ми вече се отправяха в друга посока. Питам се какви са мотивите му. Дали ми помагаше, защото Джейн искаше това, или искрено се тревожеше за Синтия? Или по малко и от двете? А може би беше решил, че като изпълни желанието на Джейн, ще ме държи под око?

Беше ли вярна историята му за онова, което бе видял пред дома на Синтия онази нощ? И ако не беше истина, защо ми я разказа?

Бях склонен да му вярвам.

Обясних му къде се намира нашата улица и посочих къщата. Той обаче не спря, нито дори намали и подминахме адреса.

Измами ме. Отивах на среща с дървеното пардесю.

— Какво става? Какво правиш?

— Пред дома ти има ченгета, кола без опознавателни знаци.

Погледнах в голямото странично огледало и забелязах колата.

— Вероятно е Уедмор.

— Ще заобиколим и ще се приближим отзад — предложи Винс така, сякаш го беше правил много пъти.

Така и сторихме. Оставихме пикапа през една улица, тръгнахме пеша и се приближихме към задния двор на дома ми.

Влязохме и потърсих доказателство, че Синтия се е връщала или е оставила бележка, но не видях нищо. Не беше идвала.

Винс се разходи на първия етаж и разгледа картините на стените и книгите на лавиците. Преценяваше дома ни. Погледът му се спря на отворените кутии със спомени.

— Какво е това, по дяволите?

— На Синтия е. Неща от дома ѝ, когато е била малка. Непрекъснато ги преравя и се надява, че ще разкрие някоя тайна. И аз правех нещо подобно днес, след като тя замина.

Винс седна на дивана и започна да преглежда съдържанието им.

— Вещите изглеждат безполезни — отбеляза той.

— Да, засега е точно така.

Позвъних на мобилния телефон на Синтия в случай, че го е включила. Тъкмо щях да затворя след четвъртото позвъняване, когато

тя се обади.

— Ало?

— Синти?

— Здравей, Тери.

— Господи, как си? Къде си?

— Добре сме, Тери.

— Скъпа, върни се у дома. Моля те, ела.

— Не знам. — Чуваше се силен шум, нещо като бръмчене.

— Къде си?

— В колата.

— Здравей, татко! — извика Грейс.

— Здравей, Грейс. Кога ще се върнете?

— Казах ти, че не знам. Нужно ми е време. Написах го в писмото. — Синтия очевидно не искаше да обсъжда проблема отново, не и пред Грейс.

— Тревожа се за вас и ми липсвате.

— Поздрави я от мен — провикна се Винс от всекидневната.

— Кой е при теб? — попита Синтия.

— Винс Флеминг.

— Какво?

— Не затваряй.

— Какво прави там?

— Отидох да говоря с него. Хрумна ми налудничавата идея, че може би си ходила да го видиш.

— Господи... Кажи му, че... го поздравявам.

— Имаш поздрави от Синтия.

Винс изсумтя от всекидневната, където разглеждаше нещата в кутиите.

— И той е у дома в момента?

— Да. Докара ме до колата ми. Дълга история. Ще ти я разкажа, когато се върнеш. — Поколебах се. — Каза ми и някои други неща за онази вечер. Не ги беше споделял с никого.

— Какви неща?

— Проследил е теб и баща ти, докато сте се връщали у дома. Чакал е възможност да почука на вратата и да провери как си. В това време видял майка ти и Тод да излизат, а по-късно и баща ти. Много

бързал. Имало и друга кола пред къщата и потеглила след майка ти и Тод.

По телефона не се чуваше нищо друго, освен шума от преминаващи по пътя автомобили.

— Синтия?

— Да. Не знам какво означава това.

— Аз също.

— Тери, движението е оживено. Трябва да изляза от магистралата. Ще изключа телефона. Забравих да си взема зареждащото устройство, а батерията е спаднала.

— Ела си скоро, Синти. Обичам те.

— Чао — каза тя и затвори.

Оставих слушалката и отидох във всекидневната.

Винс Флеминг ми подаде изрезката от вестник, където Тод беше сниман с другите играчи от баскетболния отбор.

— Този прилича на Тод. Спомням си го.

Кимнах, без да взимам изрезката от ръката му. Бях я гледал стотици пъти.

— Да. Учили сте в едно училище.

— Може би, но снимката е странна.

— Какво искаш да кажеш?

— Не познавам никого другото. Няма никого от нашето училище.

Взех изрезката, макар че нямаше смисъл да я гледам. Не бях ходил на училище с Тод или Синтия и не познавах съучениците им. Синтия не обръщаше голямо внимание на снимката. Хвърлих ѝ бегъл поглед.

— И името е сбъркано — добави Винс и посочи надписа под снимката, където бяха изброени имената на играчите от ляво надясно, долната редица, в средата и горния ред.

Свих рамене.

— Вестниците често грешат. — Погледнах надписа, където името на всеки беше написано с фамилията и инициала на малкото име. Тод беше вторият отляво в средната редица. Втренчих се в надписа и прочетох името на мястото, където трябваше да е неговото.

Там пишеше Дж. Слоун.

— Винс — попитах аз, без да откъзвам очи от написаното, — името Дж. Слоун говори ли ти нещо?

Той поклати глава.

— Не.

Прочетох отново името, което се отнасяше за второто момче от ляво надясно в средната редица.

— Мамка му — възкликнах аз.

Винс ме погледна.

— Ще ми кажеш ли какво има?

— Дж. Слоун. Джереми Слоун.

— Пак не разбирам.

— Мъжът в Поуст Мол. Така се казваше човекът, когото Синтия помисли за брат си.

36

— Какви ги говориш? — зачуди се Винс.

— Преди две седмици Синтия, Грейс и аз бяхме в търговския център. Синтия видя този мъж и беше убедена, че е Тод. Каза, че прилича на брат ѝ, както вероятно би изглеждал след двайсет и пет години.

— Как разбрахте името му?

— Синтия го проследи до паркинга. Извика му „Тод“, но той не реагира, затова отиде при него, каза, че е сестра му и знае, че той е брат ѝ.

— Господи.

— Сцената беше ужасна. Човекът отрече, че ѝ е брат, и се държеше така, сякаш тя е луда. Дръпнах я настрана, извиних се и го помолих да ѝ покаже шофьорската си книжка. Добавих, че ако докаже, че не е онзи, за когото го мисли, тя ще го остави на мира.

— И той направи ли го?

— Да. Видях шофьорската му книжка. Беше издадена в щата Ню Йорк и името му беше Джереми Слоун.

Винс взе изрезката и погледна името, съответстващо на лицето на Тод Биги.

— Адски странно, а?

— Не мога да го проумея. Не се връзва. Защо снимката на Тод в изрезка от стар вестник ще бъде с друго име?

Винс се замисли.

— Мъжът в търговския център каза ли изобщо нещо?

Опитах се да си спомня.

— Каза, че съпругата ми се нуждае от помощ, но почти нищо повече.

— Ами шофьорската книжка? Спомняш ли си нещо за нея?

— Само че беше от Ню Йорк.

— Щатът е голям, мамка му. Този тип може да живее навсякъде между Порт Честър и Уайт Плейнс, а може и да е от проклетия

Бъфало.

— Мисля, че градът започваше с Йънг.

— Йънг?

— Не съм сигурен. По дяволите, зърнах шофьорската книжка само за секунда.

— Има Йънгстаун в Охайо. Сигурен ли си, че книжката не беше от Охайо?

— Поне това видях.

Винс обърна изрезката. На гърба имаше текст, но явно беше запазена заради снимката. Ножицата бе минала през средата на колонка и бе срязала на две заглавие.

— Не я е запазил заради това.

— Тихо. — Винс четеше части от статиите, а после вдигна глава.

— Имаш ли компютър?

Кимнах.

— Включи го. — Той ме последва нагоре по стълбите и застана над мен. Придърпах стол и включих компютъра. — В изрезката има откъси от репортаж за Фокнър Парк и Ниагара Каунти. Потърси ги в Гугъл.

Написах думите в търсачката и не след дълго се появи информация.

— Има Фокнър Парк в Йънгстаун, Ню Йорк, в Ниагара Каунти — обях аз.

— Бинго. По всяка вероятност изрезката е от някой вестник в района, защото е някакъв тъп репортаж за поддържане на парк.

Завъртях стола към него и го погледнах.

— Защо Тод е на снимка във вестник от Йънгстаун, Ню Йорк, с баскетболисти от друго училище, и е записан като Джереми Слоун?

Винс се облегна на рамката на вратата.

— Може би не е грешка.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би снимката не е на Тод Биги, а на Джереми Слоун.

— Какви ги говориш? Че става въпрос за двама човека? Единият на име Тод Биги, а другият Джереми Слоун, или че има един човек с две имена?

— Хей, тук съм, защото Джейн ме помоли.

Обърнах се пак към компютъра и влязох в уебсайта „Бели страници“, където потърсих телефонни номера, въведени за Джереми Слоун от Йънгстаун, Ню Йорк.

Търсенето завърши безрезултатно, но Винс предложи да опитам алтернативи като Дж. Слоун или само фамилното име. Пробвах второто и на екрана се появиха неколцина Слоун в района на Йънгстаун.

— Господи — възкликнах аз и посочих екрана. — Има Клейтън Слоун на Ниагара Вю Драйв.

— Клейтън?

— Да, Клейтън.

— Това е малкото име на бащата на Синтия.

— Да. — Взех молив и лист от бюрото и записах телефонния номер. — Ще се обадя — заявих аз.

— Чакай малко! Да не си се побъркал?

— Какво?

— Не знам дали изобщо си попаднал на нещо, но какво ще кажеш, когато се обадиш? Ако имат индикатор за повикванията, веднага ще разберат кой е. Може и да знаят кой си, а може би не, но ти няма да искаш да се издадеш, нали?

Какво беше намислил Винс? Наистина ли ми даваше добър съвет, или имаше причина да не иска да се обаждам? Опитваше ли се да ми попречи да свържа нещата?

Той ми даде мобилния си телефон.

— Използвай този. Те няма да знаят кой се обажда.

Взех телефона, отворих го, погледнах номера на монитора, затаих дъх и го набрах. Допрях го до ухото си и зачаках.

Едно позвъняване. Две. Три. Четири.

— Няма никого.

— Чакай още — рече Винс.

Позвъняванията станаха осем и понечих да отдръпна телефона от ухото си, когато чух глас.

— Ало? — попита жена на шейсетина години.

— Да — отвърнах аз. — Тъкмо щях да затворя.

— Мога ли да ви помогна?

— Джереми там ли е? — Какво щях да му кажа, ако се обадеше? Какво щях да го питам, за бога? Или трябваше да затворя? Да разбера

дали е там и действително съществува и после да сложа край на разговора?

— Не. Кой го търси?

— Няма проблем. Ще се обадя пак по-късно.

— И по-късно няма да бъде тук.

— Знаете ли кога мога да го намеря?

— Той не е в града. Не съм сигурна кога ще се върне.

— Разбира се. Спомена, че ще ходи в Кънектикът.

— Така ли?

— Да.

— Сигурен ли сте? — Гласът ѝ прозвуча обезпокоено.

— Е, може и да греша. Вижте, ще го потърся по-късно. Въпросът не е важен. Става дума за голф.

— Голф? Джереми не играе голф. Кой се обажда? Настоявам да ми отговорите.

Разговорът ставаше неуправляем. Винс, който се беше навел над мен и слушаше и двете страни, прокара пръст през гърлото си и беззвучно оформи с устни думата „прекъсни“. Затворих телефона и без да казвам нищо, прекъснах разговора. Върнах му телефона и той го пъкна в самото си.

— Струва ми се, че уцели правилното място, но можеше да го изиграеш по-добре.

Подминах с мълчание критиката.

— Оказва се, че Джереми Слоун, когото Синтия намери в търговския център, по всяка вероятност е същият Джереми Слоун, който живее в Йънгстаун, Ню Йорк, с домашен телефон, регистриран на името на Клейтън Слоун, и бащата на Синтия е запазил изрезка от вестник в чекмеджето си за него като играч в баскетболен отбор.

Двамата се умълчахме. Опитвахме се да проумеем какво означава всичко това.

— Ще се обадя на Синтия — реших аз, — да ѝ съобщя новината.

Хукнах надолу към кухнята и набрах номера на мобилния ѝ телефон, който обаче беше изключен, както бе обещала.

— По дяволите. — Видях, че Винс също влезе в кухнята. — Имаш ли някакви идеи?

— Според онази жена, която вероятно му е майка, Слоун не е там. Това означава, че може би е в района на Милфорд. И ако няма

приятели или роднини тук, вероятно е отседнал в някой местен мотел или хотел. — Винс отново извади мобилния си телефон, маркира номер от списъка и натисна бутона за повикване. — Хей, аз съм. Да, той още е с мен. Искам да направиш нещо.

И после обясни на човека от другия край на линията да вземе още двама, вероятно главорезите, които ме бяха отвлекли, и шофьора, и да започнат да обикалят хотелите в града.

— Не знам колко са — продължи той. — Защо не ги преброите вместо мен? Искам да разберете дали в някой от тях е отседнал човек на име Джереми Слоун от Йънгстаун, Ню Йорк. И ако го откриете, обадете ми се. Не правете нищо. Може да започнете с „Хауард Джонсън“, „Дъ Ред Руф“ и „Дъ Сюзър 8“. Господи, какъв е онзи ужасен шум, по дяволите? Какво? Кой слуша шибаните „Карпентърс“?

Винс се увери, че указанията му са приети и напълно разбрани, и пъкна телефона в самото си.

— Ако Слоун е в града, ще го намерят — заяви той.

Отворих хладилника и му показах кутия „Корс“.

— Разбира се — отвърна Винс. Хвърлих му една бира, взех друга за себе си и двамата седнахме до масата в кухнята. Той се настани срещу мен. — Имаш ли представа какво става, мамка му?

Изпих глътка бира.

— Мисля, че започвам да разбирам. Ами ако жената, която отговори на обаждането ми, е майката на Джереми Слоун и той наистина е брат на Синтия?

— Е, и?

— Ами ако съм говорил с майката на Синтия?

Но ако братът и майката на Синтия бяха живи, тогава как човек би обяснил анализа на ДНК от двата трупа, които бяха намерени в колата, извадена от каменната кариера? Разбира се, Уедмор само потвърди, че телата в колата имат роднинска връзка, а не че са на Тод и Патриша Биги. Чакахме още изследвания, които да определят дали има генетично родство между тях и Синтия.

Опитах се да проумея тази все по-объркана плетеница от информация, когато осъзнах, че Винс казва нещо.

— Само се надявам моите момчета да не го убият, като го намерят — рече той и отпи от бирата. — Типично е за тях.

- Някой те търси по телефона — каза тя.
- Кой?
- Не се представи.
- Някой от приятелите ми ли беше?
- Не знам. Попита за теб. Отвърнах, че те няма. И тогава си спомни, че ти си споменал нещо за пътуване до Кънектикът.
- Какво?
- Не трябваше да казваш на никого къде отиваш!
- Не съм казал.
- Тогава той откъде знаеше? Трябва да си казал на някого. Не мога да повярвам, че си толкова глупав — ядосано добави тя.
- Не съм казвал! — настоя той. Чувстваше се шестгодишен, когато тя му говореше по този начин.
- Щом не си, откъде знаеше?
- Нямам представа. Изписа ли се на телефона откъде е обаждането? Имаше ли номер?
- Не. Той каза, че те познава от голфа.
- Голф? Аз не играя голф.
- И аз така му казах.
- Виж какво, мамо. Вероятно някой е набрал грешен номер.
- Човекът попита за теб. Каза Джереми. Може би неволно си споменал на някого, че ще заминаваш.
- Дори да съм казал, въпреки че не съм, не трябва да го приемаш толкова навътре, мамо.
- Разстройвам се.
- Не се разстройвай. Пък и си идвам у дома.
- Така ли? — Тонът ѝ се промени.
- Да. Мисля, че днес. Направих всичко, което можах тук, и остана само... Знаеш какво.
- Не искам да го пропусна. Нямах представа откога го чакам.

— Ако се измъкна скоро оттук, предполагам, че ще си бъда вкъщи късно довечера. Вече мина обед и понякога се уморявам, затова може да спра някъде край Ютика, но ще успея да пристигна за един ден.

— Ще имам време да ти направя кейк с моркови — весело каза тя. — Ще го приготвя следобед.

— Добре.

— Карай внимателно. Не искам да заспиш на волана. Нямаш шофьорската страст и издръжливост на баща си.

— Как е той?

— Мисля, че ако свършим работата тази седмица, ще изкара дотогава. Ще се радвам, когато всичко най-после приключи. Знаеш ли, ще ни трябва въже или от онова тиксо. И смятам, че ще бъде логично първо да се справим с майката. След това малката няма да създава проблеми. Мога да ти помогна с нея. Не съм напълно безполезна.

Винс и аз изпихме бирите си, измъкнахме се през задния двор и се качихме в пикапа. Той щеше да ме закара до колата ми, която все още беше паркирана близо до сервиза му.

— Знаеш ли, че Джейн има неприятности в училище? — ненадейно попита той.

— Да.

— Мисля си, че след като ти помогнах, ще кажеш някоя добра дума за нея на директора.

— Вече му казах, но нямам нищо против отново да го направя.

— Тя е добро хлапе, но понякога е избухлива и невъздържана. Не се оставя да я мачкат. Особено на мен. И когато загази, се защитава.

— Трябва да се научи да се въздържа. Не може да решаваш всеки проблем, като пребиваш някого.

Винс се подсмихна.

— Искаш ли Джейн да има живот като твоя? — попитах аз. — Не се обиждай.

Той намали пред светофар, който светеше в червено.

— Не, но шансовете са против нея. Аз не съм най-добрият пример за подражание. А и с майка си се е местила в толкова много домове, че се нуждае от стабилност. Това се опитвам да направя за нея — да ѝ дам опора. Децата се нуждаят от устойчивост. Но се иска време, за да се изгради доверие. Много пъти е била лъгана.

— Да. Можеш да я изпратиш в добро училище. Щом завърши гимназия, може да учи журналистика или английска литература и да развие таланта си.

— Оценките ѝ не са чак толкова високи. Ще ѝ бъде трудно да влезе в университета.

— Но ти можеш да си позволиш да платиш образованието ѝ, нали?

Винс кимна.

— Помогни ѝ да си постави цели и да види нещата в перспектива. Обясни ѝ, че ако получи по-свестни оценки, си готов да платиш образованието ѝ, за да разкрие възможностите си.

— Ще ми помогнеш ли да я убедя?

— Разбира се. Въпросът е дали ще ни послуша.

Винс уморено поклати глава.

— Да, това е въпросът.

— Искам да те питам нещо — рекох аз.

— Казвай.

— Защо ти пука за нея?

— Какво?

— Защо ти пука за нея? Джейн е дъщеря на жена, която си срещнал. Повечето мъже не биха се интересували от детето.

— Аха, разбирам. Мислиш ме за извратен тип, който иска да ѝ смъкне гащичките, така ли?

— Не съм казал такова нещо.

— Но си го мислиш.

— Не. Ако беше така, в есетата на Джейн и в държането ѝ към теб щеше да има някакъв намек за това. Смятам, че тя ти вярва. Но пак те питам, защо ти пука?

Светофарът светна в зелено и Винс настъпи газта.

— Имах дъщеря. Бях съвсем млад, на двайсет години. Едно момиче от Торингтън забременя от мен. Агнес. Баща ми много ми се кара — как може да съм толкова глупав, не съм ли чувал за презервативи и тъй нататък. Знаеш как е понякога, нали? Опитах се да убедя Агнес да махне бебето, но тя не искаше и да чуе. Роди момиченце и я кръсти Колет.

— Хубаво име.

— И щом видях детето, обикнах го. Баща ми не искаше да ходя с Агнес само защото не съм можел да държа оная си работа в панталоните. Тя обаче не беше чак толкова лоша, а Колет беше най-прекрасното създание, което бях виждал. Може би смяташ, че на двайсет години е лесно да изчезнеш и да не ти пука, но в нея имаше нещо. Започнах да мисля да се оженя за Агнес. Събирах смелост да ѝ предложа брак и да кажа на баща си. И тогава, докато Агнес бутала количката с Колет и пресичали Ногатък авеню, някакъв проклет пиян шофьор с кадилак минал на червено и ги убил.

Винс стисна здраво волана, сякаш се опитваше да го удуши.

— Съжалявам.

— Да, и шибаният пияница съжаляваше. Изчаках шест месеца. Не исках да правя нищо прибързано. Снеха обвиненията. Адвокатът му успя да убеди съдебните заседатели, че Агнес е минала на червено и че дори да бил трезвен, клиентът му пак щял да ги блъсне. Случват се страни неща. Една нощ след няколко месеца мъжът излиза от бар в Бриджпорт. Отново е пиян. Копелето не е научило нищо. Върви по уличката и някой го застрелва право в шибаната глава.

— Леле. Предполагам, че не си пролял и сълза, когато си го чул.

Винс ме стрелна с поглед.

— Последното, което чул, преди да умре, било: „Това е за Колет“. И знаеш ли какво казал кучият син точно преди куршумът да проникне в мозъка му?

— Не.

— Попитал: „Коя Колет?“. Портфейлът му бил откраднат и ченгетата решиха, че е обир. — Той отново ме погледна. — Затвори си устата да не влезе някоя муха.

Затворих я.

— И за да отговоря на въпроса ти, ето затова ми пука. Искаш ли да знаеш още нещо?

Поклатих глава и Винс се загледа напред.

— Онази ли е колата ти?

Кимнах.

Той спря зад нея и в същия миг мобилният му телефон извънтя.

— Да — отговори Винс, заслуша се и след миг добави. — Чакайте ме. — Прибра телефона и се обърна към мен. — Намерили са го. Регистрирал се е в „Хауард Джонсън“.

— По дяволите — рекох аз и понечих да отворя вратата. — Ще карам след теб.

— Зарежи колата си — заяви Винс и отново настъпи газта.

Отправи се към магистрала 95. Това не беше най-прекият маршрут, но вероятно бе най-бързият, като се имаше предвид, че хотел „Хауард Джонсън“ се намираше в другия край на града, близо до отклонението за магистралата. Пикапът профуча по разклона и се движеше със сто и трийсет километра в час, когато се сля с трафика.

Движението по магистралата не беше оживено и стигнахме до другата част на града само за няколко минути. Наложих се Винс рязко да удари спирачки, докато се спускаше по рампата. Още караше със сто и десет, когато видях светофар пред нас.

Завихме надясно, после още веднъж и спряхме на паркинга на хотел „Хауард Джонсън“. Джипът, в който се бях возил по-рано през деня, беше паркиран досами вратите на фоайето. Русокосият ни видя и хукна към нас. Винс смъкна стъклото.

Блондинът му каза номера на стаята и му даде указания да кара нагоре по хълма и после да се приближи отзад. Винс потегли на заден ход, спря, превключи скоростите и се отправи по дълга, лъкатушеща алея, която минаваше зад комплекса. Пътят изви остро наляво и се изправи зад редицата стаи с врати на тротоара.

— Ето я — рече Винс и удари спирачки.

— Искам да говоря с него. Не му прави нищо откачено.

Той вече беше изскочил от пикапа и махна пренебрежително с ръка, без да ме погледне. Приблужи се до вратата, забеляза, че е открехната, и почука.

— Господин Слоун?

От съседната стая излезе чистачка с количка и погледна към нас.

— Господин Слоун! — извика Винс и бутна вратата. — Управителят е. Имаме малък проблем. Трябва да говорим с вас.

Застанах встрани от вратата и прозореца, така че ако Джереми Слоун погледне навън, да не ме види. Ако той беше човекът, който стоеше пред дома ни онази вечер, може би знаеше как изглеждам.

— Няма го — каза чистачката.

— Какво? — попита Винс.

— Напусна хотела преди няколко минути. Ще чистя стаята му.

— Заминал ли е? Няма ли да се върне?

Жената поклати глава.

Винс отвори широко вратата и влезе в стаята.

— Не може да влизате — извика чистачката, но дори аз не ѝ обърнах внимание и последвах Винс.

Леглото не беше оправено, а в банята бяха разхвърляни влажни хавлии, но нямаше никакви други следи. Не видях тоалетни принадлежности, нито куфари.

Единият главорез на Винс, плешивият, се появи на прага.

— Тук ли е?

Винс се завъртя, приближи се до него и го притисна до стената.

— Кога разбрахте, че е тук?

— Обадохме ти се веднага щом го намерихме.

— Така ли? И после? Седнахте в проклетата кола и ме чакахте, вместо да си отваряте очите. Човекът е заминал.

— Не знаехме как изглежда. Какво трябваше да направим?

Винс блъсна плешивия настрана, излезе от стаята и едва не се сблъска с чистачката.

— Не може да...

— Кога замина? — попита той, извади двайсетачка от портфейла си и ѝ я даде.

Тя пхна банкнотата в джоба на униформата си.

— Преди десетина минути.

— Каква беше колата му? — попитах аз.

Жената сви рамене.

— Не знам. Обикновена. Кафява. С тъмни стъкла.

— Каза ли нещо? Например, че си отива у дома?

— Нищо не каза.

— Благодаря — рече Винс, кимна с глава към пикапа и двамата се качихме. — Мамка му.

— Ами сега? — Нямах представа какво да направим.

— Искаш ли да си вземеш багажа?

— Багаж?

— Мисля, че искаш да заминеш за Йънгстаун. Не можеш да отидеш и да се върнеш за един ден.

Замислих се върху думите му.

— Щом е заминал, логично е да предположим, че ще се върне у дома.

— Дори ако не е така, струва ми се, че в момента там е единственото място, където можеш да намериш отговори. — Винс протегна ръка към мен и аз трепнах, защото помислих, че ще ме сграбчи, но той отвори жабката. — Господи. Успокой се. — Извади карта и я разгърна. — Добре, да видим сега. — Разгледа картата и се втренчи в горния ляв ъгъл. — Ето го. На север от Бъфало и Луистън. Йънгстаун. Малко градче. Пътуването ще ни отнеме осем часа.

— На нас?

Винс се помъчи да сгъне картата в предишния ѝ вид, но не можа и я смачка на топка.

— Това ще ти бъде работата — да оправиш картата. Може дори да ти позволя да караш. Само не си помисляй да пипаш радиото. Строго забранено е.

Погледнато на картата, най-прекият ни маршрут беше да се отправим на север, да навлезем в Масачузетс, чак до Лий, оттам да се отправим на запад към щата Ню Йорк и после да се насочим към Олбъни и на запад към Бъфало.

Пътят щеше да ни преведе през Отис, на три километра от каменната кариера, където намериха колата на Патриша Биги.

— Искаш ли да видиш мястото? — попитах аз.

Винс беше включил устройството за засичане на радари и караше със сто и трийсет километра в час.

— Движим се много добре — отвърна той. — Защо не?

Въпреки че този път нямаше полицейски коли, които да маркират отбивката, успях да намеря тясната пътека. Доджът имаше по-добра проходимост и я премина по-бързо от моята кола и когато изкачихме и последното възвишение, където гората свършваше и се откриваше ръба на скалата, имах чувството, че ще полетим надолу в пропастта.

Винс обаче леко удари спирачки, спря и дръпна ръчната спирачка — нещо, което не го бях забелязвал да прави дотогава. Слезе, приближи се до края на скалата и погледна надолу.

— Намериха колата там, на дъното — казах аз и посочих.

Той кимна. Очевидно беше впечатлен.

— Ако аз трябваше да бутна кола с двама души вътре, не бих намерил такова хубаво място.

Пътувах с кобра.

Не, не с кобра, а със скорпион. Замислих се за старата индианска приказка, в която жабата се съгласява да помогне на скорпиона да премине реката, ако обещае, че няма да я убоде с отровното си жило. Скорпионът дава дума, но на половината разстояние, макар да знае, че и той ще загине, забива жилото си в жабата. Умирайки, жабата го пита: „Защо го направи?“. „Защото съм скорпион, такава ми е природата“ — отвръща той.

Запитах се дали и Винс няма да ме ужили?

Ако го направеше, едва ли щеше да го сполети същата участ като скорпиона. Винс умееше да оцелява.

* * *

Наближихме Мас Пайк. Чертичките на мобилния ми телефон показаха, че има обхват, и пак опитах да се обадя на Синтия. Тя не отговори и позвъних у дома, но без всъщност да очаквам, че ще бъде там.

Синтия не беше вкъщи.

Може би беше по-добре, че не мога да се свържа с нея. Предпочитах да ѝ се обадя, когато имам реална новина. Вероятно след като пристигнем в Йънгстаун, щях да имам.

Понечих да прибера телефона, който неочаквано иззвъня в ръката ми, и аз подскочих.

— Ало?

— Тери — каза Роли.

— Здравей.

— Чувал ли си се със Синтия?

— Говорих с нея, преди да тръгна, но тя не ми каза къде е. Двете с Грейс обаче звучаха добре.

— Преди да тръгнеш? Къде си?

— След малко ще стигнем до Мас Търнпайк край Лий. Отиваме в Бъфало, всъщност малко по на север оттам.

— С кого си?

— Дълга история, Роли. И изглежда ще става все по-дълга.

— Къде отиваш? — Той беше искрено разтревожен.

— Може би за зелен хайвер, но има вероятност да съм намерил семейството на Синтия.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Но, Тери, те трябва да са мъртви. Мина много време.

— Може би. Не знам. Може някой да е жив. Например Клейтън.

— Клейтън?

— Знам ли. Отиваме на адрес, където телефонът е регистриран на името на Клейтън Слоун.

— Тери, не трябва да си правиш експерименти. Не знаеш в какво се забъркваш.

— Вероятно. — Погледнах Винс и добавих: — Но съм с един човек, който знае как да се оправя в сложни ситуации.

Разбира се, ако самото присъствие на Винс Флеминг не беше сложна ситуация.

* * *

Прекошихме щата Ню Йорк, платихме за магистралата и не след дълго бяхме в Олбъни. И двамата искахме да хапнем нещо и да отидем до тоалетната, затова спряхме в крайпътен ресторант. Купих бургери и кока-коли и ги занесох в пикапа, за да ядем, докато пътуваме.

— Внимавай да не разсипеш нещо — предупреди ме Винс, който пазеше чист пикапа. Изглежда не беше убивал никого в колата и реших да приема това като добър знак.

Отправихме се на запад от Олбъни, прекошихме южните склонове на Адирондакските планини и ако не размишлявах за положението, в което се намирах, можех и да оценя гледката. След Ютика теренът стана равен. Веднъж бях карал по този път до Торонто, за да присъствам на конференция по въпросите на образованието, и ми се бе сторило, че тази отсечка продължава вечно.

Спряхме пак преди Сиракюз, но не загубихме повече от десетина минути.

Не разговаряхме много. Слушахме радио. Разбира се, Винс избра станцията. Предаваха предимно кълтри музика. Прегледах дисковете в отделението между предните две седалки.

— Нямаш ли „Карпентърс“?

Движението стана натоварено, когато приближихме Бъфало. Трябваше да поглеждам картата по-често, за да обясня на Винс как да заобиколи града. Не ми даде да карам. Той беше много по-агресивен шофьор от мен и бях готов да потисна страха си, щом това означаваше да стигнем бързо до Йънгстаун.

Подминахме Бъфало и продължихме към Ниагарския водопад. Не се отклонихме от магистралата, за да отделим време да посетим едно от чудесата на света. Поехме по Робърт Моузис Паркуей близо до Луистън. Забелязах болница. Голямото синьо „Б“ осветяваше нощното небе. Малко по на север от Луистън завихме по отбивката за Йънгстаун.

Преди да излезем от дома ми, не се сетих да запиша точния адрес на Клейтън Слоун от компютъра, нито принтирах картата. Тогава не знаех, че ще предприемем това пътуване. Йънгстаун обаче беше село, а не голям град като Бъфало и решихме, че бързо ще се ориентираме. Излязохме от Робърт Мос, минахме по Локпорт стрийт и на Мейн стрийт завихме на юг.

Забелязах бар и грил.

— Вероятно там има телефонен указател — предположих аз.

— Може да хапна нещо.

И аз бях гладен, но се чувствах много притеснен. Бяхме съвсем близо.

— Набързо — рекох аз.

Винс намери място за паркиране зад ъгъла. Върнахме се, влязохме вътре и ни лъхна мирис на бира и пилешки крилца.

Винс седна на стол до тезгяха и си поръча бира и крилца, а аз намерих телефон, но нямаше указател. Попитах бармана и той ми даде един, който държеше под тезгяха.

Адресът на Клейтън Слоун беше Ниагара Вю Драйв номер двайсет и пет. Спомних си го. Върнах указателя и попитах бармана как да стигнем дотам.

— Намира се на осемстотин метра южно по Мейн стрийт.

— Вляво или вдясно?

— Вляво. Завиеш ли надясно, ще се озовеш в реката, приятелю.

Йънгстаун беше на брега на река Ниагара, точно срещу канадския град Ниагара-на-езерото, известен с театралните си представления. Сетих се, че там се провежда фестивалът „Шоу“, посветен на Джордж Бърнард Шоу.

Явно щях да го посетя някой друг път. Откъснах месото на две крилца и изпих половин бира, но стомахът ми се беше свил.

— Не издържам. Да тръгваме — рекох на Винс.

Той хвърли няколко банкноти на тезгяха и излязохме от бара.

Фаровете на пикапа осветяваха пътните знаци и не след дълго забелязахме Ниагара Вю Драйв.

Винс зави наляво и подкара бавно по улицата, а аз гледах номерата.

— Двайсет и едно. Двайсет и три. Ето го. Двайсет и пет.

Вместо да спре пред къщата, Винс измина още стотина метра и едва тогава изключи двигателя и угаси фаровете.

На алеята пред къщата имаше кола, сребриста хонда „Акорд“ на пет години. Нямахме кафяв автомобил.

Ако Джереми Слоун се беше отправил към дома си, изглежда го бяхме изпреварили, освен ако колата му не беше в гаража.

Къщата беше разпростряна на всички страни, едноетажна, боядисана в бяло и по всяка вероятност построена през шейсетте години. Изглеждаше добре поддържана. Имаше веранда с два дървени шезлонга. Не беше богаташка, но очевидно бе удобна.

Имаше и леко наклонена рампа за инвалидни колички от алеята до верандата. Тръгнахме по нея и застанахме пред вратата.

— Как искаш да постъпим? — попита Винс.

— А ти как мислиш?

— Предпазливо — предложи той.

Лампите в къщата още светеха и ми се стори, че долових приглушени звуци на телевизор някъде вътре, затова нямахме да събудим никого. Вдигнах показалеца си към звънеца на вратата, но се поколебах.

— Време е за представление — подхвърли Винс.

Натиснах звънеца.

Минута по-късно, когато никой не отвори, погледнах Винс.

— Опитай пак — каза той и посочи рампата. — Може да им отнеме повече време.

Позвъних още веднъж. И сетне чухме тихи движения в къщата. Миг по-късно вратата се отвори, но не широко и не веднага, а колебливо. Щом се откряна трийсетина сантиметра, видях защо. Беше жена в инвалидна количка, която се наведе напред да бутне вратата още малко.

— Да?

— Госпожа Слоун? — попитах аз.

Жената беше на около седемдесет години и слаба, но начинът, по който движеше горната част на тялото си, не предполагаше немощ. Тя хвана здраво колелата на инвалидната количка, ловко се вмъкна в пролуката между рамката и вратата и препречи пътя ни. В скута ѝ беше сгънато одеяло, което се спускаше над коленете. Беше облечена в блуза на цветя и кафяв пуловер. Сребристите ѝ коси бяха старателно прибрани назад и всеки косъм си лежеше на място. Волевите ѝ скули бяха леко обагрени с руж, а проницателните ѝ кафяви очи се стрелкаха между двамата неочаквани посетители. Чертите ѝ загатваха, че навремето е била поразителна жена, но сега от челюстта и нацупените ѝ устни се излъчваше раздражителност и може би дори злоба.

Потърсих в лицето ѝ прилика със Синтия, но не открих нищо.

— Да, аз съм госпожа Слоун.

— Извинявайте, че ви безпокоим толкова късно — рекох аз. — Вие сте госпожа Клейтън Слоун.

— Да. Казвам се Инид Слоун. Прав сте. Много е късно. Какво искате?

Язвителността в гласа ѝ говореше, че не можем да разчитаме на съдействие от нейна страна. Жената държеше главата си изправена, а брадичката издадена напред не само защото ние се извисявахме над нея, но и за да покаже сила и твърдост. Опитваше се да ни каже, че е

костелив орех и не трябва да се закачаме с нея. Изненадах се, че не се уплаши от появата на двама мъже на прага ѝ посред нощ. Факт беше, че тя е възрастна дама в инвалидна количка, а ние — здрави и силни мъже.

Огледах набързо всекидневната. Евтини мебели в колониален стил, лампа „Етан Ален“ и много пространство между мебелите, за да минава инвалидната количка. Избелели завеси, няколко вази с изкуствени цветя. Големият дебел килим беше протрит и имаше петна на няколко места. Вълната бе изтъняла от колелата на инвалидната количка.

От друга стая на първия етаж се чуваше телевизор, а от кухнята се разнасяше приятно ухание. Подуших въздуха.

— Готвите ли?

— Кейк с моркови — троснато отвърна жената. — За сина ми. Връща се у дома.

— Точно него сме дошли да видим. Джереми.

— Какво искате от Джереми?

Да, наистина, какво *искахме* от Джереми? Поне какво щяхме да му *кажем*?

Докато се колебаех и се опитвах да измисля нещо, Винс пое инициативата.

— Къде е Джереми, госпожо Слоун?

— Кой сте вие?

— Боя се, че ние задаваме въпросите, госпожо. — Тонът му беше властен, но той явно полагаше усилия да не звучи заплашително. Запитах се дали не се опитва да убеди Инид Слоун, че е ченге.

— Кой сте вие? — повтори тя.

— Може ли да говорим със съпруга ви Клейтън? — попита аз.

— Няма го. В болница е.

Това ме изненада.

— Съжалявам. В болницата, която видяхме по пътя за насам ли е?

— Ако сте дошли от Луистън. Там е от няколко седмици. Трябва да взимам такси, за да отида да го видя. Всеки път, дотам и обратно.

Разбрах, че е важно да знаем какви жертви прави за съпруга си.

— Синът ви не може ли да ви закара? — попита Винс. — Толкова отдавна ли го няма?

— Той има работа. — Тя придвижи инвалидната количка малко напред, сякаш искаше да ни избути на верандата.

— Надявам се, че съпругът ви не е болен сериозно — рекох аз.

— Съпругът ми умира. Има рак и разсейки навсякъде. Сега е само въпрос на време. — Инид Слоун се поколеба и ме погледна. — Вие ли се обадохте по телефона и търсихте Джереми?

— Да. Трябва да се свържа с него.

— Казал ви е, че отива в Кънектикът?

— Мисля, че така каза.

— Не ви е казал такова нещо. Питах го. Не е казал на никого къде отива. Е, откъде знаете?

— Предлагам да продължим разговора вътре — намеси се Винс и пристъпи напред.

Инид Слоун се вкопчи в колелата на количката.

— Не мисля така.

— Аз пък мисля. — Винс хвана облегалките за ръце на количката и я бутна навътре.

— Хей. — Протегнах ръка и го докоснах по рамото. Нямах намерение да се държим грубо със старица в инвалидна количка.

— Не се тревожи — успокой ме той. — На верандата е студено и не искам госпожа Слоун да се разболее и да умре.

Вече не ми пукаше много какви думи подбира.

— Престанете. — Инид Слоун заудря ръцете му.

Винс я вкара вътре и аз реших, че нямам друг избор, освен да ги последвам. Влязох и затворих външната врата.

— Не виждам защо трябва да увъртаме — заяви той. — Задай въпросите си.

— Кой сте вие, по дяволите? — злобно изсъска Инид.

Стъписах се.

— Госпожо Слоун — започнах аз. — Казвам се Тери Арчър. Името на съпругата ми е Синтия Биги.

Тя се втренчи в мен и отвори уста. Направо онемя.

— Виждам, че името на съпругата ми ви говори нещо, а може би и моето.

Инид продължаваше да мълчи.

— Искам да ви питам нещо. Може да ви прозвучи налудничаво, но ще ви помоля да бъдете търпелива, ако въпросите ми звучат нелепо.

Тя не проронваше дума.

— Вие ли сте майката на Синтия, Патриша Биги?

Инид Слоун се изсмя презрително.

— Не знам за какво говорите.

— Тогава защо се изсмяхте? Очевидно имената, които споменах, са ви познати.

— Напуснете дома ми. Говорите глупости.

Погледнах Винс. Изражението му беше каменно.

— Виждал ли си майката на Синтия, освен когато се е качила в колата онази нощ?

Той поклати глава.

— Не.

— Възможно ли е тази жена да е майка ѝ?

Винс присви очи и се вгледа в нея.

— Не знам. Мисля, че е малко вероятно.

— Ще са обадя на полицията — заяви Инид и обърна количката.

Винс я заобиколи и посегна да хване дръжките, но аз му направих знак да я остави.

— Може би идеята е добра. Всички ще чакаме Джереми да се прибере и ще го разпитаме пред полицаите.

— Защо ще се страхувам от полицията? — попита Инид, но инвалидната количка спря.

— Уместен въпрос. Да, наистина, защо? Дали пък това няма нещо общо със случилото се преди двайсет и пет години? Или може би с по-скорошните събития в Кънектикът, докато Джереми не е бил тук? Например със смъртта на Тес Берман, лелята на съпругата ми? И на частния детектив Дентън Абагнейл?

— Вън.

— А Джереми е брат на Синтия, нали? — продължих аз.

Инид се вторачи гневно в мен. Очите ѝ бяха изпълнени с омраза.

— Не смейте да говорите така — изсъска като змия тя и сложи ръце върху одеялото в скута си.

— Защо? Защото е истина, нали? Джереми всъщност е Тод.

— Какво? Кой ви го каза? Това е гнусна лъжа!

Погледнах през рамо Винс, който държеше гумените дръжки на количката.

— Искам да се обадя по телефона — отсече Инид. — Настоявам да ми позволите да използвам телефона.

— На кого искате да се обадите? — попитах аз.

— Не е ваша работа.

Той ме погледна.

— Тя ще се обади на Джереми и ще го предупреди. Не трябва да допускате това.

— Ами Клейтън? — обърнах се аз към нея. — Клейтън Слоун всъщност е Клейтън Биги, така ли? Един и същ човек ли е?

— Искам да говоря по телефона — повтори Инид.

Винс продължаваше да блокира количката.

— Не можеш да я държиш така. Все едно е отвличане или пленничество.

— Точно така! — каза Инид Слоун. — Не можете да нахлуете в дома на една възрастна жена и да я задържите насила!

Винс пусна количката.

— Използвайте телефона, за да се обадите на полицията — отново блъфирах аз. — Не се свързвайте със сина си, а повикайте ченгетата.

Инвалидната количка не помръдна.

— Трябва да отида в болницата — казах аз на Винс. — Искам да видя Клейтън Слоун.

— Той е много болен — обади се Инид. — Не можете да го безпокоите.

— Ще го обезпокоя само с няколко въпроса.

— Не! Часът за свиждане свърши! Пък и той е в кома! Дори няма да разбере, че сте там!

Помислих си, че ако Клейтън е в кома, на нея ще ѝ е все едно дали ще отида при него.

— Да вървим в болницата.

— Ако излезем, тя ще се обади на Джереми и ще го предупреди, че сме тук. Може да я завържа — предложи Винс.

— Господи, Винс. — Не можех да намеря извинение за това да завържем старица инвалид, колкото и неприятна да беше, дори и това да означаваше никога да не намеря отговорите на въпросите си. — Защо ти не останеш?

Той кимна.

— Става. Инид и аз ще си поговорим, ще поклюкарстваме за съседите. — Той се наведе така, че тя да вижда лицето му. — Ще бъде забавно, нали? Може дори да хапнем кейк с моркови. Ухае божествено. — Той бръкна в джоба си, извади ключовете на пикапа и ми ги хвърли.

Сграбчих ги във въздуха.

— В коя стая е Клейтън?

Инид ме погледна кръвнишки.

— Кажете ми в коя стая е или ще се обадя на ченгетата.

Тя се замисли и очевидно реши, че когато отида в болницата, ще науча номера.

— Третият етаж, стая триста и девета.

Преди да изляза от къщата, Винс и аз разменихме номерата на мобилните си телефони. Качих се в пикапа и се засуетих, докато пъхна ключа в стартера. Всяко различно превозно средство изисква няколко минути, за да му свикнеш. Включих двигателя, запалих фаровете, дадох на заден ход по алеята и после обърнах. Нуждаех се от секунда, за да се ориентирам. Знаех, че Луистън е на юг оттук и че поехме на юг от бара, но не ми беше ясно дали ако продължа в южна посока, ще отида там, където искам. Върнах се по Мейн стрийт, завих на изток и щом стигнах до магистралата, се отправих на юг.

Отбих веднага щом видях синия знак „Б“ в далечината, спрях на паркинга на болницата и влязох през входа на спешното отделение. В чакалнята седяха неколцина човека — родители с плачещо бебе, момче с петно от кръв на коляното на джинсите и възрастни мъж и жена. Подминах пациентите и рецепцията, където видях табелка, че времето за свиждане е свършило преди два часа, в осем, и се качих с асансьора на третия етаж.

Имаше голяма вероятност някой да ме спре, но реших, че ако се добера до стаята на Клейтън Слоун, всичко ще бъде наред.

Вратите на асансьора се отвориха срещу стаята на медицинските сестри. Вътре нямаше никого. Излязох, спрях за миг и завих наляво, търсейки номера на стаята. Намерих триста дваисет и две и се върнах. Наложих се отново да мина покрай стаята на сестрите. Някаква жена стоеше с гръб към мен и четеше медицински картон, затова се промъкнах колкото е възможно по-безшумно.

Пак започнах да следя номерата. Коридорът зави наляво и първата врата, която видях, беше триста и девет. Беше откряната.

Помещението тънеше в мрак, с изключение на неоновата лампа, монтирана на стената до леглото.

Стаята беше самостоятелна, за един човек. Завеса закриваше всичко, с изключение на долната част на леглото, където беше окачен медицински картон в метална рамка. Направих няколко крачки и видях, че в леглото по гръб лежи мъж, който спи дълбоко. Изглеждаше на седемдесет и няколко години, мършав и с оредяла коса от химиотерапията. Дишането му беше неравномерно. Ръцете му бяха положени отстрани на тялото. Пръстите му бяха дълги, бели и кокалести.

Отидох от другата страна на леглото, където завесата ме скриваше от коридора. Седнах на стола и станах невидим за всеки, минаващ покрай стаята.

Вгледах се в лицето на Клейтън Слоун и потърсих прилика, каквато не можах да намеря в чертите на Инид. Имаше нещо характерно в носа и в трапчинката на брадичката. Протегнах ръка и леко докоснах пръстите му. Той изхърка.

— Клейтън — прошепнах аз.

Мъжът подсмръкна и несъзнателно размърда носа си.

— Клейтън — повторих аз и потърках сухата кожа на ръката му. Във вената му беше забита игла, свързана със система за интравенозно лечение.

Клепачите му трепнаха и се отвориха. Той примигна няколко пъти, приспособи се към сумрака и очите му се фокусираха.

— Какво...

— Клейтън Биги? — попитах аз.

Думите ми не само съсредоточиха погледа му, но го накараха и да обърне главата си. Месестите гънки на шията му се надиплиха.

— Кой си ти? — промълви Клейтън.

— Твоят зет — отвърнах аз.

Клейтън преглътна и адамовата му ябълка подскочи по дължината на гърлото.

— Моят какво?

— Твоят зет. Аз съм съпругът на Синтия.

Той отвори уста да каже нещо и видях, че устата му е пресъхнала.

— Искаш ли вода?

Кимна. До леглото имаше гарафа и му налях вода. Взех сламката от масичката и я пъгнах в устата му, докато държах чашата.

— Мога и сам — заяви той, хвана я и отпи през сламката. Взе чашата с повече сила, отколкото очаквах. Облиза устни и ми я върна.
— Колко е часът?

— Минава десет. Съжалявам, че те безпокоя. Беше заспал дълбоко.

— Няма проблем. И без това тук те будят по всяко време на денонощието. — Клейтън пое дълбоко въздух през носа си и бавно го изпусна. — Е, може ли да знам за какво говориш?

— Да. Ти си Клейтън Биги.

Той отново си пое дъх.

— Аз съм Клейтън Слоун.

— Така е, но мисля, че си и Клейтън Биги, който е бил женен за Патриша Биги и е имал син Тод и дъщеря Синтия. И си живял в Милфорд, Кънектикът, до една нощ през 1983 година, когато се е случило нещо ужасно.

Клейтън отмести поглед от мен и се втренчи в завесата. Сви ръката си юмрук, после разпери пръсти и накрая пак ги сви.

— Аз умирам. Не знам как си ме намерил, но ме остави да умра спокойно.

— Тогава може би е време да се изповядаш.

Той обърна глава на възглавницата и ме погледна.

— Каж ми името си.

— Тери Арчър. — Поколебах се. — А ти как се казваш?

Той преглътна.

— Клейтън. Винаги съм бил Клейтън. — Той сведе очи към гънките на завивките. — Клейтън Слоун, Клейтън Биги, в зависимост от това къде съм.

— Две семейства?

Едва сега свързах нещата, които Синтия ми беше разказвала за баща си. Непрекъснатите пътувания из страната. Няколко дни у дома, няколко дни на път. Половината му живот прекаран на друго място.

Той изведнъж се оживи, сякаш му хрумна нещо.

— Синтия тук ли е? С теб ли е?

— Не... Не знам къде е в момента. Може би се е върнала у дома, в Милфорд, с дъщеря ни Грейс.

— Грейс. Моята внучка.

— Да — прошепнах аз, защото по коридора премина сянка. — Твоята внучка.

Клейтън затвори очи за миг, сякаш почувства болка, но мисля, че не беше физическа.

— Синът ми. Къде е синът ми?

— Тод ли?

— Не, не. Джереми.

— Мисля, че пътува. Връща се от Милфорд.

— Какво?

— Връща се. Поне така смятам.

Клейтън изглеждаше все по-буден и нащрек и очите му се отвориха широко.

— Какво е правил в Милфорд? Кога е отишъл там? Затова ли не идва тук с майка си? — Очите му се премрежиха и той започна да мънка. — Не, не, не.

— Какво има?

Клейтън вдигна ръка и се опита да ми направи знак да се махна.

— Остави ме — каза той, без да отваря очи.

— Не разбирам. Джереми и Тод не са ли един и същ човек?

Клепачите му се повдигнаха бавно като завеса, разкриваща сцена.

— Не може да е истина... Много съм уморен.

Наведох се към него. Не ми беше приятно да притискам стар и болен човек, така както Винс държеше в плен немощна възрастна жена, но трябваше да знам някои неща.

— Кажи ми, Джереми и Тод един и същ човек ли са?

Той бавно обърна глава и ме погледна.

— Не. Тод е мъртъв.

— Кога умря?

— В онази нощ. Заедно с майка си.

Оказваше се, че хората в колата, извадена от дъното на каменоломната, са Патриша и Тод. Родствената връзка щеше да бъде установена, когато излезеха резултатите от изследванията, които сравняваха ДНК на Синтия с пробите, взети от труповете в колата.

Клейтън безсилно вдигна ръка и посочи масичката.

— Още вода ли искаш? — попитах аз и той кимна. Дадох му чашата и Клейтън отново отпи дълга глътка.

— Не съм толкова безсилен, колкото изглеждам. Когато Инид дойде, се преструвам, че съм в кома, за да не говоря с нея. Тя непрекъснато се оплаква. Мога и да вървя. Малко. Ходя сам до тоалетната. Понякога дори стигам навреме. — Той посочи затворената врата в отсрещната страна на стаята.

— Патриша и Тод са мъртви, така ли?

Клейтън отново затвори очи.

— Трябва да ми кажеш какво е правил Джереми в Милфорд.

— Не съм сигурен — отвърнах аз, — но мисля, че наблюдава семейството ни. Влизал е в дома ни. Освен това смятам, че е убил Тес, лелята на Синтия.

— Боже мой. Сестрата на Патриша? Мъртва?

— Беше наръгана с нож. И човекът, когото наехме да се опита да разбере някои неща, също е убит.

— Не може да е истина. Тя каза, че той си е намерил работа някъде на запад.

— Какво?

— Инид каза, че Джереми си е намерил работа в... Сиатъл или нещо такова. Предоставила му се благоприятна възможност и трябвало да отиде там. Щял да се върне скоро и да дойде да ме види. Затова не идвал на свиждане. Реших, че не му пука и това е истинската причина. — Клейтън сякаш се унесе. — Джереми е... Не може да го

превъзмогне. Тя го направи такъв. Върши каквото Инид му каже. Настройва го срещу мен от деня, в който се роди. Не мога да повярвам, че тя идва да ме види. Все повтаря: „Дръж се. Дръж се още малко“. Не я интересува дали ще умра, само не иска все още да умирам. Крои нещо. Убеден съм. Лъже ме. За всичко. За Джереми. Не иска да знам къде е отишъл.

— Защо не иска да знаеш? И защо Джереми е отишъл в Милфорд?

— Видяла го е — промълви той. — Открила го е.

— Кое? Какво е видяла?

— Господи. — Клейтън отпусна глава на възглавницата, започна да я клати и затвори очи. — Инид знае. Мили боже, щом Инид знае...

— Какво да знае? За какво говориш?

— Щом Инид знае, никой не може да каже какво ще направи.

Наведох се още по-близо до Клейтън Слоун или Клейтън Биги и настойчиво зашепнах на сантиметри от ухото му.

— Щом Инид знае какво?

— Аз умирам. Тя трябва да се е обадила на адвоката. Не искам Инид да види завещанието ми, преди да умра... Указанията ми бяха изрични. Адвокатът е объркал нещата... Бях уредил всичко...

— Какво завещание?

— Моето. Промених го. Когато умра, всичко отива за Синтия. Не включих Инид и Джереми. Не им оставих нищо, само каквото заслужават. И по-точно тя... — Той ме погледна. — Нямах представа на какво е способна.

— Инид е в Йънгстаун. Джереми е отишъл в Милфорд.

— Тя го е изпратила. Инид е в инвалидна количка. Този път няма да го направи сама.

— Какво да направи?

Клейтън не обърна внимание на въпроса ми. И той се питаше за много неща.

— Смяташ, че Джереми се връща?

— Така каза Инид. Напуснал е мотела си в Милфорд, но ние го изпреварихме.

— Ние? Мислех, че Синтия не е с теб.

— Не е. Дойдох с човек на име Винс Флеминг.

Клейтън се замисли.

— Винс Флеминг — промълви той. — Момчето, с което Синтия беше онази вечер в колата. Тя беше с него, когато я намерих.

— Точно така. Винс ми помага. В момента е с Инид.

— С Инид?

— Пази я да не се обади на Джереми и да му каже, че сме тук.

— Но щом се връща, значи го е направил.

— Кое?

— Синтия добре ли е? — Погледът му стана отчаян. — Жива ли е?

— Разбира се, че е жива.

— А дъщеря ви Грейс? Жива ли е?

— Какви ги говориш? Разбира се, че са живи.

— Защото ако със Синтия се случи нещо, всичко отива при децата... Написано е...

Усетих, че тялото ми се разтрепери. От колко часа не бях говорил със Синтия? Сутринта се чухме за малко. Това беше единственият ми разговор с нея, откакто се бе измъкнала посред нощ с Грейс.

Знаех ли със сигурност дали двете са живи?

Извадих мобилния си телефон. Хрумна ми, че вероятно не е разрешено да го ползвам в болницата, но тъй като никой не знаеше, че съм тук, реших, че ще ми се размине.

Набрах домашния ни номер.

— Моля те, моля те, бъди си у дома — зашепнах аз. Телефонът иззвъня веднъж, два пъти, три пъти и на четвъртия се включи телефонният секретар. — Синтия, ако се върнеш вкъщи и чуеш съобщението, трябва да ми се обадиш незабавно. Случаят е спешен.

Затворих и после набрах номера на мобилния й телефон, който мигновено се включи на гласовата поща. Оставих същото съобщение, но добавих:

— Обади ми се на всяка цена.

— Къде е тя? — попита Клейтън.

— Не знам — неспокойно отговорих аз.

Замислих се дали да не се обадя на Рона Уедмор, но се отказах и набрах друг номер. Телефонът иззвъня пет пъти, преди да ми отговорят.

Човекът се прокашля и после сънено попита:

— Ало?

— Роли, обажда се Тери.

Клейтън примигна, като чу името „Роли“.

— Да. Няма проблем — каза Роли. — Току-що угасих лампата. Намери ли Синтия?

— Не, но открих някого другиго.

— Какво?

— Виж, нямам време да ти обяснявам, но ми трябваш, за да намерим Синтия. Не знам какво да ти кажа, нито откъде да започна. Отиди у дома и виж дали колата ѝ е там. Ако е на алеята, почукай на вратата, дори я разбий, ако се наложи, и провери дали двете с Грейс са си вкъщи. Обади се в хотелите. Направи каквото се сетиш.

— Какво става, Тери? Кого си открил?

— Баща ѝ.

От другия край на линията настъпи мъртвешка тишина.

— Роли?

— Да. Не съм затворил. Не... мога да повярвам.

— Аз също.

— Какво ти каза? Разказа ли ти какво се е случило?

— Още не. Намирам се в болница на север от Бъфало. Той не е в много добро състояние.

— Говори ли?

— Да. Ще ти разкажа всичко, когато мога, но трябва да потърсиш Синтия. Ако я намериш, тя трябва да ми се обади незабавно.

— Добре. Залавям се веднага. Ей сега ще се облека.

— И остави на мен да ѝ кажа за баща ѝ. Ще има милиони въпроси.

— Разбира се. Ако разбере нещо, ще ти се обади.

Сетих се за още един човек, който можеше да е видял Синтия. Памела се обаждаше у дома толкова често, че бях запомнил номера на домашния ѝ телефон от екранчето, където се изписваше кой ни търси. Набрах го и след няколко позвънявания тя се обади.

— Ало? — Гласът ѝ беше сънен като на Роли. Някъде близо до нея мъжки глас попита какво става.

Казах ѝ кой съм и се извиних, че се обаждам толкова късно.

— Синтия изчезна. Заедно с Грейс.

— Господи. — Тя изведнъж се разсъни. — Отвлечени ли са?

— Не, не. Тя замина. Искаше да се махне.

— Вчера или онзи ден ми каза, че може би няма да дойде на работа, затова когато не се появи, не си помислих нищо лошо.

— Искам да те помоля да я потърсиш. Ако ти се обади, предай ѝ веднага да се свърже с мен. Намерих баща ѝ.

— Мамка му — възкликна Пам след кратко мълчание. — Жив ли е?

Погледнах мъжа в леглото.

— Да.

— А Тод и майка ѝ?

— Това е друга история. Виж, Памела, трябва да затварям, но ако видиш Синти, накарай я да ми се обади. Ала не ѝ казвай новината.

— По дяволите. Не знам дали ще мога да опазя тайната.

Прекъснах разговора и забелязах, че батерията на телефона е спаднала. Излязох от дома толкова бързо, че не взех устройството за презареждане.

— Клейтън — рекох аз, съсредоточавайки се отново след разговорите по телефона, — защо мислиш, че може да им се е случило нещо?

— Заради завещанието. Оставих всичко на Синтия. Това е единственият начин да се реванширам за онова, което направих. Знам, че няма да поправа грешката си, но какво друго мога да сторя?

— А защо искаш да знаеш дали са живи? — попитах аз, въпреки че започвах да се досещам. Парчетата от ребуса постепенно се подреждаха.

— Ако Синтия умре, парите няма да отидат при нея, а ще останат за Инид. Тя ще бъде живата съпруга, единственият законен наследник — промълви той. — Няма начин да позволи на Синтия да ги наследи. Тя ще убие и двете, за да вземе парите.

— Но това е безумие. Двойното убийство би привлякло внимание. Полицайте ще възобновят разследването, ще разследват какво е станало преди двайсет и пет години, ще разкрият Инид и ще...

Млъкнах.

Убийството несъмнено щеше да привлече внимание. Но самоубийството? Никога не обръщаха голямо внимание на самоубийството, особено когато жертвата е била под огромно напрежение през последните седмици. Жена, обадила се на полицията заради поява на странна шапка в дома ѝ, и получила бележка, в която

пише къде да намери трупите на отдавна изчезналите ѝ майка и брат. Бележка, написана на пишещата машина в дома ѝ.

Не е трудно да се досетиш за какво става дума, когато се самоубие такава жена. Направила го е от чувство за вина, с която е живяла прекалено дълго време. Защото как другояче някой би обяснил, че тя насочи полицията към колата в каменната кариера, ако не е знаела, че е там през всичките тези години? Какъв мотив би имал някой друг да остави подобна бележка?

Би ли изглеждало изненадващо, ако жена, обременена с вина, отнеме и живота на дъщеря си заедно със своя?

Нямаше ли да бъде логично?

— Какво? — попита Клейтън. — За какво се замисли?

Ами ако Джереми беше дошъл в Милфорд да ни наблюдава? Ако ни шпионираше от седмици и следеше Грейс до училище? Ако ни наблюдаваше в търговския център и от улицата пред дома ни и беше взел резервния ключ, за да влиза, когато си поиска? И по време на едно от посещенията си бе подхвърлил ключа до поставката с приборите за хранене, за да мислим, че сме го сложили там, където не му е мястото. Беше оставил и шапката. Бе научил електронния ни адрес и написал бележка на моята пишеща машина, отвеждайки Синтия до трупите на майка ѝ и брат ѝ...

Всички тези неща бяха направени, преди да сменим ключалките и да поставим нови секретни брави.

Леко поклатих глава. Почувствах, че прекалявам. Всичко изглеждаше невероятно и сатанинско.

Дали Джереми подготвяше сцената? И сега се връщаше в Йънгстаун да вземе майка си и да я закара в Милфорд, където да гледа последното действие?

— Трябва да ми разкажеш всичко, което се случи онази нощ — рекох аз на Клейтън.

— Не трябваше да става така... — каза той по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Не можех да отида да я видя. Обещах да не го правя, за да я предпазя... Когато умра и Инид разбере, че няма да получи нищо... Има запечатан плик, който трябва да бъде отворен, след като умра и ме погребат. Там е обяснено всичко. Ще арестуват Инид и Синтия ще бъде в безопасност.

— Клейтън, дъщеря ти и внучката ти вече са в опасност. Трябва да ми помогнеш, докато все още можеш.

Той се втренчи изпитателно в лицето ми.

— Виждаш ми се добър човек. Радвам се, че е намерила някого като теб.

— Разкажи ми какво се случи.

Клейтън си пое дълбоко дъх, сякаш се подготвяше за предстоящата задача.

— Представям си я. Вече няма да я предпазя, ако стоя настрана. — Той преглътна. — Заведи ме при дъщеря ми. Дай ми възможност да се сбoguвам с нея. Заведи ме при нея и ще ти разкажа всичко. Крайно време е.

— Не мога да те измъкна отгук. Свързан си с животоподдържащи системи. Ако те взема без тях, ще умреш.

— И без това ще умра. Дрехите ми са в дрешника ей там. Дай ми ги.

Тръгнах към дрешника и после спрях.

— Дори да искам, няма да ти позволят да напуснеш болницата.

Клейтън ми направи знак да се приближа до него и хвана ръката ми. Ръкостискането му беше твърдо и решително.

— Инид е чудовище. Способна е на всичко, за да получи каквото иска. От години живея в страх от нея, подчинявам ѝ се и се плаша до смърт от това, което е в състояние да извърши. Ала вече няма от какво да се страхувам. Тя не може да ми стори нищо. Остава ми съвсем малко време и мога да спася моите Синтия и Грейс. Инид не се спира пред нищо.

— Тя няма да направи нищо. Винс я наблюдава.

Клейтън присви очи и ме погледна.

— Отидохте в къщата? Почукахте на вратата?

Кимнах.

— И тя отвори?

— Да.

— Изглеждаше ли уплашена?

Свих рамене.

— Не особено.

— Двама едри мъже се изправят на прага ѝ, а тя не се страхува. Това не ви ли се стори странно?

— Може би. Знам ли.

— Не погледнахте под одеялото, нали?

Отново извадих мобилния си телефон и позвъних на Винс.

— Хайде, обади се — измънках аз, обзет от безпокойство. Не можех да се свържа със Синтия и изпаднах в паника, че нещо се е случило с човека, когото довчера смятах за обикновен гангстер.

— Там ли е? — попита Клейтън и провеси крака от леглото.

— Не. — След шестото позвъняване телефонът се включи на гласовата поща. Не си направих труда да оставя съобщение. — Трябва да се върна там.

— Дай ми минута — рече Клейтън и се опита да стане.

Приблжих се до дрешника, намерих панталони, риза и тънко сако.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попитах аз и сложих дрехите на леглото до него.

— Не. — Клейтън изглеждаше останал без дъх. — Видя ли чорапи и бельо някъде там?

Погледнах пак в дрешника, но не видях нищо, а сетне проверих в най-долното чекмедже на нощното шкафче.

— Тук са. — Извадих ги и му ги дадох.

Клейтън беше готов да стане от леглото, но щом щеше да излиза от стаята, трябваше да откачи системата за интравенозно лечение. Махна лепенката и издърпа торбичката от ръката си.

— Сигурен ли си? — попитах аз.

Той кимна и ми се усмихна немощно.

— Ако има шанс да видя Синтия, ще намеря сили.

— Какво става тук?

Двамата обърнахме глави към вратата. На прага стоеше медицинска сестра, слаба чернокожа жена на четирийсет и пет години. На лицето ѝ беше изписана изненада.

— Господин Слоун, какво си мислите, че правите, за бога?

Той току-що беше събул долницето на пижамата си и стоеше гол пред нея. Краката му бяха бели и тънки, а гениталиите му — свити и

сбръчкани.

— Обличам се. А на теб на какво ти прилича?

— Кой сте вие? — обърна се тя към мен. — Не съм ви виждала. Не знаете ли, че времето за свиждане свърши?

— Преди малко пристигнах в града. Трябваше веднага да видя тъста си.

— Напуснете незабавно. А вие се върнете в леглото, господин Слоун. — Сестрата се приближи и видя откачената система за лечение. — За бога, какво сте направили?

— Махам се оттук — заяви Клейтън и нахлузи белите си боксерки. Подпря се на мен и се наведе да ги вдигне.

— Свършено е с вас, ако не я включите — рече жената. — Това е абсолютно недопустимо. Да се обадя ли на лекаря посред нощ?

— Направете каквото трябва — казах аз.

— Първо ще се свържа с охраната. — Тя се завъртя на обувките си с гумени подметки и изскочи от стаята.

— Знам, че искам много, но трябва да побързаш — рекох аз. — Ще отида да видя дали ще намеря количка.

Излязох в коридора и забелязах инвалидна количка до стаята на медицинските сестри. Изтичах да я взема и съзрях чернокожата да говори по телефона. Тя приключи с разговора и ме видя, че се отправям обратно към стаята на Клейтън с инвалидната количка.

Хукна след мен и с едната си ръка хвана количката, а с другата рамото ми.

— Господине — прошепна тя, за да не събуди другите пациенти, но запазвайки авторитетния си тон, — не може да изведете този човек от болницата.

— Той иска да си тръгне.

— Тогава сигурно не разсъждава трезво и вие трябва да го разубедите.

Отместих ръката й.

— Господин Слоун трябва да направи нещо.

— Кой ви каза?

— Той. — Аз също понижих тон и заговорих сериозно. — Това може да е последната му възможност да види дъщеря си и внучката си.

— Щом иска да ги види, нека му дойдат на свиждане тук. Може дори да нарушим правилата за часовете за свиждане, ако това е

проблемът.

— Проблемът е много по-сложен.

— Готов съм — чу се гласът на Клейтън.

Беше успял да стигне до вратата на стаята си. Бе нахлузил обувките си без чорапи и още не бе закопчал ризата си, но беше облякъл сакото. Приличаше на бездомен старец.

Сестрата не се отказваше. Тя пусна количката и се приближи до него.

— Не може да напуснете болницата, господин Слоун. Вашият лекар, доктор Вестри, трябва да ви изпише и ви уверявам, че той няма да позволи това да се случи. Ей сега ще му се обадя.

Доближих количката до Клейтън. Той се отпусна на нея и аз я насочих към асансьора.

Сестрата изгърча до стаята си и грабна телефона.

— Охрана! Казах ви, че ми трябва веднага!

Вратите на асансьора се отвориха. Вкарах инвалидната количка с Клейтън вътре, натиснах бутона за първия етаж и видях, че сестрата ни гледа гневно.

— Когато вратите се отворят, ще те бутам толкова силно, сякаш ни гонят дяволите от ада — спокойно го предупредих аз.

Той не отговори, но уви пръсти около облегалките за ръце и се хвана здраво. Щеше ми се да има предпазен колан.

Вратите се отвориха. До паркинга имаше коридор, дълъг петнайсет метра.

— Дръж се — прошепнах аз и хукнах.

Инвалидната количка не беше пригодена за високи скорости, но я бутах така, че предните колела започнаха да се огъват. Уплаших се да не кривне внезапно наляво или надясно и Клейтън да си разбие черепа, преди да го закарам до пикапа на Винс. Натиснах надолу дръжките и повдигнах назад количката.

Възрастните мъж и жена, които седяха в чакалнята, тътреха крака в коридора.

— Дръпнете се! — извиках аз.

Жената завъртя глава и дръпна съпруга си от пътя ми точно преди да минем.

Сензорите на плъзгащите се врати на спешното отделение не можаха да реагират достатъчно бързо и трябваше да натисна

спирачките, за да не изстрелям Клейтън през стъклото. Намалих колкото можех по-скоро, без да го изхвърля от количката, и в същия миг някой зад гърба ми извика:

— Хей! Спри веднага!

Предположих, че е охраната.

Бях толкова зареден с адреналин, че не се замислих какво правя. Действах инстинктивно. Завъртях се, използвайки инерцията, която бях натрупал, докато препусках по коридора, свих пръсти в юмрук и цапардосах преследвача в слепоочието.

Той не беше много едър, може би седемдесет и пет килограма, метър и седемдесет, с черна коса и мустаци, и сигурно мислеше, че сивата униформа и широкият черен колан с пистолет ще ми внушат уважение. За щастие още не беше извадил оръжието си, вероятно защото предполагаше, че човек, бутащ умиращ пациент в инвалидна количка, не представлява голяма заплаха.

Пазачът обаче грешеше.

Той се строполи на пода на спешното отделение като кукла, на която някой бе срязал конците. Някъде изпищя жена, но не загубих време да видя коя е, нито дори дали някой ме гони. Обърнах се, хванах дръжките на количката и я закарах до доджа на Винс.

Извадих ключовете, отключих колата с дистанционното управление и отворих вратите. Пикапът беше висок и се наложи да повдигна Клейтън, за да го настаня на предната седалка. Затворих вратата, изтичах от другата страна и закачих инвалидната количка с предната дясна гума, докато излизах на заден ход от паркинга. Чух я, че остърга бронята.

— По дяволите — изругах, като си помислих колко безупречно чиста поддържа Винс колата.

Гумите изсвириха, когато се отправих към магистралата. Видях, че неколцина човека изскочиха от спешното отделение да гледат как заминаваме.

— Трябва да се върнем в къщата ми — уморено каза Клейтън.

— Знам. Отиваме там. Искам да знам защо Винс не отговаря на телефона си, да се уверя, че всичко е наред, и може би да спра Джереми, ако се появи, в случай че Винс вече не го е направил.

— А аз трябва да взема нещо, преди да отидем да видим Синтия.

— Какво?

Той махна с ръка.

— После ще ти кажа.

— Хората в болницата ще повикат полицията. Отвлякох пациент и ударих пазач от охраната. Ще търсят пикапа.

Клейтън не каза нищо.

Подкарах със сто и четирийсет километра в час на север по пътя за Йънгстаун. Непрекъснато поглеждах в огледалото и търсех проблясващи червени светлини. Отново опитах да се свържа с Винс, но и този път безуспешно. Батерията на телефона ми свършваше.

Изпитах огромно облекчение, когато поех по отбивката за Йънгстаун, защото смятах, че съм по-уязвим и забележим на магистралата. Ами ако ченгетата ни чакаха в къщата на Слоун? От болницата щяха да им кажат къде живее избягалият пациент и те вероятно щяха да отцепят района. Кой смъртно болен не иска да се прибере у дома и да умре в леглото си?

Минах по Мейн стрийт, завих наляво и след три километра свърнах по улицата, където беше домът на Слоун. Къщата изглеждаше спокойна. Вътре светеха две лампи и хондата „Акорд“ все още беше паркирана отпред.

Не се виждаха полицаи.

— Ще вкарам пикапа отзад, където няма да се вижда от улицата — рекох аз и Клейтън кимна. Спрях в задния двор и угасих фаровете и двигателя.

— Тръгвай. Отиди да видиш как е приятелят ти. Ще се опитам да те настигна — каза Клейтън.

Изскочих от колата и хукнах към задната врата. Открих, че е заключена, и заудрях по нея.

— Винс!

Погледнах през прозорците, но не забелязах движение. Изтичах отпред, огледах улицата за полицейски коли и после опитах предната врата.

Беше отключена.

— Винс!

Влязох в коридора, но не видях веднага Инид Слоун, нито инвалидната й количка, нито Винс Флеминг. Стигнах до кухнята.

Инид не беше там, но Винс лежеше на пода. Гърбът на ризата му беше облян в кръв.

— Винс. — Коленичих до него. — Господи, Винс. — Помислих, че е мъртъв, но той тихо изстена. — Мили боже, жив си.

— Тери — промълви Винс. Дясната му буза беше притисната до пода. — Тя имаше... шибана пушка под одеялото. — Очите му бяха изцъклени и клепащите му се затваряха. От устата му течеше кръв. — Стана адски тъпо.

— Не говори. Ще се обадя на 911.

Намерих телефона, грабнах слушалката и набрах трите цифри.

— Има прострелян човек. — Казах адреса, настоях да побързат, не отговорих на другите въпроси на диспечерката и затворих.

— Той дойде — прошепна Винс, когато отново се наведох над него. — Джереми... Тя го посрещна на вратата. Дори не му позволи да влезе... Каза, че трябва да тръгнат веднага. Обади му се... след като ме простреля и му заръча да бърза.

— Джереми е бил тук?

— Чух ги да разговарят... — От устата му бликна още кръв. — Върна се. Тя не му разреши да влезе и да се изпикае. Не искаше той да ме види... Не му каза...

Какви ли мисли се въртяха в главата й? Чух, че Клейтън влезе в къщата.

— Мамка му, боли... — промълви Винс. — Шибана дърта кучка.

— Ще се оправяш.

— Тери — прошепна той толкова тихо, че едва го чух. Доближих ухо до устата му. — Грижи се за... Джейн. Чу ли...

— Дръж се, Винс. Дръж се.

— Инид никога не отваря вратата, без да скрие пушка под одеялото си — каза Клейтън, — особено когато е сама вкъщи.

Той успя да стигне до кухнята, подпря се на плота и погледна Винс Флеминг. Почиваше си и си поемаше дъх. Вървенето от пикапа до къщата го беше изтощило. След малко възвърна силите си и продължи да говори.

— Човек лесно може да я подцени. Възрастна жена в инвалидна количка. Изчакала е подходящ момент. Простреляла го е, щом той се е обърнал с гръб към нея и е бил достатъчно близо, за да е сигурна, че ще улучи. — Клейтън поклати глава. — Никой няма шанс срещу Инид. Дობлижих уста до ухото на Винс.

— Обадох се да изпратят линейка. Идват. — Надявах се, че ще дойдат скоро, защото не знаех как да помогна на тежко ранен.

— Да — отвърна Винс. Очите му се притваряха.

— Ние ще тръгнем след Инид и Джереми. Те търсят жена ми и дъщеря ми.

— Направи каквото трябва.

— Клейтън, Винс каза, че Джереми се е върнал и Инид дори не му е позволила да влезе в къщата. Накарала го е да тръгне веднага.

Той бавно кимна.

— Не го е пощадила.

— Какво?

— Щом не му е позволила да види какво е направила, не е било само за да му спести грозната сцена, а защото не е искала Джереми да разбере.

— Защо?

Клейтън си пое няколко пъти дълбоко дъх.

— Трябва да седна.

Изправих се и му помогнах да се настани на стола до масата.

— Провери в бюфета. — Той посочи. — Може да има тилебол или нещо друго.

Трябваше да прескоча краката на Винс и да заобиколя постепенно уголемяващата се локва кръв на пода на кухнята, за да стигна до бюфета. Намерих няколко свръхсилни таблетки тилонол и чаша. Напълних вода и се върнах по същия път, без да се подхлъзна. Отворих шишенцето, извадих две хапчета и ги пуснах в разтворената длан на Клейтън.

— Четири — каза той.

Ослушвах се за сирена на линейка. Надявах се да я чуя по-скоро, но ми се щеше и да не съм тук, когато пристигне. Изтръсках още две таблетки за Клейтън и му ги дадох заедно с водата. Той ги преглътна една по една. Стори ми се, че гълта хапчетата цяла вечност.

— Защо Инид не е искала Джереми да знае? — попитах аз, след като той най-последно приключи.

— Защото ако знаеше, Джереми можеше да я накара да отложат онова, което планират. Винс лежи тук прострелян. Ти тръгваш за болницата да говориш с мен и знаеш кой всъщност е Джереми. Той би осъзнал, че нещата се объркват. Ако смятат да направят това, което мисля, че са си наумили, няма голяма надежда да им се размине.

— Но Инид сигурно знае и това.

— Не я познаваш — усмихна се Клейтън. — Тя мисли единствено за наследството. Не вижда нищо друго и никакви проблеми не могат да я разубедят. Много е целенасочена за тези неща.

Погледнах стенния часовник, чийто циферблат беше оформен като разрязана ябълка. Часът беше един и шест минути след полунощ.

— Колко преднина мислиш, че имат? — попита Клейтън.

— Твърде много. — Озърнах се към плота и видях две-три найлонови пликчета и няколко кафяви трохи. — Взела е кейка с моркови, за да има храна по пътя.

Клейтън събираше сили да стане.

— Проклет рак. Целият ме е разял. Животът е само болка и нещастие, а после свършваш пълна развалина като мен. — Той се изправи. — Трябва да взема нещо, но няма да имам енергия да сляза долу.

— Каж ми какво.

— В мазето ще видиш работен тезгях. Отгоре има червена кутия с инструменти.

— Добре.

— Отвори кутията и издърпай отделението под капака. Искам онова, което съм залепил с тиксо на дъното.

Вратата на мазето беше зад ъгъла след кухнята. Протегнах ръка към електрическия ключ за осветлението и извиках на Винс:

— Как си? Държиш ли се?

— Мамка му — чу се приглушеният му отговор.

Слязох по дървените стъпала. Долу миришеше на мухъл и беше хладно. Навсякъде имаше разхвърляни кашони, коледни украшения и непотребни мебели, а в ъгъла бяха наредени капани за мишки. Тезгяхът стоеше покрай дългата стена, отрупан с използвани до половината туби със смола, листове шкурка, неприбрани инструменти и очукана и издраскана червена кутия.

Над него висеше крушка и дръпнах шнура, закачен за нея, за да виждам какво правя. Щракнах двете метални ключалки на кутията и вдигнах капака. Отделението беше пълно с ръждясали винтове, счупени остриета от триони и отвертки. Щях да изсипя всичко, ако го обърнех, затова леко го надигнах, за да видя какво има отдолу.

Различих плик със стандартни размери, изцапан и на петна, закрепен с пожълтели лентички тиксо. Отлепих го. Не се изискваха усилия.

— Намери ли го? — хриптейки, извика Клейтън от най-горното стъпало.

— Да. — Оставих плика на работната маса, върнах отделението в кутията с инструменти и я заключих. Взех запечатания плик и го обърнах. На него нямаше написано нищо, но съдейки по тежестта, предположих, че вътре има сгънат лист хартия.

— Може да погледнеш вътре, ако искаш — рече Клейтън.

Разкъсах единия край на плика, бръкнах с палец и показалец, внимателно извадих листа и го разгърнах.

— Хартията е стара — добави Клейтън. — Внимавай.

Прочетох какво пише и дъхът ми секна.

Качих се горе и Клейтън ми обясни обстоятелствата около написаното в писмото и ми каза какво иска да направя с него.

— Обещаваш ли? — попита той.

— Обещавам — отвърнах аз и пъхнах плика в спортното си сако.

* * *

Водих един последен разговор с Винс.

— Линеяката трябва да пристигне всеки момент. Ще издържиш ли?

Той беше едър и силен мъж и предположих, че има по-голям шанс от повечето хора.

— Бързай да спасиш жена си и момиченцето си. И ако намериш дъртата кучка в инвалидната количка, блъсни я сред колите на магистралата. — Замълча. — Пистолетът ми е в пикапа. Трябваше да го взема. Много съм глупав.

Докоснах челото му.

— Ще се справиш.

— Върви — прошепна той.

— Хондата пред къщата в движение ли е? — обърнах се аз към Клейтън.

— Разбира се. Това е моята кола, но не съм я карал, откакто се разболях.

— Не знам дали да вземем пикапа на Винс. Ченгетата ще го търсят. Хората ме видяха, че потеглям с него от болницата. Полицайте ще имат описанието и регистрационните му номера.

Клейтън кимна и посочи малка декоративна чиния на бюфета до вратата.

— Там трябва да са ключовете.

— Чакай малко.

Хукнах към задния двор и отворих доджа на Винс. В кабината имаше няколко отделения — във вратите, между седалките и жабката. Претърсих ги всичките и на дъното на конзолата в средата, под купчина пътни карти, намерих пистолета.

Не знаех много за оръжията и неуверено затъкнах пистолета в колана на панталоните си. Вече имах достатъчно проблеми и без да добавям самопричинено нараняване към списъка. Отключих хондата, седнах зад волана и сложих пистолета в жабката. Включих двигателя и приближих колата до къщата.

Клейтън излезе и с предпазливи стъпки тръгна към мен. Изскочих от колата, заобиколих я, отворих вратата, помогнах му да се

качи и закопчах предпазния колан.

— Добре. Да тръгваме.

Изкарах хондата от двора, стигнах до края на улицата, завих надясно по Мейн стрийт и се отпавих на север.

— Разминахме се на косъм — отбеляза Клейтън.

На юг профуча линейка, следвана отблизо от две полицейски коли. Светлините им проблясваха, но сирените не бяха пуснати. Минахме покрай бара, където се бях отбил, и се насочихме на изток, към Робърт Моузес Паркуей.

Поехме по магистралата и се изкуших да настъпя газта, но още се тревожех, че може да ме спрат. Реших да се движа с удобна скорост, малко над ограничението, но не толкова висока, че да привлека внимание.

Изчаках да минем Бъфало и се насочих на изток към Олбъни. Не можех да кажа, че се бях успокоил, но щом се отдалечихме от Йънгстаун, почувствах, че вероятността да ме спрат заради случилото се в болницата или онова, което полицаите са намерили в дома на Слоун, намалява.

— Е, да чуем всичко — обърнах се към Клейтън, който седеше тихо, облегал назад глава на седалката.

— Добре — отговори той и се прокашля, за да се подготви.

Бракът му бил обречен на лъжа.

Клейтън обясни, че става дума за първия му брак. И за втория. Но скоро щял да стигне дотам. Пътуването до Кънектикът било дълго и щял да има време да разкаже всичко. Първо започна да говори за брака си с Инид. Познавал я от гимназията в Тонауанда, предградие на Бъфало. След това отишъл в колежа „Канисий“, основан от йезуитите, и учил бизнес, философия и религия. Колежът не бил далеч и можел да си живее у дома и да пътува, но намерил евтина квартира наблизо и решил, че е по-добре да бъде отделно от родителите си.

Завършил и Инид го чакала в стария квартал. Започнали да се срещат и той разбрал, че тя има силна воля и е свикнала да получава каквото иска от хората около себе си. Умеела да използва качествата си. Била привлекателна, притежавала страхотно тяло и имала неутолим сексуален апетит, поне в началото на ухажването им.

Една вечер се разплакала и му казала, че месечният ѝ цикъл закъснява. Клейтън Слоун се притеснил и се замислил първо за родителите си и колко много ще се срамуват от него. Те се безпокоели какво говорят хората за тях и майка му сигурно щяла да поиска да се преместят, за да не слуша приказките на съседите как някакво момиче е бременно от тяхното момче.

Нямало какво друго да направи, освен да се ожени за Инид, при това веднага.

Два месеца по-късно тя му казала, че не се чувства добре и отишла при лекаря си. Върнала се у дома и заявила, че е изгубила бебето. Ридала неутешимо. Един ден Клейтън видял доктор Гибс в местния ресторант и се приближил до него.

— Знам, че не трябва да ви питам за това тук и е редно да дойда в кабинета ви, но след като Инид загуби бебето, нали ще може да има друго?

— Какво? — учудил се доктор Гибс.

Клейтън добил представа с какво си има работа — жена, която би казала всичко, всякакви лъжи, за да получи каквото иска.

Тогава трябвало да я напусне. Инид обаче му се извинила, била помислила, че е бременна, но се страхувала да отиде на лекар, за да го потвърди, а после се оказало, че е сгрешила. Клейтън не знаел дали да ѝ вярва и отново започнал да се тревожи за срама, който ще навлече на себе си и семейството си, ако я остави и подаде молба за развод. След известно време Инид се разболяла тежко, залежала се. Той не знаел дали е истина или се преструва, но не можел да я зареже в това състояние.

Колкото по-дълго оставал с нея, толкова по-трудно му се струвало да замине. Бързо научил, че Инид винаги получава каквото иска. Не го ли получила, той плащал жестоко. Изпадала в истерия, крещяла и чупела разни неща. Веднъж, докато седял във ваната, Инид влязла със сешоара и започнала да се шегува, че ще го пусне във водата. Ала в очите ѝ имало нещо, което намеквало, че може да го направи ей така, без да му мисли много.

Клейтън се възползвал от образованието си, намерил си работа в продажбите на едро и зареждал работилници и фабрики. Щял да пътува из цялата страна и предимно по коридора между Чикаго и Ню Йорк, минавайки през Бъфало. Работодателят го предупредил, че често ще отсъства от дома си, но това било добре дошло за Клейтън, защото щял да бъде далеч от натякванията, крясъците и странните погледи на Инид, които подсказвали, че съзнанието ѝ невинаги работи така, както трябва. Страхувал се да се прибере у дома след всяко пътуване и се питал какъв ли списък от оплаквания му е приготвила Инид в момента, щом прекрачи прага — че няма хубави дрехи, че той не работи достатъчно усилено или че задната врата скърца, когато я отваря, и я влудява. Единственото, за което си струвало да се прибере вкъщи, бил ирландският му сетер Флин. Кучето винаги припкало да посрещне колата му, сякаш седяло на верандата от мига, в който Клейтън е заминал и го чакало да се върне.

И после Инид забременяла, този път наистина. Родила момче, Джереми. Обичала го безумно. И Клейтън го обичал, но скоро разбрал, че трябва да се бори с нея. Тя искала обичта на малкия само за себе си и още щом Джереми проходил, започнала да подкопава отношенията между бащата и сина. Говорела на момчето, че ако иска да стане силно

и да преуспее в живота, трябва да следва нейния пример, и колко е жалко, че няма силен мъж за подражание у дома. Втъпявала му, че баща му не прави достатъчно за него. Оплаквала се колко е тъжно, че Джереми прилича на него, но това било пречка, която ще превъзмогнат с усилия и след време.

Клейтън искал да избяга.

Ала в Инид имало нещо, някаква тъмна сила, и дори да намекнел за развод или раздяла, не знаел как ще реагира.

Веднъж, преди да потегли на път, той й казал, че иска да поговори с нея сериозно.

— Не съм щастлив. Мисля, че бракът ни не върви.

Тя не се разплакала. Не попитала какво не върви, нито как би могла да помогне на брака им и да го направи щастлив.

Приближила се до него и го погледнала в очите. Клейтън искал да отмести поглед, но не можел. Тя сякаш го хипнотизирала със злобата си. Гледал в очите й и все едно виждал душата на дявола.

— Никога няма да ме напуснеш — заявила Инид и излязла от стаята.

Той мислел за това по време на пътуването. *Ще видим. Ще видим.*

Върнал се, но сетерът не изтичал да го поздрави. Клейтън отворил вратата на гаража, за да вкара плимута, и видял Флин, обесен на гредата.

— Радвай се, че беше само кучето — рекла Инид.

Макар много да обичала Джереми, искала да внуши на Клейтън, че момчето ще бъде в опасност, ако той реши да ги напусне.

Клейтън се примирил с живота си в нещастие, унижение и безсилие. Щял да го изтърпи. Смятал да живее като насън.

Стараел се да не мрази Джереми. Инид била промила мозъка на сина им и той смятал, че баща му е недостоеен за обичта му. Възприемал Клейтън като напълно безполезен, просто някакъв човек, който живее в къщата с него и майка му. Клейтън обаче съзнавал, че Джереми също е жертва на Инид като него.

Непрекъснато се питал как животът му е приел такъв обрат.

Много пъти мислил да се самоубие.

Веднъж карал из страната посред нощ. Връщал се от Чикаго и заобикалял долната част на езерото Мичиган, за да мине направо през

Индиана. Видял отпред подпора на мост и настъпил педала за газта. Увеличил скоростта на сто и десет километра в час, после на сто и двайсет, сто и трийсет. Плимутът летял като стрела. Клейтън разкопчал предпазния си колан, за да бъде сигурен, че ще излети през предното стъкло и ще умре. Колата се носела напред, разпръсквайки чакъл и прахоляк, но в последната минута той се уплашил, завил и се върнал на магистралата.

Друг път, на няколко километра от Батъл Крийк, нервите му пак не издържали, докато карал по пътя. Поради високата скорост, когато предната дясна гума се закачила в ръба между банкета на пътя и асфалта, той не успял да овладее колата. Плимутът минал през две платна, пресякъл пътя на голям камион и спрял във високите треви.

Обикновено Клейтън променял решението си заради Джереми. Страхувал се да го остави сам с Инид до края на живота му.

Веднъж се наложило да спре в Милфорд. Търсел нови клиенти, чиито работилници и фабрики да зарежда.

Влязъл в една дрогерия да си купи шоколадов десерт и се приближил до жената зад щанда. На табелката на блузата ѝ пишело „Патриша“.

Била красива. С червеникави коси.

Изглеждаше много мила и непосредствена.

В очите ѝ се четели нежност и доброта.

Бил прекарал последните няколко години, опитвайки се да не среща черния поглед на Инид, и главата му се замаяла, като видял такива хубави очи.

Не бързал да си купи десерта. Повел разговор за времето, за това, че е бил само два пъти в Чикаго, че постоянно пътува. И после, преди да се усети, изтърсил нещо необмислено.

— Искаш ли да обядваме заедно?

Патриша се усмихнала и отвърнала, че след трийсет минути има един час почивка.

Докато я чакал и обикалял магазините в центъра на Милфорд, Клейтън се питал какви ги върши, по дяволите. Той бил женен и имал син, дом и работа.

Всичко това обаче не правело живота му хубав. А Клейтън искал да бъде щастлив.

Отишли в кафенето наблизко да ядат сандвичи с риба тон и Патриша споделила, че не излиза да обядва с мъже, с които току-що се е запознала, но в него има нещо интригуващо.

— Какво? — попитал Клейтън.

— Мисля, че знам тайната ти. Усещам хората и изпитвам определено чувство към теб.

Мили боже. Толкова ли бил прозрачен? Нима Патриша била отгатнала, че той е женен? Да не би да умеела да чете мисли и да гледа на ръка, въпреки че бил с ръкавици, а венчалният пръстен бил пъхнат в джоба му?

— Какво чувство? — попитал Клейтън.

— Виждаш ми се неспокоен. Затова ли непрекъснато пътуваш из страната? Търсиш нещо, така ли?

— Такава ми е работата.

Патриша се усмихнала.

— Чудя се, че щом те е довела тук, в Милфорд, може би има причина. Вероятно пътуваш из страната, защото трябва да намериш нещо. Не говоря за себе си.

Само че причината била тя. Клейтън бил убеден в това.

Казал ѝ, че името му е Клейтън Биги. Хрумнало му изневиделица, преди да осъзнае, че в съзнанието му се зараждат някакви идеи. Може би сметнал, че ако започне любовна връзка, не е зле да се представи с фалшиво име.

През следващите няколко месеца, ако пътуването му го отвеждало на юг до Торингтън, той отивал в Милфорд да види Патриша.

Тя го обожавала. С нея се чувствал значим, човек с чест и достойнство.

Докато се връщал по нийоркската магистрала, си мислел за пътуванията.

Фирмата внасяла промени в някои от маршрутите му. Можел да поеме онзи между Хартфорд и Бъфало и да зареже ходенето в Чикаго. Така в двата края на пътя...

Оставал и въпросът с парите.

Печелел добре. Вече взимал изключителни предпазни мерки да крие от Инид колко пари е скатал. Колкото и да печелел, нямало да ѝ

стигат. Тя винаги го подценявала. И винаги похарчвала парите. Ето защо нямало да бъде лошо да заделя още.

Решил, че ще бъдат достатъчно за второ семейство.

Представял си колко хубаво ще бъде да е щастлив поне през половината време.

Предложил брак на Патриша и тя се съгласила. Майка ѝ изглеждала доволна, но не успял да спечели сърцето на сестра ѝ Тес. Тя сякаш знаела, че с Клейтън нещо не е наред, но не можела да определи какво. Той знаел, че Тес не му вярва, и много внимавал в нейно присъствие. Предполагал, че тя е споделила мнението си със сестра си, но знаел, че Патриша искрено го обича и сигурно го е защитила.

Убедил Патриша да му купи същия венчален пръстен, какъвто криел в джоба си. По-късно отишъл пак в магазина, върнал халката и вече можел спокойно да носи стария си пръстен. Попълнил фалшиви документи за куп градски и щатски лицензи, всичко — от шофьорска книжка до карта за библиотеката, за да измами брачната агенция, когато моментът настъпи.

Налагало се да лъже Патриша, но се опитвал да бъде добър с нея. Поне когато си бил у дома.

Тя му родила две деца, първо момче, което кръстили Тод, а след две години и момиче, Синтия. Клейтън живеел с чувството, че е фокусник. Имал едно семейство в Кънектикът и друго в щата Ню Йорк и непрекъснато пътувал между двете.

Когато бил Клейтън Биги, не преставал да мисли за това, че ще трябва отново да стане Клейтън Слоун. А когато бил Клейтън Слоун, изгарял от нетърпение пак да потегли на път и да стане Клейтън Биги.

Било му по-лесно да е Слоун. Поне това било истинското му име. Не трябвало да се тревожи за самоличността си. Документите и шофьорската му книжка били легитимни.

Когато бил в Милфорд и играел ролята на Клейтън Биги, съпруг на Патриша и баща на Тод и Синтия, винаги бил нащрек. Спазвал ограниченията за скоростта. Винаги пускал монети в автоматите за паркиране. Не искал никой да провери регистрационния номер на колата му. Всеки път, когато пътувал за Кънектикът, се отбивал на някое усамотено място, махал оранжево-жълтата табела с нюйоркския номер и на нейно място слагал открадната синя табела с номер от

Кънектикът. Трябвало винаги да внимава откъде се обажда и да не купи нещо като Клейтън Слоун, а неволно да каже адреса в Милфорд.

Винаги плащал в брой. Не използвал кредитни карти, за да не остави следа.

Всичко в живота му било фалшиво. Първият му брак се граждал на лъжа, изречена от Инид, а вторият на лъжи, които той бил казал на Патриша. Ала въпреки цялата двойственост успял да намери истинско щастие и имало моменти, когато...

— Трябва да пишкам — рече Клейтън и прекъсна разказа си.

— Какво?

— Трябва да пусна една вода, освен ако не искаш да го направя в колата.

Наскоро бяхме подминали знак, който обещаваще крайпътен мотел и ресторант.

— Задава се нещо. Как се чувстваш?

— Не много добре. — Клейтън се закашля. — Нуждая се от вода и още тилебол.

Бях грабнал хапчетата от къщата, но не се бях сетил да взема вода. Движехме се бързо. Беше четири сутринта и приближавахме Олбъни. Оказа се, че трябва да налеем бензин, затова идеята да спрем беше добра.

Помогнах на Клейтън да се дотътри до тоалетната, изчаках го да си свърши работата и после го заведох обратно в колата. Краткото ходене изчерпа силите му.

— Ти стой тук. Ще донеса вода.

Купих опаковка с шест бутилки минерална вода, изтичах до колата, отворих едната и я дадох на Клейтън. Той пи дълго и после глътна наведнъж четирите таблетки тилебол, които сложих на дланта му. След това подкарах към бензиновите помпи, напълних резервоара и дадох почти всички пари, които носех в портфейла. Не исках да използвам кредитна карта, защото се боях, че полицаите са разбрали кой е извел Клейтън от болницата и ще наблюдават трансакциите в сметката ми.

Качих се в колата и си помислих, че може би е време да уведомя Рона Уедмор какво става. Усещах, че колкото повече разказва Клейтън, толкова по-близо стигам до истината, която веднъж завинаги ще сложи край на подозренията на Уедмор към Синтия. Бръкнах в предния джоб

на джинсите си и извадих визитната картичка, която ми беше дала по време на изненадващото си посещение у дома предишната сутрин, преди да тръгна да търся Винс Флеминг.

Имаше номер на служебен и мобилен телефон, но не и на домашен. Уедмор сигурно спеше по това време на нощта, но бях готов да се обзаложа, че мобилният телефон е до леглото ѝ и е включен.

Запалих двигателя, отдалечих се от колонките и отново спрях.

— Какво правиш? — попита Клейтън.

— Ще се обадя по телефона.

Преди да позвъня на Уедмор, исках да опитам да се свържа със Синтия, но не ми провървя.

Колкото и да беше странно, това донякъде ме успокои. Щом аз не знаех къде е Синтия, нямаше начин и Джереми Слоун и майка му да знаят. Оказа се, че изчезването ѝ заедно с Грейс е най-умното нещо, което би могла да направи в момента.

Въпреки това трябваше да знам къде са и дали всичко е наред.

Хрумна ми да се обадя на Роли, но реших, че ако е научил нещо, щеше да ми звънне, пък и не исках да използвам телефона повече, отколкото е необходимо. Батерията щеше да издържи само едно обаждане.

Набрах номера на мобилния телефон на детектив Рона Уедмор, която отговори на четвъртото позвъняване.

— Уедмор — рече тя. Усилено се опитваше да звучи будна и нащрек.

— Обажда се Тери Арчър.

— Господин Арчър? — учуди се Уедмор. Вече говореше по-съсредоточено. — Какво има?

— Ще ви кажа няколко неща много бързо, защото батерията ми свършва. Търсете съпругата ми. Мъж на име Джереми Слоун и майка му Инид Слоун са се отправили към Кънектикът от района на Бъфало. Мисля, че възнамеряват да намерят Синтия и да я убият. Бащата на Синтия е жив. Водя го с мен. Ако откриете Синтия и Грейс, не ги изпускате от поглед, докато се върна.

— Къде сте? — попита Уедмор, макар че очаквах да каже „Какво?“ или „Моля?“.

— Движим се по нюйоркската магистрала. Връщаме се от Йънгстаун. Познавате Винс Флеминг, нали? Така казахте.

— Да.

— Оставих го в къща в Йънгстаун, северно от Бъфало. Той се опитваше да ми помогне, но Инид Слоун го простреля.

— Нещо не разбирам.

— Търсете Инид Слоун.

— Ами онзи Джереми Слоун и майка му? С каква кола пътуват?

— Кафява...

— „Импала“ — прошепна Клейтън. — Шевролет „Импала“.

— Кафяв шевролет „Импала“ — казах аз и се обърнах към Клейтън. — Номерът?

Той поклати глава.

— Не го знам.

— Връщате ли се тук? — попита Уедмор.

— Да, до няколко часа. Търсете я. Помолих и директора на училището Роли Каръдърс да я търси.

— Кажете ми какво...

— Трябва да затворя — прекъснах я аз, прекратих разговора и пъгнах телефона в самото си. Включих на скорост и се върнах на магистралата. — Е, имаше ли моменти, когато си бил щастлив? — попитах аз, подканвайки Клейтън да продължи историята си.

Той отново започна да разказва. Преживявал щастливи мигове само когато бил Клейтън Биги. Обичал да бъде баща на Тод и Синтия. Виждал, че и те го обичат и дори уважават. Никой не им натяквал, че той не става за нищо. Разбира се, това не означавало, че винаги правели каквото им казал, но децата са си деца.

— Струва ми се, че си някъде другаде — понякога му казвала Патриша нощем в леглото. — Имаш такъв вид, сякаш не си тук.

— Тук е единственото място, където искам да бъда — отговарял той и я прегръщал.

И това не било лъжа, а самата истина. Имало моменти, когато му идвало да ѝ разкаже всичко, защото не желаел животът му с нея да бъде лъжа. Не му харесвало, че има друг живот.

Защото такъв станал животът му с Инид и Джереми. *Другият* живот. Въпреки че в този живот можел да използва истинското си име и спокойно да покаже документите си на полицията, ако го спрат, Клейтън не го понасял и не искал да се връща към него.

Ала колкото и да е странно, свикнал — с измислиците, с лъжите, с жонглирането и съчиняването на невероятни истории, за да обясни защо се налага да пътува по празниците. Ако на двайсет и пет декември бил в Йънгстаун, той се измъквал, намирал телефонен автомат и се обаждал на Патриша и децата да им пожелае весела Коледа.

Един път в Йънгстаун се усамотил, седнал и дал воля на сълзите си. Поплакал си, за да облекчи тъгата и да се освободи от напрежението. Инид обаче го чула, влязла в стаята и седнала до него на леглото.

Той избърсал сълзите от лицето си и се съвзел.

Тя сложила ръка на рамото му.

— Не ставай бебе.

Разбира се, хвърляйки поглед назад, животът в Милфорд невинаги бил идиличен. Тод се разболял от пневмония, когато бил на десет години, но бързо оздравял. Синтия влязла в пубертета, станала своеволна и взела да се бунтува. Събирала се с неподходяща компания. Експериментирала с неща, за които била твърде малка — алкохол и един господ знае още какво.

На Клейтън се паднала ролята на възпитател. Патриша била потърпелива и проявявала повече разбиране.

— Синтия ще превъзмogne този период — успокоявала го Патриша. — Тя е добро дете. Само трябва да я подкрепяме.

Когато бил в Милфорд, Клейтън искал животът да бъде идеален и често било така.

Ала след това трябвало пак да се качи в колата, да се престори, че заминава по работа, и да отиде в Йънгстаун.

От самото начало се чудел колко дълго ще издържи.

Отново имало мигове, когато подпорите на моста изглеждали единственото решение.

Понякога се събуждал сутрин и се питал къде се намира и кой е днес.

Направил грешки.

Веднъж Инид му написала списък за пазаруване и Клейтън отишъл до Луистън да купи някои неща. Седмица по-късно, докато слагала дрехите му в пералнята, Патриша влязла в кухнята със списъка в ръка.

— Какво е това? Намерих го в джоба на панталоните ти. Почеркът не е моят.

Сърцето му заблъскало в гърдите. Мислите му трескаво препускали в главата.

— Онзи ден го намерих в количката в магазина. Стори ми се забавно да сравня какво купуваме ние и какво другите хора и затова го запазих.

Патриша погледнала списъка.

— Които и да са, те също обичат кадаиф.

— Да — усмихнал се Клейтън. — Не съм си и помислял, че произвеждат милиони пакети само за мен.

Друг път пуснал в друго чекмедже изрезка от вестник в Йънгстаун със снимка на сина му с баскетболния отбор. Изрязал я, защото колкото и усилено Инид да настройвала Джереми срещу него, той все още обичал момчето. Разпознавал се в Джереми, както и в Тод. Приликата между Тод и Джереми била поразителна. Да гледа Джереми и да го мрази, било все едно да мрази Тод, а Клейтън не можел да го направи.

И така, в края на дългия ден, след много продължително пътуване, Клейтън Биги от Милфорд изпразнил джобовете си и хвърлил в чекмеджето на нощното си шкафче изрезката с баскетболния отбор на сина си от Йънгстаун. Запазил снимката, защото се гордеел с Джереми, въпреки че Инид отровила душата му.

Така и не забелязал, че чекмеджето е в погрешната къща, погрешния град и погрешния щат.

Допуснал подобна грешка и в Йънгстаун. Дълго време дори не знаел каква. Може би друга изрезка или списък за пазаруване, написан от Патриша.

Оказало се, че е телефонна сметка за адреса в Милфорд на името на Патриша.

Това привлякло вниманието на Инид.

И събудило подозренията ѝ.

Тя обаче не го попитала направо за какво става дума, а първо направила разследване. Дебнела за други издайнически знаци. Събирала доказателства. Запазявала се с аргументи.

И когато сметнала, че разполага с достатъчно информация, решила да предприеме пътуване следващия път, когато съпругът ѝ не е

в града, и един ден пристигнала в Милфорд, Кънектикът. Това, разбира се, станало, преди да бъде прикована в инвалидната количка.

Уредила жена да остане при Джереми за два дни.

— Този път ще пътувам със съпруга си — обяснила тя. — В отделни коли.

— И това ни довежда до въпросната нощ — рече Клейтън. Устата му беше пресъхнала и той отново пи вода от шишето.

Първата част на историята знаех от Синтия. Как не спазила вечерния час, казала на родителите си, че отива у Пам, а Клейтън тръгнал да я търси, намерил я в колата с Винс Флеминг и я прибрал вкъщи.

— Синтия беше бясна — продължи да разказва Клейтън. — Каза ни, че иска да сме мъртви. Качи се ядосано горе в стаята си и повече не я чухме. Беше пияна. Един господ знае какво беше пила. Сигурно веднага е заспала. Не трябваше да излиза с момче като Винс Флеминг. Баща му беше гангстер.

— Знам — обадох се аз, докато държах волана и карах в нощта.

— Стана голям скандал. На Тод понякога му доставяше удоволствие, когато сестра му се забъркваше в неприятности. Знаеш какви са децата. Тогава обаче не се подсмиваше. Сцената беше грозна. Малко преди да доведе Синтия, той беше помолил аз или Патриша да го закараме да си купи картон. Като всяко друго дете в света беше оставил домашното си за последната минута. Картонът му трябваше, за да представи някакъв проект. Вече беше късно и не знаехме откъде можем да купим такова нещо, но Патриша си спомни, че го е виждала в денонощната дрогерия, и каза, че ще закара Тод.

Клейтън се закашля и пийна глътка вода. Започваше да преграква от говорене.

— Но първо Патриша трябваше да направи онова нещо. — Той ме погледна и аз потупах сакото си, където беше пликът. — След това двамата с Тод излязоха с колата на Патриша. Бях капнал от умора и седнах във всекидневната. След два дни отново щях да потегля на път и да прекарам известно време в Йънгстаун. Често се чувствах потиснат, когато ми предстоеше да се върна при Инид и Джереми. — Клейтън погледна през стъклото, докато изпреварвахме един тир. — Тод и майка му се забавиха. Мина един час. Дрогерията не беше чак толкова далеч. И после телефонът иззвъня. — Той си пое дъх няколко пъти. — Беше Инид. Обаждаше се от уличен автомат. Попита: „Познай

кой е?“. „Мили боже“, възкликнах аз. Донякъде бях очаквал това обаждане, но нямах представа какво е направила. Заповяда ми да се срещнем на паркинга на „Дени“ и да побързам. Имали сме много работа. И да съм донесял хартиени кърпи. Изскочих от къщата и отидох с колата до „Дени“. Предполагах, че Инид е в ресторанта, но тя седеше в колата си и не искаше да слезе.

— Защо?

— Не можеше да се появи, обляна в толкова много кръв, без да привлече внимание.

Изведнъж потреперих от студ.

— Хукнах към колата ѝ и отначало ми се стори, че ръкавите ѝ са изцапани с моторно масло. Беше абсолютно спокойна. Смъкна стъклото и ми каза да се кача. Влязох в колата и едва тогава видях, че цялата е в кръв. Разкрещях се. „Какво си направила, по дяволите?“ Ала вече се бях досетил какво е извършила. Инид спряла пред къщата ни. Сигурно е пристигнала няколко минути, след като съм се прибрал със Синтия. Научила адреса от телефонната сметка. Може би е видяла колата ми на алеята, но с регистрационен номер от Кънектикът. Събрала две и две, а после Патриша и Тод излезли и потеглили някъде с колата и тя ги проследила. Трябва да е била заслепена от гняв, когато се досетила, че имам друг живот и друго семейство. Слязла от колата, влязла в магазина и се престорила, че пазарува, без да откъсва поглед от тях. Сигурно се е стъписала, когато е видяла Тод, защото той много приличаше на Джереми. Това трябва да е било решаващият фактор.

Излязла от дрогерията преди Патриша и Тод и се върнала в колата си. На паркинга нямало други превозни средства, нито хора. Точно както след години започнала да държи пушка, тогава тя имала нож в жабката. Извадила го, побягнала обратно към магазина и се скрила зад ъгъла, който по това време на нощта тънел в мрак. Уличката била широка, защото се използвала от камиони с доставки.

Тод и Патриша излезли от дрогерията. Тод носел картон, навит на руло, и го бил нарамил като войник пушка.

Инид изскочила от тъмнината и извикала:

— Помощ!

Тод и Патриша спрели и я погледнали.

— Дъщеря ми! — добавила Инид. — Ранена е!

Патриша хукнала към нея и Тод я последвал. Инид ги повела навътре в тъмната уличка и се обърнала към Патриша:

— Ти си съпруга на Клейтън, нали?

— Патриша сигурно е била втрещена — каза Клейтън. — Първо непознатата вика за помощ, а сетне като гръм от ясно небе ѝ задава такъв въпрос.

— Какво отговорила Патриша?

— Казала „да“ и после Инид извадила нож и прерязала гърлото ѝ. Не чакала нито секунда. Докато Тод се опитвал да проумее какво става, тя се нахвърлила върху него и прерязала и неговото гърло.

— Инид ли ти разказа всичко това?

— Много пъти — тихо отвърна Клейтън. — Обича да говори за това и до ден-днешен. Нарича го спомен.

— И после?

— Намерила телефонна кабина и ми се обадила. Отидох при нея и тя ми разказа какво е направила. „Убих ги. Съпругата и сина ти. Мъртви са“.

— Не е знаела — промълвих аз.

Клейтън кимна мълчаливо.

— Не е знаела, че имаш и дъщеря.

— Да — съгласи се той. — Може би е повярвала в симетрията. Имам съпруга и син в Йънгстаун и съпруга и син в Милфорд. Вторият ми син прилича на първия. Вероятно всичко ѝ е изглеждало идеално балансирано. Нещо като огледален образ. И това я е довело до определени предположения. От начина, по който говореше, разбрах, че няма представа, че Синтия е в къщата, нито дори, че съществува. Не ме беше видяла да се прибирам у дома с нея.

— И ти не си имал абсолютно никакво намерение да ѝ кажеш.

— Бях в шок, но успях да запазя присъствие на духа. Инид докара колата до уличката, показа ми труповете и заяви: „Трябва да се отървем от тях“.

Клейтън млъкна и през следващите осемстотин метра не пророни нито дума. За миг се запитах дали не е умрял.

— Клейтън, добре ли си?

— Да.

— Какво има?

— В онзи момент можех да променя нещата. Имах избор, но вероятно бях изпаднал в твърде силен шок, за да го осъзная и да реша как е правилно да постъпя. Можех да сложа край на всичко още тогава. Трябваше да откажа на Инид, да отида в полицията и да я предам. Така щях да спра цялото безумие.

— Но не си го направил.

— Вече се чувствах виновен. Водех двойствен живот. Бях съсипан и опозорен. Сигурен съм, че щяха да ме обвинят. Не за смъртта на Патриша и Тод, а че съм женен за повече от една жена. Ако не си мормон, има закон срещу многоженството. Имах фалшиви документи, а това представлява измама или представяне под чужда самоличност, макар че не съм искал да нарушавам закона. Винаги съм се опитвал да живея почтено и да бъда морален човек.

Погледнах го.

— И разбира се, Инид сякаш четеше мислите ми и заяви, че ако извикам полицията, ще им каже, че само ми е помагала. И че идеята е била моя, а тя е била принудена да се подчинява. Затова ѝ помогнах. Господ да ми прости, помогнах ѝ. Сложихме Патриша и Тод в колата, но оставихме празно мястото на шофьора. Хрумна ми идея къде да закараме колата. В каменоломна малко встрани от маршрута, по който минавах. Веднъж, когато се връщах в Йънгстаун и карах безцелно, защото не исках да се прибирам там, открих път до върха на скала, която се извисяваше над изоставена яма с чакъл. На дъното имаше малко езеро. Дълго стоях там и мислех да се хвърля долу. Накрая обаче реших да продължа, тъй като щях да падна във вода и имаше вероятност да оцелея. — Той се закашля и отново пи вода. — Трябваше да оставим едната кола на паркинга. Карах форда на Патриша. Два часа и половина на север посред нощ. Инид ме следваше с нейната кола. Отне ми малко време, но намерих отклонението, качих форда горе, включих на скорост, подпрях с камък педала за газта, засилих автомобила и скочих. Колата мина през ръба на скалата и след секунда чух, че цамбурна във водата. Не се виждаше нищо. Погледнах надолу, но беше тъмно и не видях как фордът изчезва под повърхността. — Той се задъха и си даде няколко секунди да си поеме въздух. — След това трябваше да се върнем и да вземем другата кола. И после се отправихме към Йънгстаун с двете коли. Нямах възможност

дори да се сбогувам със Синтия или да ѝ оставя бележка. Налагаше се да изчезна.

— Кога разбра?

— Какво?

— Кога Инид разбра, че я е пропуснала и не е избила всички членове на другото ти семейство?

— След няколко дни. Гледаше новините и се надяваше да чуе нещо, но телевизиите и вестниците в Бъфало не отразиха подробно историята. Нямаше убийство, нито трупове, нито дори кръв в уличката до дрогерията. По-късно сутринта се бе разразила буря и дъждът бе отмил всичко. Инид обаче отиде в библиотеката, където все още нямаше интернет, но тя започна да чете вестници от други градове и щати и забеляза нещо. Мисля, че заглавието беше „Семейство на момиче изчезва“. Прибра се вкъщи страшно ядосана. Взе да чупи чинии и да хвърля разни неща. Направо обезумя. След два часа най-после се успокои.

— Трябвало е да се примири.

— Отначало не искаше. Пригответи се да върне в Кънектикът и да убие Синтия, но аз я спрях.

— Как успя?

— Сключих договор с нея. Обещах, че няма да я напусна и няма да се опитам да се свържа с дъщеря си, ако Инид пощади живота ѝ. Казах ѝ, че само това искам от нея. Ако я остави жива, до края на живота си ще изкупувам вината си, че съм я излъгал.

— И тя прие?

— Без желание, но мисля, че това постоянно я глождеше като място, където те сърби, но което не можеш да достигнеш. Като недовършена работа. Ала сега има защо да бърза. Инид знае за завещанието ми и че ако умра, преди да убие Синтия, ще загуби всичко.

— А ти какво направи? Продължи да живееш така?

— Престанах да пътувам. Намерих си друга работа, създадох собствена фирма и работех у дома или наблизо, в Луистън. Инид ми даде ясно да разбера, че повече няма да пътувам. Нямаше намерение пак да я правя на глупачка. Понякога си мислех да избягам, да отида при Синтия, да ѝ разкажа всичко, да заминем в Европа, да се скрием там и да заживеем под други имена. Знаех обаче, че ще объркам нещо,

вероятно ще оставя следа и Инид ще я убие. Пък и не е лесно да убедиш четиринайсетгодишно момиче да направи каквото искаш. Ето защо останах с Инид. Сега между нас имаше връзка, по-силна от най-щастливия брак в света. Заедно бяхме извършили чудовищно престъпление. Докато смъртта ни раздели.

— А полицаите не те ли разпитаха? Не заподозряха ли нещо?

— Не. През цялото време чаках. Първата година беше най-мъчителна. Всеки път, щом чуех пред къщата да спира кола, си мислех, че това е краят. А после мина втора година, трета и преди да се усетя, станаха десет. Човек би се запитал как животът му е продължил толкова дълго, след като умира по малко всеки ден.

— Сигурно си пътувал.

— Не, никога повече.

— И не си ходил в Кънектикът?

— Не стъпих в този щат след онази нощ.

— Тогава как си давал парите на Тес, за да отгледа Синтия и да плати образованието ѝ?

Клейтън се втренчи в мен. Разказа ми толкова много неща, че ме шокира, но сега изглежда аз го изненадах.

— Кой ти каза?

— Тес, но неотдавна.

— Не може да ти е казала, че парите са от мен.

— Не. Получавала пари и имала подозрения, но не знаела от кого са.

Той млъкна.

— От теб са били, нали? Тайно си събирал пари за Синтия и си криел от Инид, когато си създаде второ семейство.

— Години по-късно Инид се усъмни. Предстоеше да ни правят ревизия. Тя доведе счетоводители, които прегледаха доходите през годините и откриха несъответствие. Трябваше да измисля нещо и им казах, че съм източвал пари, защото съм имал проблем с хазарта. Ала тя не повярва. Заплаши, че ще отиде в Кънектикът и ще убие Синтия, както е трябвало да стори отдавна, ако не ѝ кажа истината. Признах, че съм изпращал пари на Тес, за да изучи Синтия, но съм удържал на обещанието си и не съм се свързвал с дъщеря си. За нея бях мъртъв.

— Инид е имала зъб на Тес след толкова много години?

— Мразеше я, защото е получавала пари, които според Инид принадлежаха на нея. Синтия и Тес бяха двете жени, които ненавиждаше най-много от всичко на света, а дори не ги познаваше.

— Тогава историята ти, че не си ходил в Кънектикът, макар да не си виждал Синтия, е лъжа.

— Не. Вярно е.

Замислих се за това, докато продължавахме да пътуваме в нощта.

— Знам, че не си изпращал парите по пощата. Пликовете не са получавани в пощенската кутия на Тес, нито са имали марки. Намирала ги е в колата си или пъхнати в сутрешния вестник.

Клейтън сякаш не чуваше какво му говоря.

— Щом не си ги изпращал по пощата и не си ги носил сам, тогава някой го е правел вместо теб.

Той остана невъзмутим. Затвори очи и облегна глава назад, сякаш спеше, но аз не му повярвах.

— Знам, че ме чуваш.

— Много съм уморен. Нощем обикновено спя. Остави ме да подремна малко.

— Имам и друг въпрос.

Клейтън държеше очите си затворени, но видях, че устните му потрепват нервно.

— Разкажи ми за Кони Гормли.

Очите му изведнъж се отвориха, сякаш го бях сръгал с остен.

— Името не ми е познато.

— Нека освежа паметта ти. Била е от Шарън, на двайсет и седем години, и е работела в „Дънкин Донътс“. Една нощ в петък, преди двайсет и шест години, Кони вървяла по банкетата на пътя близо до моста Корнуел, когато я блъснала кола. Само че не било пътно произшествие. По всяка вероятност младата жена е била мъртва преди това, а инцидентът е бил нагласен, сякаш някой е искал да изглежда така, че е блъсната от кола.

Клейтън погледна през стъклото и не можах да видя изражението му.

— Това е била поредната ти неволна грешка, като списъка за пазаруване и телефонната сметка. Изрязал си по-голямата статия за риболова с мухи, но долу в ъгъла е имало репортаж за злополуката. Щяло да бъде по-лесно да го откъснеш, но не си го направил и не мога да разбера защо.

Наближихме границата между Ню Йорк и Масачузетс, отправихме се на изток и зачакахме слънцето да изгрее.

— Познаваш ли я? И нея ли срещна по време на служебните си пътувания из страната?

— Не ставай смешен — рече Клейтън.

— Може би е била роднина от страна на Инид. Името ѝ не говореше нищо на Синтия.

— Няма причина да го знае — прошепна Клейтън.

— Ти ли я уби? И после я прегази с колата си, завлече я в канавката и я остави там?

— Не.

— Защото ако е било така, може би е време да се изповядаш. Тази нощ ти призна много неща. За двойствения си живот. Как си помогнал за прикриването на убийството на съпругата и сина ти. Предпазил си жена, която несъмнено подлежи на освидетелстване и трябва да бъде в клиника за психичноболни. Сега обаче не искаш да ми кажеш защо си се интересувал от смъртта на млада жена на име Кони Гормли, нито как си давал парите на Тес Берман, за да плати образованието на Синтия.

Клейтън не каза нищо.

— Има ли връзка между тези неща? Свързани ли са по някакъв начин? Не може да си използвал Кони за куриер за парите, защото е била мъртва години преди да започнеш да ги изпращаш.

Той изпи малко вода, върна шишето в подложката за чаши между седалките и прокара пръсти по краката си.

— Ами ако ти кажа, че това няма значение? — попита Клейтън.

— Ако призная, че въпросите ти са интересни, но има неща, които все още не знаеш, и в общ план това не е толкова важно?

— Невинна жена е била убита, а после трупът ѝ е прегазен от кола и хвърлен в канавка, а ти смяташ, че това не е важно? Мислиш ли, че така се е почувствало нейното семейство? Онзи ден говорих с брат ѝ.

Рунтавите му вежди леко се повдигнаха от учудване.

— Родителите им починали две години след Кони, сякаш се отказали да живеят. Това бил единственият начин да сложат край на скръбта.

Той поклати глава.

— А ти твърдиш, че това не е важно? Клейтън, ти ли я уби?

— Не.

— Знаеш ли кой я е убил?

Клейтън отново поклати глава.

— Може би Инид? Тя е отишла в Кънектикът година по-късно, за да убие Патриша и Тод. Ходила ли е там и преди това, за да убие Кони Гормли?

Той продължи да клати глава и най-сетне заговори.

— Животът на достатъчно много хора вече беше разбит. Няма смисъл да съсипваме и други. Нямам какво да ти кажа по този въпрос.

— Скръсти ръце на гърдите си и зачака слънцето да се появи на хоризонта.

* * *

Не исках да губя време, като спра да закусим, но съзнавах, че Клейтън няма сили. Щом се разсъмна и колата се изпълни със светлина, видях колко по-зле изглежда, отколкото когато избягахме от болницата. От няколко часа не беше на системи и не бе спал изобщо.

— Изглеждаш така като че ли искаш нещо — отбелязах аз.

Минавахме през Уинстед, където магистрала 8 се разширяваше от две на четири платна. Оттам започна последната отсечка на пътуването до Милфорд. В Уинстед имаше няколко заведения за бързо хранене и предложих да си вземем сандвичи и да ги изядем в колата. Клейтън кимна уморено.

— Може да хапна сандвич с яйце. Няма да мога да сдъвча английска кифла. Разкажи ми за нея — помоли той, докато чакахме на опашката.

— Какво?

— Разкажи ми за Синтия. Не съм я виждал от онази нощ, от двайсет и пет години.

Не знаех какво да мисля за Клейтън. Понякога изпитвах съчувствие към него заради ужасяващия му живот, нещастieto да бъде принуден да живее с Инид и трагедията да загуби любимите си хора.

Ала кой беше виновен? Той сам бе направил своя избор, беше решил да помогне на Инид да прикрие чудовищно престъпление и да

остави Синтия да се чуди какво се е случило със семейството ѝ. Можеше да реши друго. Например да се противопостави някак на Инид. Да настоява за развод. Да се обади на полицията, когато тя започне да буйства. Да я изпрати в психиатрия. Да направи нещо.

Можел е да я напусне. Да ѝ остави бележка: „Скъпа Инид, махам се оттук. Клейтън“.

Можеше поне да бъде по-честен.

Той изглежда не очакваше от мен съчувствие, когато попита за дъщеря си, моята съпруга. В гласа му обаче прозвуча нещо от сорта на: „Горкият аз. Не съм виждал дъщеря си от две десетилетия и половина. Колко тъжно за мен“.

Исках да му река: „Ето го огледалото за обратно виждане, приятелю. Завърти го и се погледни. Това е човекът, който трябва да носи голяма част от бремето за всички безумия, които се случиха от 1983 година насам“.

— Тя е чудесна — отговорих аз.

Клейтън зачака да добавя още нещо.

— Синти е най-прекрасното нещо в живота ми — продължих аз. — Обичам я повече, отколкото можеш да си представиш. И откакто я познавам, се мъчи да се справи с онова, което ти и Инид сте ѝ сторили. Само си помисли. Събуждаш се една сутрин и семейството ти е изчезнало. Колите им ги няма. Всичко се е изпарило, по дяволите. — Усетих, че кръвта ми закипя и ядосано вкопчих пръсти във волана. — Имаш ли представа какво е изпитала? Какво е трябвало да мисли? Мъртви ли сте всичките? Дали ви е убил сериен убиец психопат? Или тримата сте решили да избягате и да започнете нов живот някъде без нея?

Клейтън се стъписа.

— Мислила си го е?

— Мислила си е един милион неща! Била е изоставена, по дяволите! Не разбираш ли? Не можеше ли някак да се свържеш с нея? Например да ѝ изпратиш писмо. Да ѝ обясниш, че семейството ѝ е станало жертва на потресаваща съдба, но че поне са я обичали? И че не са си вдигнали чуковете и не са я зарязали в онази нощ?

Той наведе глава. Ръцете му трепереха.

— Хубаво, сключил си сделка с Инид да пощади живота на Синтия, като си се съгласил повече да не я виждаш и да не се свързваш

с нея. Може би Синтия е жива, защото си склонил да изкараш остатъка от живота си с чудовище. Мислиш ли обаче, че това те прави проклет герой? Ти не си никакъв герой. Ако беше истински мъж още от самото начало, може би нищо от всичко това нямаше да се случи.

Клейтън закри с ръце лицето си и се облегна на вратата.

— Нека те попитам нещо — добавих аз и почувствах, че се успокоявам. — Кой човек би останал с жена, която е убила сина му? Може ли изобщо да се нарече човек? Ако бях на твое място, щях да я убия.

Стигнахме до гишетото. Дадох на продавача пари, взех два сандвича с яйца, варени картофи и две кафета. Отправих се към паркинга, спрях, бръкнах в плика и хвърлих сандвича в скута на Клейтън.

— Ето, изяж го.

* * *

Нуждаех се от чист въздух и да протегна крака за няколко минути. Освен това исках пак да позвъня у дома за всеки случай. Извадих мобилния телефон от джоба си, отворих го и погледнах екрана.

— По дяволите.

Имах съобщение по гласовата поща. Как беше възможно да не съм чул телефона да звъни?

Сигурно ме бяха търсили след Мас Пайк, докато бяхме пътували на юг от Лий по дългата, криволичеща отсечка на пътя. Там връзката беше ужасна. Някой ми се бе обаждал и след като не беше се свързал, бе оставил съобщение.

„Тери, Синтия е. Опитах да ти се обадя у дома и сега звъня на мобилния ти телефон. Къде си, за бога? Мислех да се върна вкъщи и да поговорим. Ала се случи нещо абсолютно невероятно. Бяхме в мотела и попитах дали може да използвам компютъра в офиса. Искан да проверя дали ще открия стари репортажи. Най-напред проверих

пощата си и видях, че има друго съобщение от адреса с датата. Спомняш си. Този път имаше и телефонен номер и реших да се обадя. Позвъних и няма да повярваш какво се случи, Тери. Нещо изумително. Беше брат ми Тод. Не мога да повярвам! Говорих с него. Сигурно си мислиш, че е някой смахнат тип, но той ми каза, че е бил човекът в търговския център, когото помислих за брат си. Бях права! Наистина е бил Тод. Знаех си.“

Зави ми се свят.

Съобщението продължаваше.

„Гласът му беше като на баща ми, затова разбрах, че е той. Уедмор греши. В колата в каменната кариера трябва да са друга жена и синът ѝ. Знаем, че изследванията още не са готови, но вероятно онази нощ е станало нещо друго и има някакво объркване. Тод каза, че съжالياва, че не е признал кой е в търговския център, както и за телефонното обаждане и имейла, и няма какво да ми прощават, но ще ми обясни всичко. Събирал смелост да се срещне с мен през всичките тези години. Като съм е, Тери. Имам чувството, че сънувам, и това не се случва наистина. Най-после ще видя Тод. Попитах го за мама и татко, но той отвърна, че ще ми разкаже за тях, когато се видим. Ще ми се да си тук, Тери. Винаги съм искала да бъдеш до мен, ако нещо такова се случи. Надявам се, че разбираш. Не мога да чакам. Трябва да затварям. Обади ми се, щом получиш съобщението. Грейс и аз отиваме в Уинстед да се срещнем с Тод. Мили боже, Тери, стана чудо!“

Уинстед?

В момента се намирахме в Уинстед. А Синтия и Грейс пътуваха към Уинстед? Погледнах да видя кога беше оставила съобщението. Преди три часа. Синтия се беше обадила, преди да минем Мас Пайк, вероятно когато сме били в долината между Олбъни и границата с Масачузетс.

Започнах да пресмятам. Имаше голяма вероятност тя и Грейс вече да са в Уинстед. Предположих, че са тук от час. Синтия сигурно бе нарушила всички ограничения за скоростта. И кой не би го направил в очакване на такава среща?

Нещата се подредиха и придобиха логика. Джереми беше изпратил имейла може би, преди да тръгне от Милфорд. Или имаше преносим компютър и беше чакал Синтия да се обади на мобилния му телефон. Тя се беше свързала с него, докато е пътувал, и той ѝ беше предложил да се отпрати на север, за да се срещнат. Така си спестяваше връщането до Милфорд.

Но защо в Уинстед? Защо Джереми я подмамваше в тази част на щата, освен, за да си спести пътуването?

Набрах номера на мобилния телефон на Синтия. Трябваше да я спра. Да, тя щеше да се срещне с брат си, но не с Тод, а с природения брат, когото не знаеше, че има — Джереми. Синтия не отиваше на среща с член на семейството си, а в капан.

Заедно с Грейс.

Притиснах телефона до ухото си и зачаках да ме свържат. Не чух нищо. Приготвих се пак да позвъня, когато се досетих какъв е проблемът.

Батерията ми се беше изтощила.

— По дяволите! — Огледах се за автомат, видях един по-нататък по улицата и хукнах.

— Какво става? — хриптейки, извика от колата Клейтън.

Не му обърнах внимание, бръкнах за портфейла си, както тичах, и извадих фонокартата, която рядко използвах. Пъхнах я в телефона, изпълних указанията и набрах номера на Синтия. Телефонът ѝ не беше включен и веднага се свързах с гласовата поща.

— Синтия, не се срещай с брат си. Това не е Тод. Това е клопка. Обади ми се. Не, чакай. Батерията ми е изтощена. Обади се на Уедмор. Сега ще ти кажа номера ѝ. — Потърсих в джоба си визитката на Уедмор, намерих я и издиктувах номера. — Ще се свържа с нея. Но трябва да ми повярваш. Не отивай на срещата!

Оставих слушалката и подпрях глава на телефона. Бях капнал от умора и отчаян.

Ако беше пристигнала в Уинстед, Синтия може би все още беше тук.

Къде би било най-лесното място за среща? Естествено, „Макдоналдс“, където бяхме спрели. Тук имаше две заведения за бързо хранене, леснодостъпни, модерни, култови ориентири. Човек трудно би ги пропуснал.

Побягнах обратно към колата и се качих. Клейтън не беше хапнал нищо.

— Какво става? — попита той.

Изкарах хондата от мястото ѝ и обиколих паркинга на „Макдоналдс“, търсейки колата на Синтия. Не я видях, върнах се на главната улица и подкарах към другите заведения за бързо хранене.

— Тери, кажи ми какво става — повтори Клейтън.

— Имам съобщение от Синтия. Джереми ѝ се обади, представил се за Тод и поискал да се срещнат тук, в Уинстед. Тя вероятно е пристигнала преди час или по-малко.

— Защо тук?

Отбих в друг паркинг и потърсих колата на Синтия, но пак не ми провървя.

— „Макдоналдс“ — заявих аз. — Това е първото голямо нещо, което виждаш, когато излезеш от магистралата, отивайки на север. Джереми е уредил срещата там. Това е очевидният избор.

Обърнах, профучах по улицата обратно към „Макдоналдс“, изскочих от колата, без да угася мотора, хукнах към гишетото и застанах най-отпред, пререждайки човек, който се опитваше да плати.

— Хей, приятелю, чакай си реда — каза момчето зад стъклото.

— През последния час и нещо виждал ли си жена с тойота и малко момиченце?

— Шегуваш ли се? — попита той и подаде плик с храна на шофьора. — Знаеш ли колко хора минават оттук?

— Може ли? — Шофьорът протегна ръка към плика.

Колата потегли и страничното огледало закачи гърба ми.

— Ами мъж с възрастна жена с кафява кола?

— Трябва да се махнеш от прозореца.

— Жената е била в инвалидна количка. Или не. Инвалидната количка е била сгъната на задната седалка.

Този път младежът се сети.

— Да. Това ми говори нещо, но беше отдавна, може би преди час. Колата беше с тъмни стъкла, но си спомням, че видях инвалидната количка. Мисля, че си купиха кафе. Спряха ей там. — Той посочи към паркинга.

— Шевролет „Импала“ ли беше?

— Не знам, човече. Пречиш на опашката.

Изтичах до хондата и седнах до Клейтън.

— Мисля, че Джереми и Инид са били тук и са чакали.

— Е, вече ги няма.

Стиснах волана, пуснах го и го ударих с юмрук. Главата ми щеше да се пръсне.

— Знаеш къде сме, нали? — попита Клейтън.

— Какво? Разбира се, че знам къде сме.

— Знаеш покрай какво минахме на идване, на няколко километра на север оттук. Познах пътя.

Пътят към каменната кариера Фелс. По изражението ми Клейтън разбра, че съм се досетил за какво говори.

— Не разбираш ли? — продължи той. — Ако знаеш как разсъждава Инид, ще видиш логиката. Синтия и дъщеря ти ще се озоват на мястото, където според Инид отдавна е трябвало да бъдат. И може би този път не й пука, ако колата или труповете вътре бъдат намерени веднага. Нека полицията ги открие. Много хора мислят, че Синтия е психически нестабилна, чувства се отговорна и е отчаяна от случилото се и смъртта на леля си. Затова отива там и се хвърля от скалата.

— Но това е безумие. По-рано можеше да мине, но не и сега. И други хора знаят какво става. Ние. Винс. Това е безумие.

— Точно така. Инид е безумна.

Едва не блъснах колата в един фолксваген костенурка, докато я изкарвах от паркинга и се отправях в посоката, откъдето бяхме дошли.

* * *

Карах със сто и четирийсет километра в час, когато приближихме острите завои, водещи на север към Отис, и трябваше да ударя спирачки, за да овладеем хондата. Преминахме завоите и отново настъпих газта. За малко не убих сърна, която прекоси пътя ни, и не отнесох предницата на трактор, когато някакъв фермер излезе от пътя за имота си.

Клейтън едва забележимо трепна.

Дясната му ръка беше вкопчена в дръжката на вратата, но нито веднъж не ми каза да намаля или да се успокоя. Разбираше, че може би сме закъснели.

Не съм сигурен за колко време стигнахме до пътя, водещ на изток от Отис. Половин или един час. Имах чувството, че пътуването продължава цяла вечност. Представях си Синтия и Грейс в кола, която излита от скалата и пада в езерото долу.

— Отвори жабката.

Клейтън протегна ръка с видимо усилие, отвори жабката и видя пистолета, който бях взел от пикапа на Винс. Извади го и се огледа.

— Дръж го, докато стигнем дотам.

Той кимна мълчаливо и се закашля — дълбок, дрезгав, отекващ звук, който сякаш идваше от петите му.

— Дано успея.

— Дано и двамата успеем.

— Ако стигнем навреме и Синтия е там, какво мислиш, че ще ми каже? Аз трябва да ѝ се извиня.

Погледнах го. Видът му загатваше колко съжалява, че не може да предложи нещо повече от извинение. Изражението му обаче говореше, че колкото и късно да идва и колкото и да е неуместно, извинението му ще бъде искрено.

Трябваше да се извини за целия си живот.

— Може би ще имаш възможност — отвърнах аз.

Въпреки тежкото си състояние, Клейтън видя пътя за каменоломната преди мен. Беше необозначен и толкова тесен, че лесно можех да го подмина. Ударих спирачки и раменете ни се допряха, когато политнахме напред.

— Дай ми пистолета — казах аз и протегнах дясната си ръка. Държах волана с лявата, докато се спускахме надолу.

Пътят започна да се изкачва стръмно нагоре. Дърветата се разрешиха и предното стъкло се изпълни със синьо, безоблачно небе. После пътят стана равен и стигнахме до поляната. Кафявият шевролет „Импала“ беше вдясно, а старата сребриста тойота „Корола“ на Синтия вляво.

Между колите с лице към нас стоеше Джереми Слоун и държеше нещо в дясната си ръка.

Вдигна го, видях, че е пистолет, и когато предното стъкло на хондата се пръсна на парчета, разбрах, че е зареден.

Ударих спирачки, откопчах предпазния колан, отворих вратата, изскочих навън и се хвърлих на земята. Знаех, че оставям Клейтън да се грижи сам за себе си, но в момента мислех само за Синтия и Грейс. В няколкото секунди, през които трябваше да преценя ситуацията, не можах да ги видя, но фактът, че колата на Синтия е на скалата, а не в езерото, ми се стори обнадеждаващ знак.

Претърколих се във високите треви и стрелях напосоки към небето. Искях Джереми да знае, че и аз имам пистолет, макар да не умеех да стрелям. Спрях се и погледнах натам, където стоеше, но той беше изчезнал. Огледах се трескаво и видях главата му да наднича плахо иззад предната броня на кафявия шевролет.

— Джереми! — изкрещях аз.

— Тери! — чу се гласът на Синтия от колата.

— Татко! — извика Грейс.

— Тук съм! — отвърнах аз.

От шевролета се разнесе друг глас.

— Убий го, Джереми! Застреляй го! — Инид седеше на предната седалка.

— Джереми — викнах аз. — Чуй ме. Майка ти каза ли ти какво се случи в дома ви? Обясни ли ти защо трябва да излезете толкова бързо?

— Не го слушай — изкрещя Инид. — Застреляй го.

— Какви ги говориш? — попита Джереми.

— Тя простреля един човек в дома ви. Името му е Винс Флеминг. Вече би трябвало да е в болницата и да разказва всичко на полицаите. Винс и аз отидохме в Ъънгстаун снощи. Досетих се каква е работата и се обадох на ченгетата. Не знам как сте смятали да го направите. Предполагам, че сте искали да изглежда така, сякаш Синтия е полудяла и дори има нещо общо със смъртта на брат си и майка си, а после е дошла тук и се е самоубила. Така ли е? — Зачаках отговор, но когато

никой не се обади, продължих: — Но тайната ви е разкрита, Джереми. Този път номерът няма да мине.

— Той не знае какво говори — отсече Инид. — Застреляй го. Направи каквото ти казва майка ти.

— Мамо — промълви Джереми. — Не знам... Не съм убивал никого досега.

— Много важно! Сега ще убиеш тези двете.

Видях тила на Инид и как сочи към тойотата на Синтия.

— Да, но трябва само да бутна колата долу. А това е съвсем друго нещо.

Клейтън отвори вратата на хондата и бавно се надигна. Виждах обувките и глезените му под колата, докато се мъчеше да стане. От панталоните му паднаха парчета от счупеното предно стъкло.

— Върни се в колата, татко — рече Джереми.

— Какво? — попита Инид. — Той е тук? — Тя го видя в огледалото за обратно виждане. — За бога! Стар глупак! Кой те пусна от болницата?

Клейтън бавно затътри крака към шевролета. Стигна до колата, подпря се на багажника и си пое дъх. Имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Не го прави, Инид — изхриптя той.

— Татко? — чу се гласът на Синтия.

— Здравей, миличка. — Клейтън се помъчи да се усмихне. — Нямам думи да ти опиша колко много съжалявам за всичко.

— Татко? — недоверчиво повтори тя.

Не виждах лицето ѝ, но си представях колко е шокирана.

Джереми и Инид очевидно бяха съумели някак да отвлекат Синтия и Грейс и да ги убедят да се качат над каменната кариера, но не си бяха направили труда да им обяснят как стоят нещата.

— Синко — обърна, се Клейтън към Джереми. — Трябва да сложиш край на това. Майка ти греши, че те е въвлякла в тази история и те кара да правиш лоши неща. Погледни Синтия. Тя е твоя сестра. А малкото момиченце ти е племенница. Ако помогнеш на майка си да извърши каквото е намислила, няма да си по-свестен от мен.

— Татко. — Джереми все още клечеше пред предната броня на шевролета. — Защо завещаваш всичко на нея? Ти дори не я познаваш. Как може да си толкова подъл към мен и мама?

Клейтън въздъхна.

— Не става въпрос само за вас двамата.

— Джереми! — извиках аз. — Хвърли оръжието! Откажи се! — Стисках в двете си ръце пистолета на Винс и лежах в тревите. Нямах представа как се борави с оръжия, но знаех, че трябва да го държа здраво.

Той се изправи и стреля. Вдясно от мен се разпръснаха камъчета и аз инстинктивно се претърколих наляво.

Синтия изпищя.

Чух бързо движещи се стъпки по чакъла. Джереми се приближаваше към мен. Спрях, прицелих се и стрелях, но не улучих и преди да успея да произведа друг изстрел, той ритна дясната ми ръка.

Изпуснах пистолета, който изхвърча някъде в тревата.

Следващият ритник ме уцели в ребрата. Прониза ме силна болка. Джереми отново заби крак в мен и се претърколих по гръб. По лицето ми полепнаха стръкчета трева и прах.

Ала това не му беше достатъчно. Последва още един ритник, който изкара въздуха от гърдите ми.

Той се наведе над мен и ме погледна презрително.

— Застреляй го! — изкрещя Инид. — Ако не искаш, дай ми пистолета и аз ще го направя.

Джереми държеше пистолета, но не стреляше. Лесно можеше да ми пръсне черепа, но му липсваше решителност.

Успях да си поема дъх и пак да започна да дишам нормално, но изпитвах силна болка. Бях убеден, че имам едно-две счупени ребра.

Клейтън, който все още се подпираше на багажника, ме погледна. Очите му бяха изпълнени с тъга. Прочетох мислите му. Изглежда искаше да каже: „Опитахме се. Направихме всичко възможно. Имахме добри намерения“.

Да, и пътят към ада е застлан с добри намерения.

Обърнах се по корем и бавно се изправих на колене. Джереми намери пистолета ми в тревата, взе го и го затъкна отзад в колана на панталоните си.

— Стани — заповяда ми той.

— Не чуваш ли? — неистово изпищя Инид. — Застреляй го!

— Мамо, може би ще бъде по-логично да го сложим в колата при другите.

Тя се замисли.

— Не, няма да стане. Те трябва да отидат в езерото без него. Така е по-добре. Ще трябва да го убием на друго място.

Клейтън се промъкваше покрай шевролета, като се подпираше на ръце. Все още изглеждаше така, сякаш щеше да припадне.

— Мисля, че... ще припадна — каза той.

— Тъпо копеле! — извика Инид. — Трябваше да останеш в болницата и да пукнеш там.

Тя трескаво въртеше глава насам-натам, за да следи какво става, и си помислих, че може да си скърши врата. Дръжките на инвалидната ѝ количка се виждаха през стъклото на задната врата. Земята беше твърде неравна, за да си прави труда да я изкара навън и да се придвижва с нея.

Джеремии беше принуден да избира дали да ме държи под око, или да изтича да помогне на баща си, и реши да се опита да направи и двете.

— Не мърдай — заповяда ми той и без да ме изпуска от прицел, заотстъпва назад към шевролета. Пригответи се да отвори задната врата, за да седне баща му, но там беше инвалидната количка, затова откряна предната. — Седни. — Погледна баща си и после мен.

Клейтън направи още две-три крачки и се отпусна на седалката.

— Имам нужда от вода — каза той.

— Престани да се оплакваш, за бога — скастри го Инид. — Вечно искаш нещо.

Успях да стана и се приближих до колата на Синтия. Тя седеше зад волана, а Грейс беше до нея. Не можах да ги видя добре, но двете седяха сковано, сякаш бяха завързани.

— Скъпа — прошепнах аз.

Очите на Синтия бяха зачервени, а по лицето ѝ имаше следи от засъхнали сълзи. Грейс продължаваше да плаче.

— Той каза, че е Тод, но не е — рече Синтия.

— Знам, но това наистина е баща ти.

Тя погледна надясно към мъжа, който седеше в шевролета, и отново се обърна към мен.

— Не. Може би прилича на него, но не е баща ми. Вече не е.

Клейтън чу думите ѝ и засрамено наведе глава.

— Имаш право да мислиш така — съгласи се той, без да я поглежда. — На твоето място и аз бих направил същото. Мога да ти кажа единствено колко много съжалявам, но не съм толкова стар и глупав да мисля, че ще ми простиш. Дори не съм сигурен дали трябва да го сториш.

— Махни се от колата — предупреди ме Джереми, заобиколи тойотата и насочи пистолета към мен. — Стой назад.

— Как можа да го направиш? — обърна се Инид към Клейтън. — Как можа да завещаш всичко на онази кучка?

— Заръчах на адвокатата да не ти показва завещанието, преди да умра. Сега ще трябва да си търся друг адвокат — измъчено се усмихна Клейтън.

— Той беше на почивка — отвърна Инид. — Отбих се в кантората, казах, че искаш да прегледаш завещанието още веднъж в болницата, и секретарката ми го показа. Неблагодарен кучи син. Посветих ти целия си живот, а ето какво получавам.

— Да го направим ли, мамо? — попита Джереми. Стоеше до вратата на Синтия и вероятно се подготвяше да се наведе през стъклото, да запали двигателя, да включи на скорост, да се дръпне встрани и да гледа как колата полита към пропастта. — Хей, мамо, не трябва ли да са развързани? Няма ли да изглежда странно, ако са завързани в колата? Не трябва ли да изглежда така, сякаш... нали знаеш... тя сама се е хвърлила?

— Какви ги бръщолевиш? — изкрещя Инид.

— Не трябва ли първо да ги ударя по главите, за да изгубят съзнание?

Не можах да се сетя какво друго да направя, освен да се нахвърля върху Джереми, да се опитам да му взема пистолета и да го насоча към него. Може би той щеше да ме простреля и да умра, но ако това означаваше да спася съпругата и дъщеря си, не ми се стори лошо решение. След като Джереми бъдеше отстранен, Инид нямаше да бъде в състояние да направи нищо, защото не можеше да движи краката си.

— Знаеш ли какво? — попита Инид, без да обръща внимание на Джереми. — Никога не си оценявал какво правя за теб, Клейтън. Ти си неблагодарно копеле от мига, в който те срещнах. Безполезен, негоден за нищо нещастник. И на всичко отгоре неверен. — Тя поклати глава неодобрително. — Това е най-лошият грях от всички.

— Мамо? — отново се обади Джереми. Едната му ръка беше на дръжката на вратата от страната на Синтия, а с другата бе насочил пистолета към мен.

Реших, че когато се наведе в колата, поне за секунда ще бъде с гръб към мен. Ами ако успееше да удари Синтия и Грейс и включеше на скорост, преди да му отнема оръжието? Можех да го обезвредя, но не и да спра колата.

Трябваше да действам незабавно...

В същия миг чух, че моторът на шевролета запали.

— Какво правиш, по дяволите? — изпищя Инид. — Угаси го!

Клейтън не ѝ обърна внимание и както седеше зад волана, спокойно се обърна наляво и погледна Синтия. Усмиваше се. Кимна на дъщеря си и рече:

— Никога не съм преставал да те обичам и да мисля за теб, майка ти и Тод.

— Клейтън! — изпищя Инид.

Той насочи поглед към Грейс. Очите му се виждаха точно над вратата.

— Иска ми се да те бях опознал, Грейс, но без никакво съмнение знам, че с майка като Синтия ти си страхотно момиче. — После се обърна към Инид. — Сбогом, нещастна дърта вещице — каза той, включи на скорост и настъпи газта.

Двигателят изрева. Шевролетът се устреми към ръба на скалата.

— Мамо! — извика Джереми, побягна и се изпречи на пътя на колата, като мислеше, че може да я спре с тялото си. Вероятно реши, че шевролетът е потеглил, защото Клейтън неволно е освободил ръчната спирачка.

Но случаят изобщо не беше такъв. Клейтън се опитваше да провери каква скорост ще развие за десетте метра между него и пропастта.

Колата блъсна Джереми и го метна на предния капак. Той остана там, докато Клейтън седеше зад волана и Инид пищеше до него, а шевролетът излетя от скалата.

Едва след няколко секунди чухме как цамбурна във водата.

Трябваше да преместя хондата на Клейтън, за да освободя място да изкарам тойотата на Синтия. Тя седна на задната седалка, за да държи Грейс в прегръдките си по време на дългото пътуване обратно на юг до Милфорд.

Знаех, че трябваше да извикам полицията и да изчакам да дойде, но решихме, че най-важното е да заведем колкото е възможно по-бързо дъщеря ни у дома, където се чувстваше в най-голяма безопасност. Клейтън, Инид и Джереми нямаше да избягат. Още щяха да бъдат на дъното на езерото, когато се обадох на Рона Уедмор.

Синтия искаше да отида да ме прегледат в болница и не изпитвах съмнения, че трябва да го направя. Ребрата ме боляха силно, но от друга страна, изпитвах огромно облекчение. Щом ги оставех двете с Грейс у дома, щях да отида в болницата в Милфорд.

Не разговаряхме по пътя. Предполагам, че и Синтия, и аз мислехме за едно и също нещо и не искахме да обсъждаме нито случилото се сега, нито това преди двацет и пет години пред Грейс. Тя беше преживяла достатъчно и трябваше да си бъде вкъщи.

Успях обаче горе-долу да разбера какво беше станало. Синтия и Грейс отишли в Уинстед и се срещнали с Джереми на паркинга на „Макдоналдс“. Казал им, че има изненада за тях. Бил довел майка си. Намекът, разбира се, означавал, че е довел Патриша Биги.

Замъкнал стъписаната Синтия в шевролета и щом двете с Грейс се качили, Инид насочила пистолет към дъщеря ни. Заповядала на Синтия да кара към каменоломната и заплашила, че иначе ще убие Грейс. Джереми ги следвал с тойотата.

Стигнали до ръба на пропастта и Джереми ги завързал за предната седалка в тойотата, подготвяйки ги за пътуването в отвъдния свят.

А после сме пристигнали ние с Клейтън.

И аз й разказах накратко какво съм научил, как съм отишъл до Йънгстаун, как съм намерил баща й в болницата и всичко за случилото

се в нощта, когато бе изчезнало семейството ѝ.

Как са простреляли Винс Флеминг.

Веднага щом се приберях у дома, щях да се обадя, за да проверя как е той. Нямах желание да отида на училище, да видя Джейн Скавуло и да ѝ съобщя, че единственият човек, който през годините се е държал сваятно с нея, е мъртъв.

А що се отнасяше до полицията, много се надявах детектив Уедмор да повярва на всичко, което щях да ѝ разкажа. Сам не знаех дали аз бих повярвал, ако не го бях преживял.

Ала все още нещо не се връзваше. Не можех да се отърся от спомена за Джереми, насочил пистолета към мен, но без да е в състояние да натисне спусъка. Със сигурност не беше показал такова колебание към Тес Берман и Дентън Абагнейл.

И двамата бяха убити хладнокръвно.

Какво каза Джереми на майка си, докато стоеше надвесен над мен? „Не съм убивал никого досега“.

Да, точно така.

* * *

Когато за пореден път минавахме през Уинстед, попитахме Грейс дали ѝ се яде нещо, но тя поклати глава. Искала да се върне у дома. Синтия и аз се спогледахме разтревожено. Трябваше да заведем Грейс на лекар. Тя беше преживяла травмиращ инцидент и може би бе получила лек шок. Не след дълго обаче заспа и не показа признаци, че сънува кошмари.

Два часа по-късно си бяхме вкъщи. Завихме по нашата улица и видях колата на Рона Уедмор пред дома ни. Тя ни забеляза, слезе, скръсти ръце на гърдите си и се втренчи строго в нас, докато паркирахме. Чакаше ме до колата, когато отворих вратата, готова да започне да ме отрупва с въпроси.

Изражението ѝ омекна, щом ме видя, че трепнах от болка, докато бавно се измъквах от шофьорското място. Ребрата ме боляха страхотно силно.

— Какво ви се е случило? — попита тя. — Изглеждате ужасно.

— Така се и чувствам. Джереми Слоун ме срита — отвърнах аз и внимателно докоснах наранения си гръден кош.

— Къде е той?

Подсмихнах се, отворих задната врата и макар да имах чувството, че ребрата ми ще се счупят, взех на ръце спящата Грейс, за да я занеса в къщата.

— Дай на мен — рече Синтия.

— Добре съм — отговорих аз и тръгнах към предната врата, а Синтия изтича напред да я отвори.

Рона Уедмор влезе след нас.

— Не мога да я нося повече. — Болката стана мъчителна.

— Сложи я на дивана — предложи Синтия.

Успях да оставя Грейс там, макар да ми се струваше, че ще я изпусна, и въпреки суетенето и говоренето тя не се събуди. Синтия пъкна възглавници под главата ѝ и донесе одеяло да я завие.

Детектив Уедмор продължи да ни гледа и благоволи да ни даде малко време, но после тримата отидохме в кухнята.

— Изглеждате така, сякаш трябва да отидете на лекар — отбеляза тя.

Кимнах.

— Къде е Слоун? Ако ви е нападнал, ще го арестуваме.

Облегнах се на плота.

— Ще трябва пак да повикате водолазите.

Разказах ѝ почти всичко — как Винс забеляза какво не е наред с изрезката от стария вестник, как следата ни отведе при Слоун в Йънгстаун, как открих Клейтън Слоун в болницата, как Инид е отвлякла Синтия и Грейс и как колата с Клейтън, Инид и Джереми полетя в пропастта.

Премълчах само едно, защото все още не ми даваше покой и не бях сигурен какво означава, но имах смътна представа.

— Страхотна история — подхвърли Уедмор.

— Да. Повярвайте, ако я бях съчинил, щях да измисля нещо по-достоверно.

— Искам да говоря и с Грейс.

— Не сега — възрази Синтия. — Тя преживя достатъчно много. Изтощена е.

Уедмор кимна.

— Ще се обадя за водолази и ще дойда пак следобед. Отидете в болницата, господин Арчър. Ще ви закарам, ако искате.

— Не се безпокойте. Ще отида след малко. Ще си взема такси.

Уедмор си тръгна. Синтия каза, че ще отиде горе да се пооправи. Минута след като колата на Уедмор потегли, чух, че на алеята пред къщата спря друга. Отворих вратата и към прага се приближи Роли, облечен в дълго яке, синя карирана риза и син панталон.

— Тери! — възкликна той.

Допрях пръст до устните си.

— Грейс спи. — Направих му знак да влезе и отидохме в кухнята.

— Намерил си ги, а? И Синтия ли?

Кимнах и потърсих болкоуспокояващи таблетки в килера. Открих шишенцето, изсипах няколко хапчета в шепата си и напълних чаша вода.

— Изглеждаш ранен. Какво ли не правят някои хора, за да удължат отпуска си?

Засмях се, но ребрата много ме заболяха. Пъхнах три таблетки в устата си и ги преглътнах с водата.

— Намерил си баща й. Клейтън.

Пак кимнах.

— Изумително е, че си го открил и че все още е жив след всичките тези години.

— Да — съгласих се аз. Не му казах, че Клейтън вече не е сред живите.

— Изумително.

— Не се ли питаш и за Патриша и Тод? Не си ли любопитен да разбереш какво се е случило с тях?

Роли завъртя очи.

— Да, разбира се, но вече знам, че бяха намерени в колата в каменната кариера.

— Така е, но сигурно знаеш и всичко останало, както и кой ги е убил, защото иначе щеше да попиташ.

Изражението му стана сериозно.

— Не искам да те отрупвам с въпроси. Върнал си се преди няколко минути.

— Искаш ли да знаеш как са умрели и какво всъщност се е случило с тях?

— Естествено.

— Може би след малко. — Изпих още вода. Надявах се, че хапчетата ще ми подействат бързо. — Роли, ти ли оставяше парите?

— Какво?

— Парите. На Тес. За да ги харчи за Синтия. Ти си бил, нали?

Той нервно облиза устни.

— Какво ти каза Клейтън?

— Какво мислиш, че ми е казал?

Роли прокара пръсти по главата си и се извърна.

— Разказал ти е всичко, нали?

Не отговорих. Реших, че е по-добре Роли да си мисли, че знам повече, отколкото в действителност.

— Господи. — Той поклати глава. — Кучият син. Закле се, че ще мълчи. Мисли, че аз някак съм те отвел до него, нали? Затова не е спазил уговорката ни.

— Така ли го наричаш, Роли? Уговорка?

— Бяхме се споразумели! — Той ядосано поклати глава. — Толкова съм близо до пенсионирането. Искам само малко спокойствие и да се махна от шибаното училище и проклетия град.

— Защо не ми разкажеш всичко, Роли? Да видим дали версията ти е като на Клейтън.

— Казал ти е за Кони Гормли, нали? За случката?

Не отговорих.

— Връщахме се от риболов. Клейтън даде идея да спрем и да прием бира. Можех да карам и без да спирам, но се съгласих. Влязохме в един бар. Щяхме да изпием по бира и да продължим, но онова момиче започна да флиртува с мен.

— Кони Гормли?

— Да. Седна до мен, изпи няколко бири и сетне поиска още. Клейтън не се притесни и ми каза да се отпусна и аз. Не знам какво стана. Но с Кони се измъкнахме от бара, докато Клейтън беше в тоалетната, и отидохме в колата ѝ.

— Тогава си бил женен за Милисънт. — Това не беше присъда, просто не бях сигурен.

Роли се намръщи и стана ясно как го прие.

— От време на време кръшках.

— Кръшнал си с Кони Гормли. Как тя се озова в канавката?

— Щом... свършихме и тръгнах към бара, тя ми поиска петдесет долара. Отвърнах, че ако е проститутка, е трябвало да го изясни от самото начало. Не знам дали беше проститутка. Може би са ѝ трябвали петдесет долара. Все едно, не пожелах да ѝ платя и тя заяви, че ще дойде у дома и ще вземе парите от жена ми. Сдърпахме се до колата и предполагам, че съм я блъснал малко по-силно. Тя се спъна, удари главата си в бронята и това беше всичко.

— Кони Гормли умря.

Роли преглътна.

— Хората в бара ни видяха. Може би щяха да си спомнят мен и Клейтън. Реших, че ако я блъсне кола, ченгетата ще помислят, че е станала злополука, докато Кони е вървяла пияна по шосето, и няма да търсят човека, когото е свалила в бара.

Поклатих глава.

— Тери, ако беше изпаднал в същото положение, и ти щеше да се паникьосаш. Отидох при Клейтън и му разказах какво съм направил. По изражението му личеше, че ситуацията не му харесва и не иска да говори с ченгетата. Тогавя не знаех, че води двойствен живот и не е онзи, за когото се представя. Сложихме я в автомобила, закарахме я на магистралата, Клейтън я изправи край пътя и я блъсна пред колата, която карах аз. После я хвърлихме в канавката.

— Боже мой.

— Не минава нощ, без да мисля за това, Тери. Беше ужасно. Понякога обаче трябва да изпаднеш в същото положение, за да разбереш какво трябва да се направи. — Роли поклати глава. — Клейтън се закле да не казва на никого. Негодник.

— Не ми каза. Опитах се да го накарам, но не пожела да те издаде. Нека отгатна останалото. Една вечер Клейтън, Патриша и Тод изчезват и никой не знае какво се е случило с тях, дори ти. А после един ден, може би няколко години по-късно, Клейтън ти се обажда по телефона. Време е да му върнеш услугата. Той те е покрил за убийството на Кони Гормли и сега иска ти да направиш нещо за него. Да станеш куриер и да предаваш пари. Вероятно ти ги е изпращал до пощенска кутия, а после ти незабелязано си ги подхвърлял на Тес — в колата ѝ, във вестника.

Роли се втренчи в мен.

— Да, горе-долу беше така.

— А сетне аз постъпих като пълен глупак и докато обядвахме, ти казах какво ми е разкрила Тес. И че още пази пликите и бележката с предупреждението да не се опитва да разбере откъде идват парите и да не казва на никого.

Той мълчеше. Нямаше какво да каже.

Атакувах го от друга посока.

— Мислиш ли, че човек, готов да убие двама души, за да достави удоволствие на майка си, би я излъгал, че не е убивал никого досега?

— Какво? Какви ги говориш, по дяволите?

— Разсъждавам на глас. Мисля, че не би го направил. Човек, който се готви да убие за майка си, не би имал нищо против да признае пред нея, че вече е убивал. Въпросът е там, че докато не го каза, аз бях убеден, че е убил двама души.

— Нямам представа за какво намекваш, Тери.

— Говоря за Джереми Слоун, синът на Клейтън от другия му брак с Инид, но подозирам, че знаеш за тях. Клейтън вероятно ти е обяснил всичко, когато е започнал да ти изпраща пари за Синтия. Мислех, че Джереми е убил Тес и Абагнейл, но сега вече не съм толкова сигурен.

Роли преглътна.

— Отиде ли при Тес, след като ти казах какво е признала пред мен? — попитах аз. — Уплаши ли се, че тя е разбрала? Притесни ли се, че по пликите и бележката може да са останали отпечатъци, които да ги свържат с теб? А ако това се случи, тогава ще бъдеш свързан и с Клейтън и вече няма да си задължен да пазиш тайната му.

— Не исках да я убивам.

— Но си го направил, при това много добре.

— Мислех, че бездруго умира. Нямаше да ѝ открадна много време. А после, след като го направих, ти ми каза за резултатите от последните изследвания и че всъщност тя не умира.

— Роли...

— Тес беше дала бележката и пликите на детектива.

— И ти взе визитката му от таблото в кухнята на Тес.

— Обадох му се и си уговорихме среща в закрития паркинг.

— Убил си го и си взел куфарчето му с всичките книжа.

Роли наклони глава наляво.

— А ти как мислиш? Смяташ ли, че след всичките тези години отпечатъците ми са останали по пликовете? Или може би слюнка, когато съм ги запечатвал?

Вдигнах рамене.

— Кой знае? Аз съм само учител по английски.

— Отървах се от тях за всеки случай.

Наведох глава. Не само изпитвах болка, но ме обзе и безмерна тъга.

— Роли, ти ми беше добър приятел много дълго време. Знам ли, може би дори щях да си държа устата затворена за ужасната ти грешка преди повече от двайсет и пет години. Вероятно не си искал да убиеш Кони Гормли и е станало случайно. Щеше да ми бъде трудно да живея с мисълта, че те прикривам, но може би бих го направил — за приятел.

Той ме погледна предпазливо.

— Но ти уби лелята на съпругата ми, чудесната, мила Тес. И не спря с нея. Няма начин да позволя да ти се размине.

Роли бръкна в джоба на дългото си яке и извади пистолет. Запитах се дали е онзи, който беше намерил в училищния двор при бирените бутилки и тръбичките за крек.

— За бога, Роли.

— Качи се горе, Тери.

— Не говориш сериозно.

— Вече си купих караваната. Всичко е уредено. Избрах лодка. Остават ми само няколко седмици. Заслужавам прилично пенсиониране.

Направи ми знак да се кача по стълбите и ме последва. На половината път се обърнах внезапно и се опитах да го ритна, но бях твърде бавен. Роли отскочи едно стъпало назад и продължи да ме държи на прицел.

— Какво става? — извика Синтия от стаята на Грейс.

Влязох вътре. Дойде и Роли. Синтия, която се беше навела над бюрото на Грейс, отвори уста, когато видя пистолета, но не можа да каже нищо.

— Роли е убил Тес — казах аз.

— Какво?

— И Абагнейл.

— Не мога да повярвам.

— Попитай го.

— Млъкни — заповяда Роли.

— Какво ще направиш, Роли? — попитах аз и бавно се обърнах до леглото на Грейс. — Ще застреляш и двама ни? И Грейс? Мислиш ли, че може да убиеш толкова много хора и полицаите да не се досетят?

— Трябва да направя нещо.

— Милисът знае ли, че живее с чудовище?

— Не съм чудовище. Допуснах грешка. Пийнах повечко, жената ме предизвика, настоя да ѝ дам пари и просто се случи.

Лицето на Синтия се зачерви. Очите ѝ се отвориха широко от изумление. Сигурно не вярваше на ушите си. Преживя твърде много за един ден. За разлика от посещението на мнимата ясновидка този път тя наистина се ядоса. Изкрещя и се нахвърли върху Роли, но той беше подготвен, удари я с пистолета в лицето и я повали на пода до бюрото на Грейс.

— Съжалявам, Синтия — каза той. — Съжалявам.

Реших, че в този миг мога да се справя с него, но Роли отново насочи пистолета срещу мен.

— Господи, Тери, никак няма да ми бъде приятно да го направя. Наистина. Седни на леглото.

Отстъпих назад и седнах на ръба на леглото на Грейс. Синтия се опитваше да се изправи. От раната на бузата ѝ течеше кръв.

— Хвърли ми възглавница — заповяда Роли.

Аха, ето какъв бил планът му. Да сложи възглавница пред дулото на пистолета, за да заглуши шума.

Погледнах Синтия. Тя незабелязано пъкна ръка под бюрото и леко ми кимна. В очите ѝ имаше нещо. Не беше страх, а нещо друго, сякаш ми казваше: „Вярвай ми“.

Протегнах ръка към възглавницата на Грейс. Беше специално избрана за нея, с луна и звезди на кальфката.

Подхвърлих я на Роли, но малко пред него и той направи половин крачка да я хване.

В същия миг Синтия се изправи. В ръката си държеше нещо — дълго и черно.

Скапаният телескоп на Грейс.

Тя замахна през рамо, за да набере скорост, и удари Роли по главата с прочутия си бекхенд, като вложи всичко от себе си и дори повече.

Той се обърна и я видя, но нямаше възможност да реагира. Синтия го халоса по черепа. Не бихте чули звука, който се разнесе, на мач по тенис. По-скоро приличаше на удар с бейзболна бухалка.

Направо хоумрън.

Роли Каръдърс падна като камък. Беше истинско чудо, че Синтия не го уби.

— Добре — каза Синтия. — Знаеш каква е уговорката.

Грейс кимна. Раницата ѝ беше готова. Там беше обядът ѝ, домашното и мобилният телефон. Розов. Синтия бе настояла и аз не възразих.

— Ще има ли текстови съобщения? — попита Грейс, когато ѝ съобщихме новината. — Трябва да има текстови съобщения.

Бих искал да мога да кажа, че Грейс е единственото дете в четвърти клас с мобилен телефон, но ще излъжа. Такъв е светът днес.

— Какво ще направиш?

— Когато отида в училище, ще ви се обадя.

— Точно така — рече Синтия. — Друго?

— Ще помоля и учителката да ви каже здрасти.

— Да. Вече говорихме с нея. Тя се съгласи. И няма да го направи пред класа, за да не те постави в неудобно положение.

— Всеки ден ли ще трябва да се обаждам?

— Само веднъж на ден — успокоих я аз.

Грейс се усмихна. Това я устройваше. Щеше да ходи на училище сама, въпреки че трябваше да се обажда вкъщи, когато отиде там. Сделката беше добра и за нея. Не знаех кой от двамата ни е по-нервен, но дълго разговаряхме за това преди две вечери. Бяхме единомисленици, че трябва да продължим да живеем и да отвоюваме живота си.

Най-важното в дневния ред на Грейс беше да ходи сама на училище. Откровено казано, изненадахме се. След всичко, което беше преживяла, мислехме, че ще бъде доволна да я придружаваме. Това, че все още искаше да бъде независима, ни се видя обнадеждаващ знак.

Двамата я прегърнахме за довиждане, застанахме до прозореца и я гледахме, докато зави зад ъгъла.

Бяхме затаили дъх, а после се приближихме до телефона в кухнята.

Роли все още се възстановяваше от страховитата контузия. Беше в болницата. Лесно го намериха, когато Рона Уедмор отиде да го

обвини за убийствата на Тес Берман и Дентън Абагнейл. Разследването за смъртта на Кони Гормли също бе подновено, но това щеше да бъде по-трудно за доказване. Единственият свидетел, Клейтън, беше мъртъв и нямаше веществени доказателства, като например колата, която Роли бе шофирал, когато бяха инсценирали удара. Вероятно ръждясваше в някое автомобилно гробище.

Съпругата му Милисът се обади по телефона и ни се разкрещя. Нарече ни лъжци и заяви, че Роли не е направил нищо лошо, че тъкмо се готвели да заминават за Флорида, че ще наеме адвокат и ще ни скъса задниците в съда.

Наложи се да сменим телефонния си номер и да не го вписваме в указателя.

Точно преди да го направим, няколко пъти ни звъня Паула Малой от „Фатален срок“. Искаше да заснеме продължение на историята ни. Не отговорихме на обажданията ѝ и когато я видяхме да стои на стъпалата пред дома ни, не отворихме вратата.

Залепиха ребрата ми и лекарят каза, че Синтия се нуждае от пластична операция на бузата. Никой не можеше да измери емоционалните травми.

Властите оценяваха имуществото на Клейтън Слоун. Това може би щеше да отнеме време, но нямаше проблем. Синтия дори не беше сигурна дали иска парите, но аз се опитвах да я убедя да ги вземе.

Винс Флеминг беше прехвърлен от Луистън в болницата в Милфорд. Щеше да се оправи. Посетих го онзи ден и му казах, че ще се погрижа Джейн да завърши с отличие.

Обещах му, че ще следя научната ѝ кариера, но може би ще го правя от друго училище, защото смятам да се преместя. Няма много учители, чийто директор е обвинен в две убийства, и в учителската стая става малко неудобно.

Телефонът иззвъня. Синтия веднага грабна слушалката.

— Добре... добре. Всичко наред ли е? Няма проблеми, нали? Хубаво. Дай да говоря с учителката... Здравейте, госпожо Ендърс. Да, тя звучи добре... Благодаря. Много ви благодаря... Да, вярно е, преживяхме много. Мисля да дойда да я взема от училище, поне днес. Добре... Благодаря. И на вас. Дочуване. — Тя затвори. — Всичко е наред.

— Не съм се и съмнявал — отвърнах и двамата проляхме по няколко сълзи. — Добре ли си?

Синтия взе хартиена кърпичка и избърса очите си.

— Да. Искаш ли кафе?

— Да. Ти налей. Аз трябва да взема нещо.

Отидох до килера в коридора, бръкнах в джоба на спортното си сако, с което бях облечен в нощта, когато всичко приключи, извадих плика и се върнах в кухнята. Синтия седеше до масата. Беше напълнила две чаши кафе.

— Какво е това? — попита тя, когато видя плика.

Седнах.

— Изчаквах подходящ момент да ти го дам и мисля, че трябва да го направя сега. Първо обаче искам да ти обясня някои неща.

Тя придоби такъв вид, сякаш очакваше лоша новина от лекар.

— Баща ти ми го каза.

— Какво?

— Вечерта след скандала с родителите ти, ти си отишла да си легнеш и предполагам, че си заспала. Майка ти започнала да съжалява за разправията. От твоите думи знам, че не ѝ е харесвало, когато сте се карали.

— Да, така беше — прошепна Синтия. — Обичаше да изглажда нещата колкото по-скоро беше възможно.

— Предполагам, че точно това е искала да направи и онази вечер и ти е написала... бележка. Оставила я пред вратата на стаята ти, преди да излезе да закара Тод до дрогерията.

Синтия не можеше да откъсне очи от плика в ръцете ми.

— Баща ти обаче не бил в настроение да се помирявате. Много бил ядосан, че се е наложило да ходи да те търси и че те е намерил в колата с Винс. Мислел, че още е рано да изглажда нещата, и след като майка ти тръгнала, се качил горе, взел бележката и я пъхнал в джоба си.

Синтия се вцепени.

— След това обаче, като се има предвид случилото се през следващите няколко часа, бележката вече била последното нещо, което майка ти е написала на дъщеря си, затова Клейтън я запазил, сложил я в този плик и я скрил в кутията си с инструменти. Надявал се, че един

ден ще може да ти я даде. Бележката не е прощална, но все пак си заслужава.

Дадох ѝ плика.

Тя извади листа, но не го разгъна веднага. Поддържа го и се подготви, а после внимателно го разтвори.

Аз, разбира се, вече бях прочел писмото в мазето на къщата на Слоун в Йънгстаун.

„Здравей, Тиквичке,

Исках да ти напиша бележка, преди да си легна. Дано не ти е много лошо. Тази вечер направи куп щуротии. Предполагам, защото си в пубертета. Искан ми се да мога да кажа, че това са последните глупости, които ще направиш, или че кавгата с мен и баща ти ще бъде последната, но няма да е истина. Ще вършиш още глупости и пак ще се караме. Понякога ти ще грешаш, а друг път ще грешим ние. Искан обаче да знаеш нещо. Каквото и да се случи, винаги ще те обичам. Не можеш да направиш нищо, което да ме накара да престана да те обичам, защото си мое дете. И това е истината. Винаги ще бъде така, дори когато започнеш да живееш самостоятелно и имаш съпруг и деца (представяш ли си!) и дори когато аз се превърна в прах, пак ще те гледам. Някой ден може да почувстваш, че някой наднича над рамото ти, и ще се обърнеш, но няма да видиш никого. Това ще бъда аз. Ще те гледам как ме правиш много, много горда. Животът е пред теб, хлапе. Винаги ще бъда с теб.“

С обич, мама

Гледах, докато Синтия прочете бележката до края, и когато се разрида, я притиснах в обятията си.

Издание:

Линуд Баркли. Няма време за сбогом

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2009

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-058-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.